Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU
(dziewiąta izba rozpoznająca sprawy w składzie pięciu sędziów)

z dnia 3 czerwca 2026 r.*

Konkurencja – Koncentracje – Żądanie udzielenia informacji – Artykuł 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 139/2004 – Wybór podstawy prawnej – Nadużycie władzy – Obowiązek uzasadnienia – Brak arbitralnego charakteru – Impossibilium nulla obligatio est – Proporcjonalność – Konieczność żądanych informacji – Artykuł 10 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności – Wolność wypowiedzi – Ochrona źródeł dziennikarskich – Zarzut niezgodności z prawem – Artykuł 7 Karty praw podstawowych – Prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego

W sprawie T-1097/23

Vivendi SE, z siedzibą w Paryżu (Francja), którą reprezentowali P. Gassenbach, P. Wilhelm, E. Dumur, O. Thomas, S. Schrameck, F. de Bure, Y. Boubacir i M. Oiknine, adwokaci,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, którą reprezentowali P. Caro de Sousa, B. Cullen i D. Viros, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

popieranej przez

Radę Unii Europejskiej, którą reprezentowali A.-L. Meyer i N. Coghlan, w charakterze pełnomocników,

interwenient,

SĄD (dziewiąta izba rozpoznająca sprawy w składzie pięciu sędziów),

w składzie podczas narady: L. Truchot, prezes, M. Jaeger, J. Schwarcz, M. Sampol Pucurull i T. Perišin (sprawozdawczyni), sędziowie,

sekretarz: H. Eriksson, administratorka,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

* Język postępowania: francuski.

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 14 maja 2025 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca, Vivendi SE, wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2023) 6428 final z dnia 19 września 2023 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 (sprawa M.11184 – Vivendi/Lagardère) (zwanej dalej „decyzją z dnia 19 września 2023 r."), zmienionej decyzją Komisji C(2023) 7463 final z dnia 27 października 2023 r. (zwaną dalej „decyzją z dnia 27 października 2023 r.") (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją").

Okoliczności powstania sporu

2 Skarżąca jest spółką dominującą grupy Vivendi, francuskiej grupy o zasięgu międzynarodowym, która specjalizuje się w mediach i rozrywce i działa na różnych rynkach za pośrednictwem swoich spółek zależnych.

3 W dniu 24 października 2022 r. skarżąca zgłosiła Komisji Europejskiej koncentrację, która polegała na przejęciu wyłącznej kontroli nad Lagardère SA, francuską grupą działającą między innymi w sektorze mediów.

4 Decyzją z dnia 9 czerwca 2023 r. (zwaną dalej „decyzją z dnia 9 czerwca 2023 r. zezwalającą na koncentrację") Komisja zezwoliła na planowaną koncentrację z zastrzeżeniem wykonania zobowiązań w zakresie zbycia całej działalności skarżącej w sektorze wydawnictwa książek i jednego czasopisma.

5 Pismem z dnia 25 lipca 2023 r. Komisja poinformowała skarżącą o wszczęciu formalnego dochodzenia w sprawie potencjalnego przedwczesnego wprowadzenia w życie koncentracji (zwanym dalej „pismem z dnia 25 lipca 2023 r. dotyczącym wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego").

Decyzja z dnia 19 września 2023 r.

6 W ramach formalnego dochodzenia w sprawie potencjalnego przedwczesnego wprowadzenia w życie koncentracji, decyzją z dnia 19 września 2023 r. Komisja skierowała do skarżącej żądanie udzielenia informacji na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz.U. 2004, L 24, s. 1), z terminem upływającym w dniu 27 października 2023 r. Decyzja ta nakłada zasadniczo na skarżącą obowiązek zebrania i przekazania Komisji, po pierwsze, dokumentów wymienionych w okresie od dnia 1 stycznia 2020 r. do dnia 19 września 2023 r. (zwanym dalej „rozpatrywanym okresem") za pomocą różnych środków komunikacji, otrzymanych, wysłanych lub posiadanych przez piętnaście osób fizycznych wskazanych imiennie, a także ich następców i poprzedników (zwanych dalej „wskazanymi osobami") i zawierających określone hasła wyszukiwania, a po drugie, dokumentów wymienionych w rozpatrywanym okresie między czterema osobami wskazanymi imiennie, z których dwie znajdują się również wśród wskazanych osób.

7 W szczególności pkt I ust. 1 załącznika do zaskarżonej decyzji przewiduje, że „[d]o celów […] żądania udzielenia informacji »Lagardère« oznacza Lagardère S.A. [a] »Vivendi« oznacza Vivendi SE i Groupe Bolloré”.

8 Punkt I ust. 2 załącznika do decyzji z dnia 19 września 2023 r. definiuje pojęcie „dokumentu” w następujący sposób:

„Pojęcie »dokumentu(-ów)« oznacza: wszystkie pliki informatyczne znajdujące się w posiadaniu lub pod kontrolą Vivendi i zawierające, bez ograniczeń, następujące elementy:

a) wszelkie informacje przechowywane w formie elektronicznej, w tym wiadomości elektroniczne i wiadomości natychmiastowe (Whatsapp, SMS, Telegram, Signal, inne), edytory tekstu i pliki pdf, arkusze kalkulacyjne i prezentacje, a także wszelkie oprogramowanie i inne systemy zarządzania informacjami i przechowywania dokumentów wymienione w odpowiedzi na pytanie 6 w żądaniu udzielenia informacji nr 1 Komisji z dnia 16 sierpnia 2023 r.;

b) projekty dokumentów, metadane oraz kopie dokumentów, których oryginały nie znajdują się w posiadaniu lub pod kontrolą Vivendi, w zależności od przypadku;

c) w celu uniknięcia wszelkich niejasności pojęcie dokumentu obejmuje również:
   (i) dokumenty znajdujące się we wszystkich prywatnych lub osobistych skrzynkach poczty elektronicznej (pod warunkiem że zostały co najmniej raz wykorzystane do komunikacji służbowej) oraz w urządzeniach mobilnych, w tym telefonach komórkowych lub tabletach (włączając w to prywatne lub osobiste telefony komórkowe lub tablety, pod warunkiem że zostały co najmniej raz wykorzystane do komunikacji służbowej), w tym wiadomości natychmiastowe i wiadomości SMS; oraz
   (ii) dokumenty, które mimo że zostały usunięte przez użytkownika końcowego, pozostają dostępne lub mogą zostać odzyskane w systemach informatycznych Vivendi (na przykład w back-ups)”.

9 Punkt I ust. 4 załącznika do decyzji z dnia 19 września 2023 r. definiuje pojęcie „rozpatrywanego okresu” jako okresu od 1 stycznia 2020 r. do dnia wystosowania żądania udzielenia informacji, tj. do dnia 19 września 2023 r.

10 Punkt II ust. 5 załącznika do decyzji z dnia 19 września 2023 r. definiuje pojęcie „wskazanych osób” jako obejmujące piętnaście osób wskazanych imiennie, „jak również wszystkie osoby, które je poprzedzały lub zastąpiły na różnych stanowiskach, jakie mogły one zajmować w [r]ozpatrywanym [o]kresie”. Zgodnie z pkt II ust. 6 załącznika do tej decyzji osoby te „mogły otrzymywać lub wysyłać lub posiadać dokumenty, które zdaniem Komisji mają zasadnicze znaczenie dla umożliwienia jej zbadania, czy interwencję lub konsultację, lub udział Vivendi w pewnych decyzjach podjętych przez Lagardère można uznać za wywieranie decydującego wpływu przez Vivendi”.

11 Punkt III ust. 7 załącznika do decyzji z dnia 19 września 2023 r. wymaga, aby skarżąca przedstawiła, po pierwsze, dokumenty wysłane lub otrzymane w rozpatrywanym okresie przez wskazane osoby (a także ich następców i poprzedników), wskazane imiennie w pkt II ust. 5 tego załącznika i zawierające co najmniej jedno z haseł wyszukiwania wymienionych w pkt VII tego załącznika, a po drugie, dokumenty wymienione w rozpatrywanym okresie między czterema osobami wskazanymi imiennie w pkt III ust. 7 lit. a)–c) tego załącznika.

12 W pkt IV, V i VI załącznika do decyzji z dnia 19 września 2023 r. wyjaśniono, w jaki sposób skarżąca powinna dostarczyć żądane dokumenty, określono treść sprawozdania towarzyszącego oraz wymogi dotyczące oświadczeń o kompletności odpowiedzi. W pkt VII tego załącznika wymieniono hasła wyszukiwania.

Rozwój wydarzeń po przyjęciu decyzji z dnia 19 września 2023 r.

13 Wiadomością elektroniczną z dnia 11 października 2023 r. skarżąca wniosła o przedłużenie o trzy miesiące terminu na udzielenie odpowiedzi na żądanie udzielenia informacji. W tym względzie skarżąca wyjaśniła, że żądanie udzielenia informacji wiąże się z licznymi trudnościami i wymaga nadzwyczajnego nakładu pracy w zakresie gromadzenia, przetwarzania i zestawiania informacji, a także zaangażowania znacznych zasobów ludzkich i technicznych.

14 W wiadomości elektronicznej z dnia 12 października 2023 r. Komisja zwróciła się do skarżącej o sprecyzowanie charakteru i znaczenia napotkanych przez nią trudności.

15 W wiadomości elektronicznej z dnia 14 października 2023 r. skarżąca wyjaśniła, że niektóre z tych trudności były związane w szczególności z brakiem wystarczających gwarancji proceduralnych mogących zapewnić poszanowanie życia prywatnego wskazanych osób, innych pracowników skarżącej lub członków jej zarządu bądź innych osób ewentualnie objętych żądaniem udzielenia informacji, oraz ochronę źródeł dziennikarskich.

16 Podczas telekonferencji w dniu 18 października 2023 r. Komisja potwierdziła skarżącej, że dokumenty, które mogłyby ujawnić źródła dziennikarskie, będą objęte szczególną ochroną wzorowaną na procedurze ustanowionej w celu ochrony poufności informacji wymienianych między adwokatem a klientem.

17 W dniu 19 października 2023 r. skarżąca wskazała, że nie jest w stanie zażądać dostępu do skrzynek elektronicznych i telefonów komórkowych od osoby, o której mowa w przepisie zawartym w pkt II ust. 5 ppkt (i) załącznika do decyzji z dnia 19 września 2023 r., ze względu na obecną sytuację „hold separate” między nią a jedną z jej spółek zależnych, wynikającą z warunków i obowiązków określonych w decyzji z dnia 9 czerwca 2023 r. zezwalającej na koncentrację.

18 Wiadomością elektroniczną z dnia 26 października 2023 r. Komisja zwróciła się do skarżącej o przekazanie jej wykazu wskazanych osób posiadających legitymację prasową oraz zaproponowała omówienie praktycznych warunków umożliwiających pogodzenie ochrony źródeł dziennikarskich z przekazaniem dokumentów, o których mowa w decyzji z dnia 19 września 2023 r.

19 W dniu 27 października 2023 r., czyli w dniu upływu terminu wyznaczonego w decyzji z dnia 19 września 2023 r., skarżąca nie przedłożyła żadnych dokumentów. Tego samego dnia Komisja przyjęła decyzję z dnia 27 października 2023 r. W art. 1 wspomnianej decyzji Komisja usunęła z wykazu wskazanych osób osobę, o której mowa w pkt II ust. 5 ppkt (i) załącznika do decyzji z dnia 19 września 2023 r. W art. 2 tej samej decyzji termin pierwotnie wyznaczony – w art. 1 decyzji z dnia 19 września 2023 r. – na dzień 27 października 2023 r. został przedłużony do dnia 1 grudnia 2023 r.

20 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 23 listopada 2023 r. skarżąca wniosła skargę o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, czyli decyzji z dnia 19 września 2023 r., zmienionej decyzją z dnia 27 października 2023 r.

Okoliczności faktyczne zaistniałe po wniesieniu skargi

21 Pismem z dnia 6 grudnia 2023 r. (zwanym dalej „pismem z dnia 6 grudnia 2023 r.") dyrektor generalny Dyrekcji Generalnej ds. Konkurencji Komisji wskazał, że wszelkie dokumenty dotyczące ochrony wrażliwych danych osobowych lub źródeł dziennikarskich będą objęte gwarancjami proceduralnymi na podstawie odpowiednich przepisów i orzecznictwa, oraz szczegółowo określił te gwarancje proceduralne.

22 W dniu 24 stycznia 2024 r. Komisja przyjęła decyzję C(2024) 571 final dotyczącą postępowania na podstawie art. 11 ust. 3 i art. 15 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004 (zwaną dalej „decyzją z dnia 24 stycznia 2024 r."). Po pierwsze, w art. 1 tej decyzji termin, wyznaczony w art. 2 decyzji z dnia 27 października 2023 r. na dzień 1 grudnia 2023 r., został przedłużony do dnia 7 lutego 2024 r. Po drugie, na mocy art. 2 decyzji z dnia 24 stycznia 2024 r., na podstawie art. 15 rozporządzenia nr 139/2004, na skarżącą nałożono okresową karę pieniężną nieprzekraczającą 5 % jej średniego dziennego obrotu za każdy dzień opóźnienia, począwszy od pierwszego dnia roboczego następującego po dacie określonej w art. 1 tej decyzji. Po trzecie, w motywie 13 lit. a) decyzji z dnia 24 stycznia 2024 r. przewidziano dodatkowe gwarancje proceduralne w stosunku do zaskarżonej decyzji w celu zapewnienia ochrony wrażliwych danych osobowych poprzez wprowadzenie procedury wirtualnego pokoju danych zaproponowanej w piśmie z dnia 6 grudnia 2023 r. W motywie 13 lit. b) decyzji z dnia 24 stycznia 2024 r. przewidziano gwarancje proceduralne mające na celu ochronę źródeł dziennikarskich, potwierdzając procedurę zaproponowaną w piśmie z dnia 6 grudnia 2023 r.

23 Po rozmowie z pełnomocnikami skarżącej podczas telekonferencji, która odbyła się w dniu 30 stycznia 2024 r., Komisja zgodziła się, aby wymiana informacji między osobami wskazanymi w zaskarżonej decyzji oraz kontakty o charakterze ściśle osobistym znalazły się w wirtualnym pokoju danych.

24 W lutym 2024 r. skarżąca przekazała Komisji część dokumentów spełniających kryteria określone w zaskarżonej decyzji.

25 W okresie od września do grudnia 2024 r. skarżąca przekazała Komisji dokumenty, w wyniku czego w grudniu 2024 r. Komisja otrzymała od skarżącej dokumenty, które spełniały kryteria określone w zaskarżonej decyzji, z wyjątkiem dokumentów objętych tajemnicą adwokacką, tajemnicą źródeł dziennikarskich i życia prywatnego wskazanych osób.

Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych

26 Odrębnym pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 24 listopada 2023 r. skarżąca złożyła wniosek w przedmiocie środków tymczasowych mający między innymi na celu zawieszenie wykonania zaskarżonej decyzji.

27 Postanowieniem z dnia 28 listopada 2023 r., Vivendi/Komisja (T-1097/23 R, niepublikowanym), prezes Sądu zarządził zawieszenie wykonania zaskarżonej decyzji do czasu wydania postanowienia kończącego postępowanie w sprawie T-1097/23 R, bez uszczerbku dla ciążącego na skarżącej obowiązku dalszego gromadzenia informacji i zachowania na nośniku elektronicznym wszystkich dokumentów, do których odnosiła się ta decyzja.

28 Postanowieniem z dnia 19 stycznia 2024 r., Vivendi/Komisja (T-1097/23 R, niepublikowanym, EU:T:2024:15), prezes Sądu oddalił wniosek w przedmiocie środków tymczasowych.

29 Postanowieniem z dnia 6 lutego 2024 r., Vivendi/Komisja [C-90/24 P(R)-R, EU:C:2024:121], wiceprezes Trybunału zarządził zawieszenie obowiązku nałożonego na skarżącą w zaskarżonej decyzji, bez uszczerbku dla obowiązku podjęcia przez nią wszelkich stosownych środków w celu zapewnienia przechowania wszystkich dokumentów, o których mowa w tej decyzji.

30 Postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2024 r., Vivendi/Komisja [C-90/24 P(R), EU:C:2024:318], wiceprezes Trybunału uchylił postanowienie z dnia 19 stycznia 2024 r., Vivendi/Komisja (T-1097/23 R, niepublikowane, EU:T:2024:15). Ponadto stwierdził on, że przesłanka dotycząca pilnego charakteru została spełniona, i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd celem rozstrzygnięcia w przedmiocie przesłanki fumus boni iuris oraz ewentualnego wyważenia wchodzących w grę interesów.

31 Postanowieniem z dnia 13 czerwca 2024 r., Vivendi/Komisja (T-1097/23 R-RENV, niepublikowanym, EU:T:2024:381), wiceprezes Sądu częściowo uwzględnił wniosek skarżącej mający na celu, po pierwsze, zawieszenie wykonania zaskarżonej decyzji, a po drugie, tytułem środka zabezpieczającego, nakazanie jej zachowania wszystkich dokumentów, których dotyczy zaskarżona decyzja, na specjalnym nośniku elektronicznym, przekazanym pod pieczęcią elektroniczną niezależnej zaufanej osobie trzeciej.

32 W dniu 3 lipca 2024 r. skarżąca wniosła odwołanie mające na celu uchylenie postanowienia z dnia 13 czerwca 2024 r., Vivendi/Komisja (T-1097/23 R-RENV, niepublikowanego, EU:T:2024:381). Jednocześnie skarżąca wniosła do Trybunału o zawieszenie wykonania tego postanowienia i zaskarżonej decyzji.

33 Postanowieniem z dnia 8 lipca 2024 r., Vivendi/Komisja [C-470/24 P(R)-R, niepublikowanym, EU:C:2024:592], nałożony na skarżącą obowiązek zebrania i przekazania Komisji dokumentów, o których mowa w zaskarżonej decyzji, został zawieszony do czasu wydania postanowienia, które nastąpi najwcześniej między postanowieniem kończącym rozpatrywane postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych a postanowieniem rozstrzygającym w przedmiocie odwołania w sprawie C-470/24 P(R), bez uszczerbku dla obowiązku podjęcia przez skarżącą wszelkich stosownych środków w celu zapewnienia przechowania wszystkich tych dokumentów.

34 Postanowieniem z dnia 26 lipca 2024 r., Vivendi/Komisja (T-1097/23 R-RENV-INTP, niepublikowanym, EU:T:2024:516), wiceprezes Sądu odrzucił wniosek o wykładnię pkt 1 sentencji postanowienia z dnia 13 czerwca 2024 r., Vivendi/Komisja (T-1097/23 R-RENV, niepublikowanego, EU:T:2024:381), jako niedopuszczalny.

35 Postanowieniem z dnia 16 sierpnia 2024 r., Vivendi/Komisja [C-470/24 P(R), niepublikowanym, EU:C:2024:674], wiceprezes Trybunału oddalił odwołanie wniesione przez skarżącą w sprawie C-470/24 P(R).

Żądania stron

36 Skarżąca wnosi do Sądu o:

– stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

– obciążenie Komisji kosztami postępowania.

37 Komisja, popierana przez Radę Unii Europejskiej, wnosi do Sądu o:

– oddalenie skargi;

– obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

38 Na poparcie skargi skarżąca podnosi siedem zarzutów, z których pierwszy dotyczy wyboru błędnej podstawy prawnej i nadużycia władzy, drugi – naruszenia obowiązku uzasadnienia, trzeci – naruszenia zasady ochrony przed arbitralnymi lub nieproporcjonalnymi działaniami władzy publicznej, czwarty – naruszenia zasady „impossibilium nulla obligatio est" w odniesieniu do żądania dostarczenia dokumentów pochodzących od grupy Bolloré, piąty – naruszenia zasady proporcjonalności, szósty – naruszenia ochrony źródeł dziennikarskich, a siódmy – braku odpowiednich gwarancji w celu ochrony prawa do poszanowania życia prywatnego.

39 Sąd uważa, że w pierwszej kolejności należy zbadać zarzut drugi, dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia obowiązku uzasadnienia

40 W zarzucie drugim skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła spoczywający na niej na mocy art. 296 TFUE ogólny obowiązek uzasadnienia oraz szczególny obowiązek uzasadnienia, który ciąży na niej na mocy art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004, ponieważ nie określiła w wystarczająco jasny sposób celu i zakresu prowadzonego przez nią dochodzenia.

41 Zarzut drugi składa się zasadniczo z czterech części. W części pierwszej skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja nie wskazuje wyraźnie celu żądania udzielenia informacji, ponieważ nie podaje ona konkretnych i obiektywnych względów uzasadniających jej wydanie. W części drugiej skarżąca utrzymuje, że zaskarżona decyzja jest obarczona brakiem uzasadnienia w odniesieniu do przedmiotowego, czasowego i podmiotowego zakresu żądanych informacji. W części trzeciej skarżąca zarzuca Komisji, że w zaskarżonej decyzji nie wyjaśniła powodów uzasadniających włączenie grupy Bolloré do zakresu tej decyzji. W części czwartej skarżąca utrzymuje zasadniczo, że zaskarżona decyzja nie jest wystarczająco uzasadniona w odniesieniu do, po pierwsze, zastosowania decyzji w sprawie żądania informacji na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004, a po drugie, konieczności szybkiego działania.

Uwagi wstępne

42 Należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem uzasadnienie aktów wydawanych przez instytucje Unii Europejskiej, jakiego wymaga art. 296 TFUE, powinno być dostosowane do charakteru danego aktu i przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny tok rozumowania instytucji, która wydała akt, tak aby umożliwić zainteresowanym zaznajomienie się z podstawą rozstrzygnięcia, a właściwemu sądowi dokonanie jego kontroli. Wymóg uzasadnienia należy oceniać w świetle wszystkich okoliczności danego przypadku, w szczególności treści aktu, charakteru podniesionych argumentów, a także interesu, jaki w uzyskaniu wyjaśnień mogą mieć adresaci aktu lub inne osoby, których akt ten dotyczy w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE. Nie jest wymagane, aby uzasadnienie wyszczególniało wszystkie istotne okoliczności faktyczne i prawne, ponieważ ocena, czy uzasadnienie aktu spełnia wymogi art. 296 TFUE, winna nie tylko opierać się na jego brzmieniu, ale także uwzględniać okoliczności jego wydania, jak również całość przepisów prawa regulujących daną dziedzinę (zob. wyrok z dnia 10 marca 2016 r., HeidelbergCement/Komisja, C-247/14 P, EU:C:2016:149, pkt 16 i przytoczone tam orzecznictwo).

43 W szczególności w odniesieniu do uzasadnienia decyzji w sprawie żądania informacji należy przypomnieć, że art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004 definiuje jego zasadnicze elementy (zob. analogicznie wyrok z dnia 10 marca 2016 r., HeidelbergCement/Komisja, C-247/14 P, EU:C:2016:149, pkt 17).

44 Przepis ten przewiduje bowiem, że Komisja „podaje podstawę prawną i cel wniosku, wskazuje na wymagane informacje oraz określa terminy, w ciągu których informacja musi być dostarczona". Ten sam przepis uściśla ponadto, że Komisja „wskazuje również kary pieniężne przewidziane w art. 14 [rozporządzenia nr 139/2004]", „wskazuje lub nakłada kary pieniężne przewidziane w art. 15 [tego rozporządzenia]" i „wskazuje także prawo do poddania decyzji kontroli Trybunału Sprawiedliwości".

45 Na wstępie należy przypomnieć, że wszystkim wersjom językowym danego aktu Unii należy zasadniczo przypisać tę samą wartość. W celu zachowania jednolitości wykładni prawa Unii należy w związku z tym, w przypadku rozbieżności między tymi wersjami, interpretować dany przepis z uwzględnieniem ogólnej systematyki i celu uregulowania, którego stanowi on część. Sformułowanie użyte w jednej z wersji językowych aktu nie może służyć za jedyną podstawę jego wykładni ani też nie można mu przypisywać pierwszeństwa w stosunku do innych wersji językowych. Takie podejście byłoby bowiem niezgodne z wymogiem jednolitego stosowania prawa Unii (zob. wyrok z dnia 20 lutego 2018 r., Belgia/Komisja, C-16/16 P, EU:C:2018:79, pkt 49, 50 i przytoczone tam orzecznictwo).

46 W niniejszym przypadku należy uściślić, że we francuskiej wersji językowej art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004 przewiduje, iż w żądaniu udzielenia informacji w drodze decyzji Komisja wskazuje podstawę prawną i „przedmiot" [fr. objet] tego żądania. Natomiast w innych wersjach językowych tego przepisu posłużono się terminami odpowiadającymi pojęciu „celu" [fr. but], jak na przykład w wersjach angielskiej, niemieckiej, niderlandzkiej, włoskiej, greckiej i chorwackiej, w których użyto, odpowiednio, terminów „purpose", „Zweck", „doel", „scopo", „σκοπό" i „svrhu", z wyjątkiem wersji hiszpańskiej, w której użyto terminu „objeto". Z terminów użytych w innych wersjach językowych wynika zatem, biorąc pod uwagę kontekst tego przepisu i cel, jaki przyświeca omawianemu rozporządzeniu, że w art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004 prawodawca chciał odnieść się do pojęcia „celu" [fr. but] zawartego w art. 11 ust. 2 rozporządzenia nr 139/2004 i w art. 18 ust. 2 i 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia

16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w [art. 101 i 102 TFUE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1), zgodnie z jego wykładnią dokonaną w orzecznictwie przytoczonym w pkt 48 poniżej.

47 Szczególny obowiązek uzasadnienia stanowi podstawowy wymóg nie tylko dla ukazania uzasadnionego charakteru żądania informacji, lecz również aby wskazać przedsiębiorstwom, których dotyczy postępowanie, zakres ich obowiązku współpracy, respektując równocześnie ich prawo do obrony (zob. analogicznie wyrok z dnia 10 marca 2016 r., HeidelbergCement/Komisja, C-247/14 P, EU:C:2016:149, pkt 19 i przytoczone tam orzecznictwo).

48 Obowiązek wskazania „celu żądania" oznacza, że Komisja powinna wskazać w żądaniu przedmiot swojego dochodzenia, a zatem określić zarzucane podmiotom naruszenie reguł konkurencji (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 10 marca 2016 r., HeidelbergCement/Komisja, C-247/14 P, EU:C:2016:149, pkt 20 i przytoczone tam orzecznictwo).

49 W tym względzie Komisja nie ma obowiązku przekazania adresatowi decyzji w sprawie żądania informacji wszystkich informacji, jakie posiada na temat domniemanych naruszeń, ani dokonania ścisłej kwalifikacji prawnej tych naruszeń, ma ona jednak obowiązek jasno wskazać podejrzenia, jakie zamierza zweryfikować (zob. analogicznie wyrok z dnia 10 marca 2016 r., HeidelbergCement/Komisja, C-247/14 P, EU:C:2016:149, pkt 21 i przytoczone tam orzecznictwo).

50 Taki obowiązek tłumaczy się w szczególności poprzez okoliczność, że – jak wynika to z art. 11 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004 – w celu wykonania zadań powierzonych jej w tym rozporządzeniu Komisja może, za pośrednictwem prostego żądania lub decyzji, zwrócić się do przedsiębiorstw lub związków przedsiębiorstw o dostarczenie „wszystkich koniecznych informacji" (zob. analogicznie wyrok z dnia 10 marca 2016 r., HeidelbergCement/Komisja, C-247/14 P, EU:C:2016:149, pkt 22).

51 Wynika z tego, że Komisja może wymagać jedynie ujawnienia informacji umożliwiających jej zweryfikowanie podejrzeń dotyczących popełnienia naruszeń, które uzasadniają prowadzenie dochodzenia i zostały wskazane w żądaniu udzielenia informacji (zob. analogicznie wyrok z dnia 10 marca 2016 r., HeidelbergCement/Komisja, C-247/14 P, EU:C:2016:149, pkt 23).

52 Tymczasem, ponieważ konieczny charakter informacji należy oceniać w odniesieniu do celu wskazanego w żądaniu udzielenia informacji, cel ten należy wskazać z dostateczną precyzją, w przeciwnym razie niemożliwe byłoby ustalenie, czy informacja jest konieczna, a sąd Unii nie mógłby dokonać kontroli (zob. analogicznie wyrok z dnia 10 marca 2016 r., HeidelbergCement/Komisja, C-247/14 P, EU:C:2016:149, pkt 24 i przytoczone tam orzecznictwo).

53 Wystarczający charakter uzasadnienia decyzji w sprawie żądania informacji zależy zatem od tego, czy podejrzenia popełnienia naruszeń, które Komisja zamierza zweryfikować, zostały określone w sposób wystarczająco jasny (zob. analogicznie wyrok z dnia 10 marca 2016 r., HeidelbergCement/Komisja, C-247/14 P, EU:C:2016:149, pkt 25).

54 Przy ocenie zakresu obowiązku uzasadnienia w odniesieniu do decyzji w sprawie żądania informacji na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004 należy również wziąć pod uwagę etap dochodzenia, na którym taka decyzja została wydana, oraz okoliczność, czy Komisja dysponowała już pewnymi informacjami na temat domniemanych naruszeń (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 9 kwietnia 2019 r., Qualcomm i Qualcomm Europe/Komisja, T-371/17, niepublikowany, EU:T:2019:232, pkt 46 i przytoczone tam orzecznictwo).

55 To w świetle tych rozważań należy zbadać wystarczający charakter uzasadnienia zaskarżonej decyzji.

W przedmiocie części pierwszej zarzutu drugiego, opartej na niewystarczającym uzasadnieniu dotyczącym celu żądania udzielenia informacji

56 W części pierwszej zarzutu drugiego skarżąca podnosi zasadniczo, że zaskarżona decyzja nie wskazuje wyraźnie celu żądania udzielenia informacji, ponieważ nie wymienia konkretnych i obiektywnych względów uzasadniających jej wydanie, a w szczególności podejrzewanych naruszeń. Zdaniem skarżącej zaskarżona decyzja nie zawiera zwłaszcza żadnego wyjaśnienia dotyczącego „skarg do Komisji" i „informacji", o których miała wiedzieć Komisja i które zostały wymienione w piśmie z dnia 25 lipca 2023 r. dotyczącym wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego, lecz nie w zaskarżonej decyzji.

57 Komisja nie zgadza się z argumentacją skarżącej.

58 W tym względzie z motywów 1–3 zaskarżonej decyzji wynika, po pierwsze, że Komisja zezwoliła skarżącej na przejęcie Lagardère z zastrzeżeniem wykonania zobowiązań w zakresie zbycia całej jej działalności w sektorze wydawnictwa książek (skupionej w Editis, spółce zależnej skarżącej) i czasopisma *Gala*, a po drugie, że w dniu wydania zaskarżonej decyzji skarżąca pozostawała zobowiązana do zawieszenia tego przejęcia, ponieważ Komisja nie przystąpiła jeszcze do zatwierdzenia nabywcy i warunków zbycia spółki Editis i czasopisma *Gala*.

59 W motywie 4 zaskarżonej decyzji Komisja przypomina, że zgodnie z art. 11 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004 może ona zażądać wszelkich informacji koniecznych do wykonania zadań powierzonych jej przez to rozporządzenie.

60 W motywie 5 zaskarżonej decyzji Komisja wspomina również o wymogach uzasadnienia żądania informacji wydanego na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004. W tym względzie w motywie tym wyjaśniono, że „[w] przypadku gdy [Komisja] zgodnie z art. 11 ust. 3 [wspomnianego] rozporządzenia […] wymaga w drodze decyzji, aby przedsiębiorstwo dostarczyło informacje, podaje podstawę prawną i cel żądania, wskazuje żądane informacje oraz wyznacza termin, w którym należy je dostarczyć; wskazuje również kary pieniężne przewidziane w art. 14 [tego] rozporządzenia […] oraz wskazuje lub nakłada kary pieniężne przewidziane w art. 15 [tego] rozporządzenia[;] Komisja informuje ponadto o prawie do poddania decyzji kontroli przez Trybunał Sprawiedliwości".

61 Cel żądania informacji został wskazany w motywach 6 i 7 zaskarżonej decyzji, które przewidują, co następuje:

> „(6) Aby umożliwić Komisji dokonanie oceny, czy Vivendi wywierała na Lagardère decydujący wpływ, który mógł stanowić naruszenie obowiązku zgłoszenia lub naruszenie obowiązku zawieszenia lub nieprzestrzeganie warunków i obowiązków związanych z decyzją Komisji zezwalającą na koncentrację Vivendi/Lagardère, Komisja postanowiła zażądać od Lagardère przedstawienia pewnych dokumentów, korespondencji wewnętrznej i korespondencji zewnętrznej. Owe dokumenty i korespondencja dotyczą decyzji podjętych przez Lagardère, w odniesieniu do których Vivendi mogła odgrywać decydującą rolę podobną do roli odgrywanej przez akcjonariusza większościowego. Żądanie udzielenia informacji znajduje się w załączniku do niniejszej decyzji.

(7) Dokumenty i korespondencja, których zażądano na podstawie niniejszej decyzji i które znajdują się w załączniku, mają zasadnicze znaczenie dla umożliwienia Komisji zbadania, czy interwencję lub konsultację lub udział Vivendi w pewnych decyzjach podjętych przez Lagardère można uznać za wywieranie decydującego wpływu przez Vivendi w sposób opisany w motywie 6. Wspomniane dokumenty i korespondencja dotyczą wdrażania synergii operacyjnych, takich jak wspólne programy podmiotów audiowizualnych Vivendi i Lagardère, ustalanie ramówki stacji radiowej Europe 1 należącej do grupy Lagardère, mianowania i odwołania dziennikarzy w publikacjach grupy Lagardère, wybory redakcyjne czasopism grupy Lagardère, na które mogły mieć wpływ kierownictwo Vivendi lub jej głównego akcjonariusza – grupy Bolloré, a także przeniesienie podmiotów należących do grupy Vivendi do lokali należących do Lagardère. Dotyczą one również strategicznych decyzji podejmowanych przez grupę wydawniczą Hachette (należącą do Lagardère), w których Vivendi mogła odgrywać rolę, którą można by uznać za wywieranie decydującego wpływu, takich jak rezygnacja ze sporów przeciwko spółce zależnej Vivendi lub niezłożenie oferty przejęcia amerykańskiego wydawnictwa […], jak również warunków powołania niektórych członków, znanych z powiązań z grupą Bolloré, do zarządu Lagardère”.

62 Należy stwierdzić, że w motywach 6 i 7 zaskarżonej decyzji Komisja wskazuje podejrzenia naruszenia przepisów rozporządzenia nr 139/2004, które zamierza zweryfikować, i wyznacza zakres swojego dochodzenia w rozumieniu orzecznictwa przypomnianego w pkt 48 i 49 powyżej.

63 Tak więc treść motywów 6 i 7 zaskarżonej decyzji stanowi jasny i jednoznaczny opis celu dochodzenia Komisji. Takie informacje pozwalają również na ustalenie z wystarczającą dokładnością podejrzeń naruszeń, które uzasadniają wydanie tej decyzji, zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 48–53 powyżej.

64 W konsekwencji takie uzasadnienie czyni zadość obowiązkowi wskazania celu żądania informacji w rozumieniu art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004.

65 Wniosku tego nie może podważyć argument skarżącej, zgodnie z którym zaskarżona decyzja nie zawiera żadnego wyjaśnienia dotyczącego „skarg do Komisji” i „informacji”, o których miała wiedzieć Komisja i które miały zostać wymienione w piśmie z dnia 25 lipca 2023 r. dotyczącym wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego, lecz nie w zaskarżonej decyzji.

66 Po pierwsze, jak przyznaje skarżąca, cel żądania został również wskazany w piśmie z dnia 25 lipca 2023 r. dotyczącym wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego, o którym skarżąca wiedziała w chwili wydania zaskarżonej decyzji.

67 Po drugie, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem przytoczonym w pkt 49 powyżej, Komisja nie jest zobowiązana do przekazania adresatowi decyzji w sprawie żądania informacji wszystkich posiadanych przez nią informacji dotyczących domniemanych naruszeń ani do dokonania ścisłej kwalifikacji prawnej tych naruszeń, o ile wyraźnie wskaże podejrzenia, które zamierza zweryfikować.

68 W tym względzie należy zauważyć, że zaskarżona decyzja została wydana w ramach etapu wstępnego dochodzenia w postępowaniu administracyjnym na podstawie rozporządzenia nr 139/2004, które ma umożliwić Komisji zebranie wszystkich istotnych informacji potwierdzających istnienie naruszenia obowiązków wynikających z tego rozporządzenia oraz

zajęcie wstępnego stanowiska w przedmiocie kierunku, jak i dalszego rozwoju postępowania (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 29 września 2011 r., Elf Aquitaine/Komisja, C-521/09 P, EU:C:2011:620, pkt 113 i przytoczone tam orzecznictwo).

69 Zgodnie z orzecznictwem nie można jednak wymagać, aby na etapie wstępnego dochodzenia Komisja, oprócz podejrzeń dotyczących naruszenia, które zamierza zweryfikować, wskazała poszlaki, to znaczy informacje, które skłoniły ją do rozważenia hipotezy naruszenia prawa konkurencji. Taki obowiązek naruszałby bowiem równowagę, którą orzecznictwo wprowadza pomiędzy ochroną skuteczności dochodzenia i przestrzeganiem prawa do obrony danego przedsiębiorstwa (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 14 marca 2014 r., Cementos Portland Valderrivas/Komisja, T-296/11, EU:T:2014:121, pkt 37).

70 W świetle tych okoliczności należy uznać, że uzasadnienie zaskarżonej decyzji pozwala z jednej strony skarżącej na zweryfikowanie, czy żądane informacje są konieczne do celów dochodzenia, a z drugiej strony pozwala ono sądowi Unii na przeprowadzenie kontroli. W związku z tym skarżąca niesłusznie powołuje się na naruszenie obowiązku uzasadnienia, przewidzianego w art. 296 TFUE i art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004, w odniesieniu do celu dochodzenia Komisji i opisu praktyk, których istnienie instytucja ta zamierza zweryfikować w ramach swojego dochodzenia.

71 W świetle powyższych rozważań należy oddalić część pierwszą zarzutu drugiego.

W przedmiocie części drugiej zarzutu drugiego, opartej na braku uzasadnienia dotyczącego przedmiotowego, czasowego i podmiotowego zakresu żądanych informacji

72 W części drugiej zarzutu drugiego skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja jest pozbawiona jakiegokolwiek uzasadnienia pozwalającego uzasadnić zakres przedmiotowy, czasowy i podmiotowy żądanych informacji, w szczególności wybór haseł wyszukiwania, kryteria wyznaczenia wskazanych osób oraz okres objęty zaskarżoną decyzją.

73 Komisja kwestionuje argumenty skarżącej.

74 W tym względzie, jak wynika z pkt 6–12 i 19 powyżej, należy stwierdzić, że zaskarżona decyzja, a w szczególności załącznik do niej, jasno określa zakres przedmiotowy, czasowy i podmiotowy żądanych informacji. Jak słusznie podnosi Komisja, nie można uznać, że sam fakt, iż zaskarżona decyzja nie zawiera szczególnego uzasadnienia dla każdej żądanej informacji lub każdego hasła wyszukiwania, stanowi sam w sobie niewystarczające uzasadnienie.

75 Zgodnie bowiem z orzecznictwem nie można wymagać od Komisji, aby przed jakimkolwiek żądaniem udzielenia informacji znała treść żądanych dokumentów oraz ich znaczenie dla celów dochodzenia (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 22 marca 2012 r., Slovak Telekom/Komisja, T-458/09 i T-171/10, EU:T:2012:145, pkt 55).

76 W świetle przepisów i orzecznictwa przypomnianych w pkt 42–54 powyżej, obowiązek uzasadnienia w przypadku decyzji w sprawie żądania informacji nie sięga tak daleko, by od Komisji można było wymagać przedstawienia w odniesieniu do każdej żądanej informacji lub, jak w niniejszym przypadku, każdego hasła wyszukiwania, o którego zastosowanie się zwrócono, szczególnego uzasadnienia, dlaczego uważa ona, że owa informacja lub owo hasło wyszukiwania, po pierwsze, są konieczne dla jej dochodzenia, a po drugie, zawierają lub pozwalają zidentyfikować tylko informacje istotne dla tego dochodzenia.

77 Ponadto, jak wynika z pkt 42 powyżej, przestrzeganie obowiązku uzasadnienia należy oceniać w świetle nie tylko brzmienia danego aktu, ale także jego kontekstu, czyli w niniejszym przypadku aktów, które zostały już podjęte w ramach wstępnego etapu dochodzenia w postępowaniu administracyjnym na podstawie rozporządzenia nr 139/2004 (zob. pkt 68 powyżej).

78 W szczególności żądanie udzielenia informacji, takie jak zaskarżona decyzja, ma jedynie na celu umożliwienie Komisji zebrania informacji i dokumentacji koniecznych dla zweryfikowania prawdziwości i zakresu określonej sytuacji faktycznej i prawnej (zob. analogicznie wyrok z dnia 10 marca 2016 r., HeidelbergCement/Komisja, C-247/14 P, EU:C:2016:149, pkt 37).

79 W świetle powyższego skarżąca nie może skutecznie powoływać się na brak uzasadnienia dotyczący przedmiotowego, czasowego i podmiotowego zakresu żądanych informacji.

80 Ponadto należy zauważyć, że argumenty skarżącej zmierzające do zakwestionowania koniecznego charakteru żądanych informacji dotyczą materialnej zgodności z prawem zaskarżonej decyzji i nie mogą zostać uwzględnione w ramach badania zarzutu opartego na naruszeniu obowiązku uzasadnienia (zob. podobnie wyrok z dnia 9 kwietnia 2019 r., Qualcomm i Qualcomm Europe/Komisja, T-371/17, niepublikowany, EU:T:2019:232, pkt 55 i przytoczone tam orzecznictwo). Argumenty te zostaną zatem przeanalizowane w ramach badania zarzutu piątego.

81 W świetle powyższych rozważań należy oddalić część drugą zarzutu drugiego.

W przedmiocie części trzeciej zarzutu drugiego, opartej na braku uzasadnienia dotyczącego włączenia grupy Bolloré

82 W części trzeciej zarzutu drugiego skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja jest pozbawiona jakiegokolwiek uzasadnienia w odniesieniu do włączenia grupy Bolloré do zakresu żądania udzielenia informacji. Podejrzenia Komisji, przedstawione w piśmie z dnia 25 lipca 2023 r. dotyczącym wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego i powtórzone zwięźle w zaskarżonej decyzji, nie dotyczą wywierania decydującego wpływu na Lagardère przez grupę Bolloré, lecz przez skarżącą. Skarżąca uważa zatem, że żądanie udzielenia informacji będących w posiadaniu osoby trzeciej, nad którą nie sprawuje ona żadnej kontroli, a mianowicie grupy Bolloré, nie jest w żaden sposób uzasadnione.

83 Komisja nie zgadza się z argumentacją skarżącej.

84 W tym względzie wystarczy zauważyć, że w motywie 7 zaskarżonej decyzji wyjaśniono, iż dokumenty, o których w niej mowa, dotyczą w szczególności niektórych decyzji Lagardère, „na które mogło mieć wpływ kierownictwo Vivendi lub jej głównego akcjonariusza – grupy Bolloré”. Ponadto, jak podkreśla Komisja, decyzja z dnia 9 czerwca 2023 r. zezwalająca na koncentrację, a także formularz zgłoszenia koncentracji przedłożony Komisji przez skarżącą, wskazują na to, że grupa Bolloré i Vivendi stanowią jedno przedsiębiorstwo w rozumieniu prawa konkurencji.

85 W konsekwencji skarżąca niesłusznie powołuje się na naruszenie obowiązku uzasadnienia w odniesieniu do umieszczenia grupy Bolloré w wykazie osób, których dotyczy żądanie udzielenia informacji.

86 Należy zatem oddalić część trzecią zarzutu drugiego.

W przedmiocie części czwartej zarzutu drugiego, opartej na niewystarczającym uzasadnieniu w odniesieniu do, po pierwsze, zastosowania decyzji w sprawie żądania informacji na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004, a po drugie, konieczności szybkiego działania

87 W części czwartej skarżąca utrzymuje zasadniczo, że w zaskarżonej decyzji nie wyjaśniono w sposób wystarczający pod względem prawnym powodów, dla których uznano za konieczne skorzystanie z żądania udzielenia informacji w drodze decyzji podjętej na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004 zamiast prostego żądania udzielenia informacji na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia nr 139/2004 lub inspekcji na podstawie art. 13 rozporządzenia nr 139/2004. Ponadto uważa ona, że zaskarżona decyzja jest obarczona brakiem uzasadnienia w odniesieniu do konieczności szybkiego działania.

88 Komisja nie zgadza się z argumentacją skarżącej.

89 W niniejszej sprawie, w motywie 8 zaskarżonej decyzji wskazano, że „[w] ramach niniejszego postępowania mającego na celu stwierdzenie naruszenia Komisja uważa, że jedynie decyzja wydana na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw pozwala zagwarantować, że Vivendi dostarczy wszystkie dokumenty spełniające kryteria określone przez nią w [tej] decyzji[; z]astosowanie procedury przewidzianej w art. 11 ust. 3 rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw jest bowiem jedyną procedurą przewidzianą w rozporządzeniu w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw, która pozwala Komisji na zobowiązanie przedsiębiorstw będących adresatami koncentracji do udzielenia pełnej odpowiedzi pod rygorem nałożenia kar pieniężnych[; p]onadto Komisja uważa, że konieczne jest podjęcie szybkich działań w celu zapobieżenia usunięciu istotnych dokumentów z plików Vivendi, w szczególności w przypadku, gdy wiadomości są usuwane po upływie określonego terminu lub jeżeli niektóre dokumenty pochodzące od danego współpracownika nie są przechowywane przez dłuższy czas po jego odejściu[; w]ybór decyzji podjętej na podstawie art. 11 ust. 3 odpowiada temu celowi, jakim jest szybkość działania”.

90 Komisja wyjaśnia zatem w motywie 8 zaskarżonej decyzji, że jedynie decyzja wydana na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004 pozwalała zagwarantować, że skarżąca dostarczy, pod rygorem nałożenia kar pieniężnych, wszystkie dokumenty spełniające określone przez nią kryteria oraz umożliwiała podjęcie szybkich działań w celu zapobieżenia usunięciu istotnych dokumentów z plików skarżącej.

91 Należy zatem stwierdzić, że zaskarżona decyzja jest wystarczająco uzasadniona w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 42 powyżej w odniesieniu do zastosowania art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004 jako jej podstawy prawnej.

92 Wniosku tego nie mogą podważyć pozostałe argumenty podniesione przez skarżącą.

93 W pierwszej kolejności, co się tyczy skorzystania z żądania udzielenia informacji w drodze decyzji podjętej na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004 zamiast prostego żądania udzielenia informacji na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia nr 139/2004, z art. 11 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004 wynika, że Komisja ma prawo zażądać informacji „za pośrednictwem prostego wniosku lub decyzji”, przy czym przepis ten nie uzależnia wydania decyzji od uprzedniego wystosowania prostego żądania.

94 Wybór, jakiego należy dokonać między prostym żądaniem informacji a decyzją, powinien zależeć od potrzeb stosownego dochodzenia, biorąc pod uwagę szczególne okoliczności danej sprawy [zob. analogicznie wyrok z dnia 14 marca 2014 r., Holcim (Deutschland) i Holcim/Komisja, T-293/11, niepublikowany, EU:T:2014:127, pkt 84 i przytoczone tam orzecznictwo].

95 Komisja dysponuje bowiem szerokim zakresem uznania do celów stosowania art. 11, 14 i 15 rozporządzenia nr 139/2004 (wyrok z dnia 4 października 2024 r., thyssenkrupp/Komisja, C-581/22 P, EU:C:2024:821, pkt 380).

96 Jak podnosi Komisja, co się tyczy prostych żądań udzielenia informacji kierowanych na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia nr 139/2004, art. 14 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia przewiduje karę pieniężną jedynie w przypadku udzielenia informacji nieprawidłowych lub wprowadzających w błąd, podczas gdy w odniesieniu do żądań wystosowanych w drodze decyzji na podstawie art. 11 ust. 3 tego rozporządzenia niekompletny lub spóźniony charakter odpowiedzi stanowi odrębną podstawę do nałożenia kary pieniężnej zgodnie z art. 14 ust. 1 lit. c) tego rozporządzenia.

97 Żądanie udzielenia informacji w drodze decyzji różni się od prostego żądania udzielenia informacji tym, że w przypadku gdy Komisja korzysta z tego pierwszego, możliwe jest nałożenie grzywny lub okresowych kar pieniężnych w celu zmuszenia przedsiębiorstwa do dostarczenia w sposób kompletny i prawidłowy informacji na podstawie, odpowiednio, art. 14 ust. 1 lit. c) i art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 139/2004 (zob. podobnie wyrok z dnia 4 października 2024 r., thyssenkrupp/Komisja, C-581/22 P, EU:C:2024:821, pkt 379).

98 W niniejszej sprawie, jak wynika z motywu 8 zaskarżonej decyzji przytoczonego w pkt 89 powyżej, Komisja wyjaśnia w sposób wystarczający pod względem prawnym, że zastosowanie procedury przewidzianej w art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004 pozwala jej na nałożenie na przedsiębiorstwa będące adresatami jej decyzji obowiązku udzielenia pełnej odpowiedzi pod rygorem nałożenia kar pieniężnych.

99 W drugiej kolejności, co się tyczy skorzystania z żądania udzielenia informacji w drodze decyzji podjętej na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004, a nie inspekcji na podstawie art. 13 rozporządzenia nr 139/2004, należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 141 poniżej inspekcje mają bardziej restrykcyjny charakter i szczególnie intensywny wpływ na sytuację prawną danego przedsiębiorstwa w porównaniu z żądaniem udzielenia informacji.

100 W konsekwencji nie można wymagać od Komisji, aby uzasadniła swój wybór w kwestii niezastosowania środka takiego jak inspekcja, która stanowi procedurę bardziej restrykcyjną niż żądanie udzielenia informacji przewidziane w art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004.

101 W trzeciej kolejności, jeśli chodzi o konieczność szybkiego działania, jak wynika z motywu 8 zaskarżonej decyzji, przytoczonego w pkt 89 powyżej, Komisja uznała, że konieczne było podjęcie szybkich działań w celu zapobieżenia sytuacji, w której istotne dokumenty zostałyby usunięte z plików skarżącej, w szczególności jeżeli wiadomości były usuwane po upływie określonego terminu lub gdyby niektóre dokumenty pochodzące od danego współpracownika nie były przechowywane wystarczająco długo po odejściu tego współpracownika. Wybór polegający na zażądaniu informacji w drodze decyzji na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004 odpowiadał zdaniem Komisji temu celowi szybkości działania.

102 W świetle powyższych rozważań należy stwierdzić, że zaskarżona decyzja jest wystarczająco uzasadniona zarówno w odniesieniu do zastosowania decyzji w sprawie żądania informacji na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004, jak i w odniesieniu do konieczności szybkiego działania.

103 Ponadto należy przypomnieć, że obowiązek uzasadnienia stanowi istotny wymóg formalny, który należy odróżnić od kwestii zasadności uzasadnienia, wchodzącej w zakres materialnej zgodności z prawem spornego aktu. Uzasadnienie decyzji polega bowiem na formalnym wskazaniu podstaw, na jakich opiera się ta decyzja. Jeżeli owe podstawy są dotknięte błędami, przekłada się to na materialną zgodność z prawem decyzji, ale już nie na zgodność z prawem jej uzasadnienia, które może być wystarczające, mimo że wskazane w nim podstawy są błędne (zob. wyrok z dnia 10 lipca 2008 r., Bertelsmann i Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, pkt 181 i przytoczone tam orzecznictwo).

104 W związku z tym pozostałe argumenty skarżącej mające na celu wykazanie błędnego charakteru uzasadnienia zaskarżonej decyzji są bezskuteczne w ramach zarzutu opartego na braku uzasadnienia.

105 W zakresie, w jakim skarżąca kwestionuje w rzeczywistości zasadność zastosowania art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004, argumentacja ta zostanie zbadana w ramach części pierwszej i trzeciej zarzutu pierwszego (zob. pkt 109–125 i 130–144 poniżej). Podobnie, w zakresie, w jakim skarżąca kwestionuje w rzeczywistości konieczność szybkiego działania, argumentacja ta zostanie zbadana w ramach części drugiej zarzutu piątego (zob. pkt 279–299 poniżej).

106 Wreszcie argument skarżącej, zgodnie z którym Komisja nie dochowała ciążącego na niej obowiązku pogłębionego uzasadnienia mającego zastosowanie w przypadku odejścia od jej „zwykłej praktyki", również nie został wyjaśniony i wystarczająco poparty dowodami i w konsekwencji należy go oddalić.

107 Należy zatem oddalić część czwartą zarzutu drugiego, a tym samym zarzut drugi w całości.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego wyboru błędnej podstawy prawnej i nadużycia władzy

108 W zarzucie pierwszym skarżąca podnosi, że Komisja nie mogła zastosować art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004 w celu wydania zaskarżonej decyzji. Zarzut pierwszy składa się w istocie z trzech części. W części pierwszej skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja nie dotyczy oceny skutków koncentracji. W części drugiej skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja nie spełnia wymogów konieczności i precyzji, które są z nią nierozerwalnie związane. W części trzeciej skarżąca zarzuca Komisji, że dopuściła się nadużycia władzy.

W przedmiocie części pierwszej zarzutu pierwszego, opartej na tym, że zaskarżona decyzja nie dotyczy oceny skutków koncentracji

109 W części pierwszej zarzutu pierwszego skarżąca podnosi, że art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004 może służyć za podstawę prawną jedynie takich żądań udzielenia informacji, które mają na celu dokonanie oceny zgodności koncentracji zgłoszonej Komisji z rynkiem

wewnętrznym. Ponadto po zakończeniu badania wpływu koncentracji na rynek, co ma miejsce w szczególności w przypadku, gdy koncentracja została zatwierdzona przez Komisję, zastosowanie art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004 nie ma już uzasadnienia.

110 W niniejszej sprawie zdaniem skarżącej art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004 nie może służyć za podstawę prawną zaskarżonej decyzji, ponieważ decyzja ta nie ma na celu uzyskania informacji na temat zgodności przejęcia przez skarżącą kontroli nad Lagardère i została ona wydana, w każdym razie, po zatwierdzeniu koncentracji przez Komisję.

111 Komisja nie zgadza się z argumentacją skarżącej.

112 Zgodnie z art. 11 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004 „Komisja w celu wykonania zadań powierzonych jej w [tym] rozporządzeniu może za pośrednictwem prostego wniosku lub decyzji uzyskać wszystkie konieczne informacje […] od osób określonych w art. 3 ust. 1 lit. b) oraz od przedsiębiorstw i związków przedsiębiorstw”.

113 Z brzmienia art. 11 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004 wynika zatem, że Komisja może zażądać wszelkich informacji koniecznych do wykonania zadań powierzonych jej przez to rozporządzenie.

114 Prawdą jest, jak twierdzi skarżąca, że orzeczono, iż Komisja może skorzystać z uprawnień przyznanych jej na mocy art. 11 rozporządzenia nr 139/2004 jedynie wówczas, gdy uważa, że nie dysponuje wszystkimi informacjami koniecznymi do wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie zgodności ze wspólnym rynkiem danej koncentracji (zob. wyrok z dnia 4 lutego 2009 r., Omya/Komisja, T-145/06, EU:T:2009:27, pkt 28 i przytoczone tam orzecznictwo).

115 Jednakże, jak podkreśla Komisja, rozumowanie to odzwierciedla zasadę, zgodnie z którą konieczny charakter informacji żądanej przez Komisję należy oceniać w odniesieniu do celu wskazanego w żądaniu udzielenia informacji. Nie podważa ona faktu, że zgodnie z art. 11 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004 Komisja może zażądać wszelkich informacji niezbędnych do wykonania zadań powierzonych jej przez to rozporządzenie.

116 W niniejszym przypadku cel żądania udzielenia informacji został wskazany w motywach 6 i 7 zaskarżonej decyzji, przytoczonych w pkt 61 powyżej. Z motywów tych wynika, że Komisja zwróciła się o udzielenie tych informacji w celu dokonania oceny, czy skarżąca wywierała na Lagardère decydujący wpływ, który mógł stanowić naruszenie obowiązku zgłoszenia lub naruszenie obowiązku zawieszenia lub nieprzestrzeganie warunków i obowiązków związanych z decyzją z dnia 9 czerwca 2023 r. zezwalającą na koncentrację. Informacje te miałyby zasadnicze znaczenie dla umożliwienia Komisji zbadania, czy interwencję lub konsultację, lub udział skarżącej w pewnych decyzjach podjętych przez Lagardère można uznać za wywieranie decydującego wpływu przez skarżącą.

117 Należy stwierdzić, że cel żądania udzielenia informacji, opisany w motywach 6 i 7 zaskarżonej decyzji, przytoczonych w pkt 61 powyżej, wchodzi w zakres zadań powierzonych Komisji w rozporządzeniu nr 139/2004.

118 Jak wynika bowiem z art. 8 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 139/2004, Komisja może załączyć do swojej decyzji uznającej koncentrację za zgodną z rynkiem wewnętrznym warunki i obowiązki zmierzające do zapewnienia, że zainteresowane przedsiębiorstwa spełnią zobowiązania podjęte wobec Komisji w celu zapewnienia zgodności koncentracji z rynkiem wewnętrznym.

119 Ponadto art. 7 rozporządzenia nr 139/2004, zatytułowany „Zawieszenie koncentracji”, przewiduje w ust. 1, że „[k]oncentracja o wymiarze wspólnotowym zdefiniowana w art. 1, lub mająca zostać zbadana przez Komisję zgodnie z art. 4 ust. 5, nie zostaje wprowadzona w życie ani przed jej zgłoszeniem, ani do czasu uznania jej za zgodną ze wspólnym rynkiem, stosownie do decyzji, podjętej zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. b), [art.] 8 ust. 1 lub [art.] 8 ust. 2, lub na podstawie domniemania, zgodnie z art. 10 ust. 6”.

120 W niniejszej sprawie z motywu 1 zaskarżonej decyzji wynika, że „[w] decyzji z dnia 9 czerwca 2023 r. [zezwalającej na koncentrację] Komisja zezwoliła na przejęcie Lagardère […] przez Vivendi […] z zastrzeżeniem wykonania zobowiązań w zakresie zbycia całej działalności Vivendi w sektorze wydawnictwa książek (skupionej w Editis, spółce zależnej Vivendi) i czasopisma *Gala*”.

121 Zgodnie z motywem 3 zaskarżonej decyzji „[z]obowiązania w zakresie zbycia przedstawione przez Vivendi przewidują ponadto, że przejęcie Lagardère przez Vivendi nie może zostać sfinalizowane, dopóki Komisja nie zatwierdzi nabywcy i warunków zbycia […; w] dniu wydania [wspomnianej] decyzji Vivendi nadal pozostaje zobowiązana do zawieszenia w zakresie, w jakim Komisja nie przystąpiła jeszcze do tych zatwierdzeń”.

122 Tak więc zgodnie z art. 7 rozporządzenia nr 139/2004 Komisja miała za zadanie dopilnować, aby skarżąca przestrzegała warunków ustanowionych w decyzji z dnia 9 czerwca 2023 r. zezwalającej na koncentrację oraz upewnić się, że skarżąca wywiązuje się z obowiązków ciążących na niej na mocy tego rozporządzenia.

123 W świetle powyższych rozważań należy zauważyć, że poszukiwanie elementów, które mogą umożliwić weryfikację domniemania naruszenia obowiązków wynikających z rozporządzenia nr 139/2004, stanowi jedno z zadań powierzonych Komisji w tym rozporządzeniu, w celu ich wykonania może ona, na podstawie art. 11 ust. 1 tego rozporządzenia, zażądać wszelkich koniecznych informacji. W konsekwencji poszukiwanie tych informacji mieści się w celach realizowanych przez żądanie udzielenia informacji wystosowane na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004.

124 Wynika z tego, że Komisja mogła zasadnie oprzeć się na art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004 w celu wydania zaskarżonej decyzji.

125 Należy zatem oddalić część pierwszą zarzutu pierwszego.

W przedmiocie części drugiej zarzutu pierwszego, opartej na niespełnieniu wymogów konieczności i precyzji

126 W części drugiej zarzutu pierwszego skarżąca podnosi, że przyznane Komisji uprawnienie do żądania udzielenia informacji pozwala jej jedynie zażądać dostarczenia informacji „koniecznych” w rozumieniu art. 11 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004. Tak więc żądanie udzielenia informacji wystosowane na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004 podlega wymogom konieczności i precyzji, których zaskarżona decyzja nie spełnia – ma ona „cel rozpoznawczy” i dotyczy szeregu dokumentów, które nie zostały uprzednio zidentyfikowane przez Komisję.

127 Komisja nie zgadza się z argumentacją skarżącej.

128 W tym względzie wystarczy stwierdzić, że argumenty skarżącej przedstawione w ramach części drugiej zarzutu pierwszego zmierzają w rzeczywistości do zakwestionowania zgodności zaskarżonej decyzji z wymogami precyzji i konieczności.

129 W związku z tym argumenty te dotyczą raczej zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia obowiązku uzasadnienia, oraz zarzutu piątego, dotyczącego naruszenia zasady proporcjonalności, a zatem są przeanalizowane w ramach tych zarzutów.

W przedmiocie części trzeciej zarzutu pierwszego, opartej na nadużyciu władzy

130 W części trzeciej zarzutu pierwszego skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja jest wadliwa z powodu nadużycia władzy ze względu na to, iż nie realizuje celu polegającego na gromadzeniu informacji celem oceny zgodności koncentracji z rynkiem wewnętrznym, ponieważ koncentracja została zatwierdzona w dniu 9 czerwca 2023 r., czyli trzy miesiące przed wydaniem zaskarżonej decyzji. Ponadto zdaniem skarżącej zaskarżona decyzja ma w rzeczywistości na celu przeprowadzenie „inspekcji rozpoznawczej". Jednakże pomimo faktu, że zaskarżona decyzja stanowi środek tak inwazyjny jak inspekcja, nie daje ona żadnej gwarancji proceduralnej związanej z taką inspekcją, w szczególności metody weryfikacji umożliwiającej przedstawicielom kontrolowanego przedsiębiorstwa zgłaszanie uwag oraz uzyskanie usunięcia chronionych lub zawierających wrażliwe dane osobowe dokumentów nieobjętych zakresem inspekcji. Zdaniem skarżącej Komisja mogła podporządkować się bardziej restrykcyjnym ramom prawnym mającym zastosowanie do inspekcji.

131 Komisja nie zgadza się z argumentacją skarżącej.

132 Na wstępie należy przypomnieć, że pojęcie nadużycia władzy odnosi się do sytuacji, w której organ administracyjny użył swoich uprawnień w celu odmiennym niż ten, w którym uprawnienia te zostały mu przyznane. Decyzja jest wadliwa z powodu nadużycia władzy tylko wtedy, gdy obiektywne, istotne i spójne wskazówki pozwalają stwierdzić, że została ona przyjęta w takim odmiennym celu. W przypadku gdy decyzja ma służyć realizacji wielu celów, nawet jeśli obok uzasadnionych motywów decyzji występuje nieuzasadniony motyw, to decyzja nie stanowi z tego względu nadużycia władzy, o ile nie zrezygnowano w niej z osiągnięcia celu głównego (zob. wyrok z dnia 4 lutego 2009 r., Omya/Komisja, T-145/06, EU:T:2009:27, pkt 99 i przytoczone tam orzecznictwo).

133 Należy zatem zbadać, czy okoliczności, na które powołuje się skarżąca, stanowią obiektywne, istotne i spójne wskazówki, że zaskarżona decyzja została wydana przez Komisję w celu innym niż przewidziany w art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004.

134 W tym względzie z pkt 123 i 124 powyżej wynika, że poszukiwanie informacji, które mogą umożliwić weryfikację domniemania naruszenia obowiązków wynikających z rozporządzenia nr 139/2004, stanowi jedno z zadań powierzonych Komisji przez to rozporządzenie. W konsekwencji poszukiwanie tych informacji stanowi jeden z prawnie dopuszczalnych celów żądania udzielenia informacji wydanego na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004, który umożliwia Komisji zwrócenie się do przedsiębiorstw, w drodze decyzji, o dostarczenie wszelkich informacji niezbędnych do wykonania zadań powierzonych jej przez to rozporządzenie.

135 Wynika z tego, że w zakresie, w jakim informacje żądane na podstawie zaskarżonej decyzji mają na celu sprawdzenie, czy skarżąca naruszyła obowiązek zgłoszenia, zawieszenia lub przestrzegania warunków związanych z decyzją uznającą koncentrację za zgodną z rynkiem wewnętrznym,

które to zadania należą do wyłącznej kompetencji Komisji na podstawie rozporządzenia nr 139/2004, Komisja nie użyła swoich uprawnień w celu innym niż ten, dla którego zostały jej one przyznane.

136 Wniosku tego nie podważa argument skarżącej, zgodnie z którym Komisja mogła podporządkować się bardziej restrykcyjnym ramom prawnym mającym zastosowanie do inspekcji, które zapewniłyby większe gwarancje proceduralne.

137 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem akt jest dotknięty wadą nadużycia władzy, jeżeli z obiektywnych, istotnych i spójnych wskazówek wynika, że został on przyjęty wyłącznie lub w znacznej mierze w celu innym niż wskazany albo w celu obejścia procedury przewidzianej w traktacie FUE dla okoliczności danej sprawy (zob. wyrok z dnia 5 maja 2015 r., Hiszpania/Parlament i Rada, C-146/13, EU:C:2015:298, pkt 56 i przytoczone tam orzecznictwo).

138 Tymczasem procedura mająca zastosowanie do inspekcji nie jest wyraźnie przewidziana w okolicznościach niniejszej sprawy.

139 Ponadto okoliczność, że inspekcja może stanowić alternatywę dla żądania udzielenia informacji, nie oznacza, że wydając zaskarżoną decyzję Komisja wykorzystała swoje uprawnienia w celu innym niż ten, dla którego zostały jej one przyznane rozporządzeniem nr 139/2004.

140 Co więcej, należy zauważyć, że z wykazu uprawnień do przeprowadzenia inspekcji przysługujących urzędnikom Komisji na podstawie art. 13 ust. 2 rozporządzenia nr 139/2004 wynika, iż wspomniane inspekcje mogą mieć bardzo szeroki zakres (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 12 lipca 2007 r., CB/Komisja, T-266/03, niepublikowany, EU:T:2007:223, pkt 71), w zakresie, w jakim umożliwiają one Komisji między innymi wstęp do pomieszczeń danych przedsiębiorstw, pobranie lub żądanie kopii lub wypisów z ksiąg i rejestrów handlowych, a także oplombowanie pomieszczeń przedsiębiorstwa, ksiąg lub rejestrów handlowych tego przedsiębiorstwa na okres inspekcji. Wykonywanie uprawnień do przeprowadzenia inspekcji pociąga zatem za sobą skutki odmienne od tych, które wynikają z żądania udzielenia informacji.

141 Jak podnosi Komisja, z orzecznictwa wynika, że inspekcje mają bardziej imperatywny charakter oraz wywierają szczególnie intensywny wpływ na sytuację prawną zainteresowanego przedsiębiorstwa w porównaniu z żądaniem udzielenia informacji (zob. podobnie wyrok z dnia 8 lipca 2008 r., AC-Treuhand/Komisja, T-99/04, EU:T:2008:256, pkt 56 i przytoczone tam orzecznictwo).

142 Ponadto, wbrew temu, co twierdzi skarżąca, z brzmienia zaskarżonej decyzji wynika, że Komisja wprowadziła pewne gwarancje proceduralne w celu zapewnienia ochrony, po pierwsze, poufności wymiany informacji między adwokatem a klientem mającej zastosowanie do niektórych dokumentów [pkt IV ust. 10 lit. j) załącznika do tej decyzji], a po drugie, wrażliwych danych osobowych [pkt IV ust. 10 lit. l) załącznika do tej decyzji].

143 Z powyższego wynika, że skarżąca nie wykazała, iż zaskarżona decyzja jest wadliwa z powodu nadużycia władzy.

144 Należy zatem oddalić część trzecią zarzutu pierwszego, a tym samym zarzut pierwszy w całości.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego naruszenia zasady ochrony przed arbitralnymi lub nieproporcjonalnymi działaniami władzy publicznej

145 W zarzucie trzecim skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja nie opiera się na poszlakach o wystarczająco poważnym charakterze pozwalających podejrzewać naruszenie reguł konkurencji, co stanowi naruszenie zasady zakazującej arbitralnych lub nieproporcjonalnych działań władzy publicznej.

146 W pierwszej kolejności skarżąca uważa, że zaskarżona decyzja nie zawiera informacji na temat charakteru, pochodzenia i treści informacji, na których Komisja oparła się w celu wydania tej decyzji. Jedynie pismo z dnia 25 lipca 2023 r. dotyczące wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego wskazuje – nie podając dalszych wskazówek – że Komisja „otrzymała skargi do Komisji i zapoznała się z informacjami dotyczącymi wywierania przez Vivendi decydującego wpływu na Lagardère".

147 W drugiej kolejności skarżąca utrzymuje, że informacje, którymi dysponuje Komisja, wydają się pochodzić od osób trzecich, w szczególności od organizacji Reporterzy bez Granic (RSF). Zdaniem skarżącej informacje te nie pozwalają na sformułowanie domniemania naruszenia, ponieważ mają oszczerczy charakter i budzą wątpliwości ze względu na znaną i długotrwałą wrogość RSF wobec skarżącej i wobec grupy Bolloré.

148 W trzeciej kolejności skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja nakazuje przekazanie dokumentów obejmujących okres „blisko czterech lat" bez żadnej obiektywnej podstawy i wybranych w sposób arbitralny.

149 W czwartej kolejności skarżąca podnosi, że pismo z dnia 25 lipca 2023 r. dotyczące wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego odnosi się wyłącznie do „skarg do Komisji" i „informacji", zgodnie z którymi skarżąca wywierała decydujący wpływ na Lagardère, nie wspominając w żaden sposób o dowodach, które obciążałyby grupę Bolloré. Tymczasem załącznik do zaskarżonej decyzji dotyczy w równym stopniu skarżącej, co grupy Bolloré, co dowodzi, że w chwili wydania zaskarżonej decyzji Komisja nie dysponowała poszlakami o wystarczająco poważnym charakterze, aby podejrzewać istnienie wobec niej naruszenia.

150 Wreszcie skarżąca wnosi do Sądu o nakazanie Komisji, w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 89 i 90 regulaminu postępowania przed Sądem, przedstawienia wszystkich dokumentów, materiałów i innych informacji, na podstawie których uznała ona, że w dniu wydania zaskarżonej decyzji dysponowała poszlakami o wystarczająco poważnym charakterze, aby uzasadnić wydanie wspomnianej decyzji dotyczącej podejrzeń naruszeń przedstawionych w motywach 2, 6 i 7 tej decyzji.

151 Komisja nie zgadza się z argumentacją skarżącej.

152 Należy przypomnieć, że wymóg ochrony przed arbitralnymi lub nieproporcjonalnymi ingerencjami władzy publicznej w sferę prywatnej działalności osoby, zarówno fizycznej, jak i prawnej, stanowi ogólną zasadę prawa Unii (zob. wyrok z dnia 14 marca 2014 r., Cementos Portland Valderrivas/Komisja, T-296/11, EU:T:2014:121, pkt 39 i przytoczone tam orzecznictwo).

153 A zatem, aby zapewnić poszanowanie tej ogólnej zasady, decyzja dotycząca żądania informacji powinna mieć na celu zebranie niezbędnych dokumentów w celu potwierdzenia istnienia i zakresu określonych okoliczności faktycznych i prawnych, co do których Komisja posiada już

informacje stanowiące wystarczająco poważne poszlaki uzasadniające podejrzenie naruszenia reguł konkurencji (zob. wyrok z dnia 14 marca 2014 r., Cementos Portland Valderrivas/Komisja, T-296/11, EU:T:2014:121, pkt 40 i przytoczone tam orzecznictwo).

154 Ponadto zgodnie z orzecznictwem dotyczącym żądań udzielenia informacji na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003, które można mutatis mutandis zastosować do niniejszej sprawy, z uwagi na szerokie uprawnienia dochodzeniowe przyznane Komisji w rozporządzeniu nr 1/2003, do Komisji należy ocena, czy dana informacja jest konieczna w celu wykrycia naruszenia reguł konkurencji. Nawet jeśli Komisja dysponuje już poszlakami, a nawet dowodami dotyczącymi istnienia naruszenia, może ona w sposób uzasadniony uznać za konieczne zażądanie udzielenia dodatkowych informacji, które pozwolą jej lepiej ocenić zakres naruszenia, określić czas jego trwania lub krąg uczestniczących w nim przedsiębiorstw (zob. analogicznie wyrok z dnia 28 stycznia 2021 r., Qualcomm i Qualcomm Europe/Komisja, C-466/19 P, EU:C:2021:76, pkt 69 i przytoczone tam orzecznictwo).

155 Jeżeli chodzi o sprawowaną przez sądy Unii kontrolę oceny Komisji dotyczącej koniecznego charakteru informacji, Trybunał orzekł, że należy oceniać go w odniesieniu do celu wskazanego w żądaniu udzielenia informacji, a mianowicie podejrzeń popełnienia naruszenia, które Komisja zamierza zweryfikować. Wymóg istnienia związku między żądaniem udzielenia informacji a podejrzewanym naruszeniem jest spełniony, jeżeli w dniu wystąpienia z żądaniem Komisja może racjonalnie zakładać, że informacje te są tego rodzaju, że mogą pomóc jej w ustaleniu istnienia tego naruszenia (zob. analogicznie wyrok z dnia 28 stycznia 2021 r., Qualcomm i Qualcomm Europe/Komisja, C-466/19 P, EU:C:2021:76, pkt 70 i przytoczone tam orzecznictwo). Ponadto, jak podkreślono w pkt 54 powyżej, przy ocenie zakresu obowiązku uzasadnienia w odniesieniu do decyzji w sprawie żądania informacji należy również uwzględnić etap dochodzenia oraz fakt, czy Komisja dysponuje już pewnymi informacjami na temat domniemanych naruszeń, czy też nie.

156 Wreszcie, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem i jak potwierdzono w art. 6 ust. 3 TUE, prawa podstawowe stanowią integralną część ogólnych zasad prawa, których przestrzeganie zapewnia Trybunał. Trybunał wielokrotnie zatem orzekał, że przestrzeganie prawa do obrony w postępowaniach administracyjnych z zakresu polityki konkurencji stanowi ogólną zasadę prawa Unii (zob. wyrok z dnia 29 września 2011 r., Elf Aquitaine/Komisja, C-521/09 P, EU:C:2011:620, pkt 112 i przytoczone tam orzecznictwo).

157 Odnośnie do procedury stosowania art. 101 TFUE postępowanie administracyjne przed Komisją składa się z dwóch odrębnych następujących po sobie etapów, z których każdy ma własną wewnętrzną logikę, to jest z etapu wstępnego dochodzenia i etapu kontradyktoryjnego. Etap wstępnego dochodzenia trwający do przedstawienia zarzutów ma umożliwić Komisji zebranie wszystkich istotnych informacji potwierdzających – lub nie – istnienie naruszenia reguł konkurencji oraz zajęcie wstępnego stanowiska w przedmiocie kierunku, jak i dalszego rozwoju postępowania. Etap kontradyktoryjny natomiast, trwający od przedstawienia zarzutów do wydania ostatecznej decyzji, musi umożliwić Komisji ostateczne rozstrzygnięcie w przedmiocie zarzucanego naruszenia (zob. analogicznie wyrok z dnia 29 września 2011 r., Elf Aquitaine/Komisja, C-521/09 P, EU:C:2011:620, pkt 113 i przytoczone tam orzecznictwo).

158 Jeśli chodzi o wstępny etap dochodzenia, to rozpoczyna się on w dniu, w którym Komisja, wykonując uprawnienia przyznane jej przez prawodawcę Unii, podejmuje działania równoznaczne z przedstawieniem zarzutu popełnienia naruszenia i pociągające za sobą poważne konsekwencje dla sytuacji podejrzewanych przedsiębiorstw. Dopiero na początku

kontradyktoryjnego etapu postępowania administracyjnego odnośne przedsiębiorstwo zostaje poinformowane w drodze pisma w sprawie przedstawienia zarzutów o wszystkich istotnych okolicznościach, na których opiera się Komisja na tym etapie postępowania, i dopiero wówczas przedsiębiorstwu temu przysługuje prawo dostępu do akt sprawy, które ma na celu zagwarantowanie skutecznego wykonania prawa do obrony. W konsekwencji dopiero po przesłaniu pisma w sprawie przedstawienia zarzutów zainteresowane przedsiębiorstwo może w pełni powoływać się na swoje prawo do obrony. Gdyby bowiem wspomniane uprawnienia zostały rozszerzone na okres poprzedzający wysłanie pisma w sprawie przedstawienia zarzutów, skuteczność dochodzenia Komisji zostałaby zagrożona, ponieważ już na wstępnym etapie dochodzenia Komisji zainteresowane przedsiębiorstwo byłoby w stanie określić informacje znane już przez Komisję, a więc i informacje, które mogą jeszcze zostać przed nią ukryte (zob. analogicznie wyrok z dnia 14 marca 2014 r., Cementos Portland Valderrivas/Komisja, T-296/11, EU:T:2014:121, pkt 34 i przytoczone tam orzecznictwo).

159 Jednak środki dochodzeniowe podjęte przez Komisję na etapie wstępnego dochodzenia, w szczególności środki kontrolne i żądania informacji, z natury prowadzą do postawienia zarzutu naruszenia i mogą mieć istotny wpływ na sytuację podejrzewanych o to naruszenie przedsiębiorstw. Istotne jest zatem, by nie dopuścić do nieodwracalnego naruszenia prawa do obrony na tym etapie postępowania administracyjnego, ponieważ podjęte środki dochodzeniowe mogą mieć decydujące znaczenie dla ustalenia dowodów bezprawności zachowań przedsiębiorstw mogących prowadzić do pociągnięcia ich do odpowiedzialności (zob. analogicznie wyrok z dnia 14 marca 2014 r., Cementos Portland Valderrivas/Komisja, T-296/11, EU:T:2014:121, pkt 35 i przytoczone tam orzecznictwo).

160 W tym kontekście należy przypomnieć, iż obowiązek wskazania przez Komisję podstawy prawnej i celu żądania informacji stanowi podstawowy wymóg służący wykazaniu uzasadnionego charakteru informacji żądanych od odnośnych przedsiębiorstw, ale także umożliwieniu tym przedsiębiorstwom poznania zakresu ich obowiązku współpracy, z jednoczesnym poszanowaniem ich prawa do obrony. Wynika z tego, że Komisja może wymagać jedynie przekazania informacji umożliwiających jej zweryfikowanie podejrzeń dotyczących popełnienia naruszenia, które uzasadniają prowadzenie dochodzenia i zostały wskazane w żądaniu informacji (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 14 marca 2014 r., Cementos Portland Valderrivas/Komisja, T-296/11, EU:T:2014:121, pkt 36 i przytoczone tam orzecznictwo).

161 Należy również odesłać do orzecznictwa przypomnianego w pkt 69 powyżej.

162 W niniejszej sprawie skarżąca zarzuca Komisji naruszenie zasady zakazującej arbitralnych lub nieproporcjonalnych działań władzy publicznej poprzez wydanie zaskarżonej decyzji bez dysponowania poszlakami o wystarczająco poważnym charakterze pozwalającymi podejrzewać naruszenie reguł konkurencji.

163 W pierwszej kolejności, co się tyczy twierdzenia skarżącej, zgodnie z którym zaskarżona decyzja nie zawiera informacji na temat poszlak, na których się opiera, należy przypomnieć, że – jak wynika z pkt 64 i 70 powyżej – uzasadnienie zaskarżonej decyzji spełnia obowiązek wskazania celu żądania udzielenia informacji w rozumieniu art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004.

164 Ponadto zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 157 powyżej zaskarżona decyzja została wydana na etapie wstępnego dochodzenia, które ma umożliwić Komisji zebranie wszystkich istotnych informacji potwierdzających – lub nie – istnienie naruszenia reguł konkurencji oraz zajęcie wstępnego stanowiska w przedmiocie kierunku jak i dalszego rozwoju postępowania.

165 Tak więc zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 69 powyżej nie można wymagać od Komisji wskazania w zaskarżonej decyzji, poza domniemaniami naruszenia, które zamierza zweryfikować, poszlak, czyli informacji prowadzących ją do rozważenia hipotezy naruszenia reguł wynikających z rozporządzenia nr 139/2004.

166 W drugiej kolejności, jeśli chodzi o argument skarżącej, zgodnie z którym informacje, którymi dysponuje Komisja, wydają się pochodzić od osób trzecich i nie pozwalają na sformułowanie domniemania naruszenia, należy zauważyć, podobnie jak uczyniła to Komisja, że skarżąca nie wyjaśniła, dlaczego pochodzenie dokumentów od osób trzecich, a w szczególności od zainteresowanych osób trzecich, miałoby mieć wpływ na zgodność z prawem zaskarżonej decyzji. Z akt sprawy wynika bowiem, że Komisja przyznała RSF status zainteresowanej osoby trzeciej zgodnie z art. 18 ust. 4 rozporządzenia nr 139/2004.

167 W trzeciej kolejności, jeśli chodzi o argument skarżącej dotyczący włączenia grupy Bolloré, jak wynika z pkt 84 powyżej, w motywie 7 zaskarżonej decyzji, wyjaśniono, że dokumenty, o których mowa w tej decyzji, dotyczą w szczególności pewnych decyzji Lagardère, „na które mogło mieć wpływ kierownictwo Vivendi lub jej głównego akcjonariusza – grupy Bolloré”. Ponadto, jak podkreśla Komisja, decyzja z dnia 9 czerwca 2023 r. zezwalająca na koncentrację, a także formularz zgłoszenia koncentracji przedłożony Komisji przez skarżącą, wskazują na to, że grupa Bolloré i skarżąca stanowią jedno przedsiębiorstwo w rozumieniu prawa konkurencji. Komisja mogła zatem racjonalnie zakładać w dniu wydania zaskarżonej decyzji, że informacje pochodzące od tej grupy mogłyby pomóc jej w ustaleniu istnienia naruszenia przepisów rozporządzenia nr 139/2004.

168 W czwartej kolejności, co się tyczy rozpatrywanego okresu, jak wynika z pkt 218–222 poniżej, biorąc pod uwagę fakt, że pierwsze objęcie przez skarżącą udziałów w kapitale Lagardère miało miejsce w marcu 2020 r., Komisja mogła racjonalnie zakładać, w dniu wydania zaskarżonej decyzji, że informacje począwszy od dnia 1 stycznia 2020 r. mogłyby pomóc jej w ustaleniu istnienia naruszenia przepisów rozporządzenia nr 139/2004, w szczególności ze względu na to, że informacje te ułatwiłyby prawidłowe zrozumienie wszystkich zdarzeń i kontekstu, w jakim miały one miejsce.

169 W świetle powyższego zarzut trzeci należy oddalić.

170 Co się tyczy wniosku o przyjęcie środka dowodowego, w którym nakazano by Komisji przedstawienie dokumentów, materiałów i innych informacji, na podstawie których uznała ona, że w dniu wydania zaskarżonej decyzji dysponowała poszlakami dotyczącymi domniemanych naruszeń, należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 158 powyżej zainteresowane przedsiębiorstwo może w pełni powołać się na swoje prawo do obrony dopiero po wysłaniu pisma w sprawie przedstawienia zarzutów. Gdyby bowiem wspomniane uprawnienia zostały rozszerzone na okres poprzedzający wysłanie pisma w sprawie przedstawienia zarzutów, skuteczność dochodzenia Komisji zostałaby zagrożona, ponieważ już na wstępnym etapie dochodzenia zainteresowane przedsiębiorstwo byłoby w stanie określić informacje znane już przez Komisję, a więc i informacje, które mogą jeszcze zostać przed nią ukryte.

171 Z jednej strony jedynie w przypadku, gdy do Sądu wpłynie stosowny wniosek, a przedsiębiorstwa będące adresatami decyzji wydanej na podstawie art. 13 ust. 4 rozporządzenia nr 139/2004 przedstawią pewne informacje podające w wątpliwość wystarczająco poważny charakter poszlak,

którymi Komisja dysponowała, wydając wspomnianą decyzję, Sąd będzie mógł uznać przeprowadzenie takiej weryfikacji za konieczne (zob. analogicznie wyrok z dnia 25 listopada 2014 r., Orange/Komisja, T-402/13, EU:T:2014:991, pkt 88 i przytoczone tam orzecznictwo).

172 Z drugiej strony należy przypomnieć, że kontrola uzasadnienia decyzji umożliwia sądom również kontrolę przestrzegania zasady ochrony przed arbitralnymi i nieproporcjonalnymi ingerencjami, ponieważ wspomniane uzasadnienie pozwala wykazać zasadność zamierzonej interwencji wewnątrz zainteresowanych przedsiębiorstw (zob. wyrok z dnia 25 listopada 2014 r., Orange/Komisja, T-402/13, EU:T:2014:991, pkt 89 i przytoczone tam orzecznictwo).

173 W tym względzie należy przypomnieć, że art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004 wskazuje istotne elementy, jakie musi zawierać decyzja w sprawie żądania informacji, zobowiązując w szczególności Komisję do określenia celu żądania. Z orzecznictwa przytoczonego w pkt 52, 53 i 160 powyżej wynika, że w ramach tego obowiązku do Komisji należy wskazanie z wystarczającą dokładnością podejrzeń popełnienia naruszeń, które zamierza zweryfikować.

174 Dlatego też, w sytuacji gdy Sąd uzna, że podejrzenia, jakie Komisja zamierza zbadać, oraz elementy, których powinno dotyczyć żądanie udzielenia informacji, są wystarczająco dokładnie określone, może on stwierdzić brak arbitralnego charakteru decyzji w sprawie żądania informacji, bez konieczności merytorycznego badania poszlak znajdujących się w posiadaniu Komisji w chwili wydania tej decyzji (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 25 listopada 2014 r., Orange/Komisja, T-402/13, EU:T:2014:991, pkt 91). Wyłącznie do Sądu należy ocena ewentualnej konieczności uzupełnienia materiału dowodowego zgromadzonego w rozpatrywanych przez niego sprawach (zob. wyrok z dnia 22 czerwca 2022 r., thyssenkrupp/Komisja, T-584/19, niepublikowany, EU:T:2022:386, pkt 344 i przytoczone tam orzecznictwo).

175 Otóż należy stwierdzić, że tak właśnie jest w przypadku zaskarżonej decyzji, ponieważ z motywów 6 i 7 tej decyzji, przytoczonych w pkt 61 powyżej, wynika, że charakter podejrzewanych ograniczeń konkurencji został określony w sposób wystarczająco precyzyjny i szczegółowy. Ponadto zaskarżona decyzja zawiera wyjaśnienie, dlaczego zachowanie skarżącej może świadczyć o istnieniu każdej z podejrzewanych praktyk antykonkurencyjnych.

176 W tych okolicznościach Sąd jest w stanie stwierdzić brak arbitralnego charakteru zaskarżonej decyzji wyłącznie na podstawie wskazanego w niej uzasadnienia, bez konieczności nakazywania Komisji przedstawienia znajdujących się w jej posiadaniu informacji uzasadniających, że dysponowała poszlakami o wystarczająco poważnym charakterze pozwalającymi na wydanie zaskarżonej decyzji.

W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego naruszenia zasady „impossibilium nulla obligatio est” w odniesieniu do żądania dostarczenia dokumentów pochodzących od grupy Bolloré

177 W zarzucie czwartym skarżąca podnosi zasadniczo, że zaskarżona decyzja narusza zasadę „impossibilium nulla obligatio est”, ponieważ nakłada na nią obowiązek przekazania Komisji dokumentów znajdujących się w posiadaniu lub pod kontrolą grupy Bolloré (zwanych dalej „dokumentami pochodzącymi od grupy Bolloré”).

178 Po pierwsze, skarżąca utrzymuje, że zaskarżona decyzja wywołuje wiążące skutki prawne wyłącznie w stosunku do niej i członków jej zarządu. Natomiast jej akcjonariusze, w tym grupa Bolloré, którzy nie są adresatami zaskarżonej decyzji, którzy nie są objęci jej art. 1 i którzy nie byli przedmiotem odrębnej decyzji opartej na art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004, mogą nie zastosować się do nakazu nałożonego w zaskarżonej decyzji.

179 Po drugie, skarżąca podkreśla, że zaskarżona decyzja nakłada na nią obowiązek, którego wykonanie było od początku obiektywnie i absolutnie niemożliwe do wykonania w zakresie, w jakim wymaga ona od niej uzyskania dokumentów pochodzących od grupy Bolloré, jednego z jej licznych akcjonariuszy, nad którym skarżąca nie sprawuje żadnej kontroli. Jak wynika z zezwolenia Komisji na przejęcie kontroli nad skarżącą przez grupę Bolloré w dniu 24 kwietnia 2017 r., to grupa Bolloré sprawuje kontrolę nad skarżącą, a nie odwrotnie. Skarżąca podnosi w tym względzie, że żaden przepis prawa francuskiego nie pozwala spółce handlowej na zażądanie przedłożenia dokumentów, a bardziej ogólnie – na wywieranie jakiegokolwiek przymusu wobec jej akcjonariusza. Analogicznie nic nie zobowiązuje akcjonariusza referencyjnego do dobrowolnego poddania się nakazowi wydanemu przez spółkę trzecią, nawet jeśli posiada ona udziały w jego kapitale.

180 Po trzecie, skarżąca uważa, że nakładając na nią niemożliwy do wypełnienia obowiązek, Komisja zobowiązuje ją de facto do naruszenia ciążącego na niej obowiązku współpracy i naraża ją na ryzyko popełnienia naruszenia i zapłaty grzywny na podstawie art. 14 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 139/2004.

181 Po czwarte, skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja jest wadliwa z powodu nadużycia władzy, ponieważ – pomimo faktu, że to skarżąca jest jej adresatem – celem Komisji było uzyskanie w pośredni sposób dokumentów pochodzących od grupy Bolloré. Zdaniem skarżącej zaskarżona decyzja pozbawia grupę Bolloré prawa do skutecznej ochrony sądowej, ustanowionego w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”) oraz w art. 6 i 13 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. (zwanej dalej „EKPC”).

182 Komisja nie zgadza się z argumentacją skarżącej.

183 Na wstępie, po pierwsze, należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem zasada, w myśl której „nikt nie jest zobowiązany do rzeczy niemożliwych”, należy do zasad ogólnych prawa Unii (zob. wyrok z dnia 6 listopada 2018 r., Scuola Elementare Maria Montessori/Komisja, Komisja/Scuola Elementare Maria Montessori i Komisja/Ferracci, od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873, pkt 79 i przytoczone tam orzecznictwo).

184 W tym względzie, jak wynika z orzecznictwa, ewentualne trudności, proceduralne lub inne, związane z wykonaniem danego aktu nie mogą mieć wpływu na jego zgodność z prawem. Natomiast Komisja nie może w drodze decyzji nałożyć – pod rygorem jej nieważności – obowiązku, którego wykonanie byłoby od chwili jego powstania obiektywnie i bezwzględnie niemożliwe (zob. wyrok z dnia 17 czerwca 1999 r., Belgia/Komisja, C-75/97, EU:C:1999:311, pkt 86 i przytoczone tam orzecznictwo).

185 Taka niemożność wymaga spełnienia dwóch kumulatywnych przesłanek, a mianowicie, z jednej strony, rzeczywistego charakteru przywołanych trudności, z drugiej zaś – braku alternatywnych sposobów wykonania (zob. podobnie wyrok z dnia 6 listopada 2018 r., Scuola Elementare Maria Montessori/Komisja, Komisja/Scuola Elementare Maria Montessori i Komisja/Ferracci, od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873, pkt 91, 92, 96 i przytoczone tam orzecznictwo).

186 Po drugie, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem przedsiębiorstwo, wobec którego zastosowano środek dochodzeniowy, podlega obowiązkowi aktywnej współpracy, co oznacza, że ma ono udostępnić Komisji wszelkie informacje związane z przedmiotem dochodzenia (zob. analogicznie wyrok z dnia 9 kwietnia 2019 r., Qualcomm i Qualcomm Europe/Komisja, T-371/17, niepublikowany, EU:T:2019:232, pkt 119 i przytoczone tam orzecznictwo).

187 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że art. 2 zaskarżonej decyzji precyzuje, iż adresatem tej decyzji jest „Vivendi SE”.

188 Tymczasem pkt I ust. 1 załącznika do zaskarżonej decyzji przewiduje, że „[d]la celów żądania udzielenia informacji »Lagardère« oznacza Lagardère S.A. [a] »Vivendi« oznacza Vivendi SE i Groupe Bolloré”. Punkt I ust. 2 tego załącznika przewiduje w szczególności, że „[p]ojęcie »dokumentu(-ów)« oznacza: wszystkie pliki informatyczne znajdujące się w posiadaniu lub pod kontrolą Vivendi”, czyli skarżącej i grupy Bolloré.

189 Ponadto w motywie 7 zaskarżonej decyzji wskazano, że „[w]spomniane dokumenty i korespondencja dotyczą wdrażania synergii operacyjnych […], na które mogły mieć wpływ kierownictwo Vivendi lub jej głównego akcjonariusza – grupy Bolloré”.

190 Skarżąca utrzymuje, że nie była w stanie zastosować się do zaskarżonej decyzji w odniesieniu do dokumentów pochodzących od grupy Bolloré, która jest jednym z jej akcjonariuszy, ponieważ nie sprawuje ona żadnej kontroli nad tą grupą ani nie dysponuje wobec niej żadnymi środkami przymusu.

191 Jednakże nic nie pozwala uznać, że taka niemożność wykonania zaskarżonej decyzji istniała w chwili powstania rozpatrywanego obowiązku. Skarżąca nie przedstawiła bowiem żadnego dowodu, który pozwalałby uznać, że obowiązek nałożony w zaskarżonej decyzji był od chwili jego powstania obiektywnie i bezwzględnie niemożliwy do wypełnienia w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 184 powyżej.

192 Ponadto, jak przyznaje sama skarżąca w odpowiedzi na środki organizacji postępowania przyjęte przez Sąd w dniu 2 kwietnia 2025 r., wykonała ona wynikający z zaskarżonej decyzji obowiązek przekazania Komisji dokumentów pochodzących od grupy Bolloré, potwierdzając tym samym, że była ona w stanie wykonać zaskarżoną decyzję. Skarżąca twierdzi bowiem, że przekazała Komisji wszystkie żądane dokumenty, z wyjątkiem dokumentów objętych tajemnicą adwokacką, tajemnicą źródeł dziennikarskich i życia prywatnego wskazanych osób.

193 Komisja potwierdza, że w świetle wiadomości elektronicznej pełnomocników skarżącej z dnia 6 lutego 2024 r. oraz przedłożonego przez nich sprawozdania towarzyszącego skarżąca była w stanie zebrać i przedłożyć dokumenty pochodzące od grupy Bolloré, w związku z czym wykonanie zaskarżonej decyzji w odniesieniu do tych dokumentów czyni bezprzedmiotową wszelką argumentację opartą na rzekomej niemożności.

194 W tym kontekście należy stwierdzić, że obie strony są zgodne co do faktu, iż skarżąca wywiązała się z ciążącego na niej obowiązku aktywnej współpracy, który wynika z orzecznictwa przytoczonego w pkt 186 powyżej, ponieważ wykonała wynikający z zaskarżonej decyzji obowiązek przekazania Komisji również dokumentów pochodzących od grupy Bolloré.

195 Skarżąca utrzymuje jednak, że „dobrowolne" przekazanie przez grupę Bolloré posiadanych przez nią dokumentów, dokonane w świetle decyzji w sprawie okresowej kary pieniężnej wydanej wobec niej przez Komisję w dniu 24 stycznia 2024 r. oraz w obliczu ryzyka wydania nowych decyzji w sprawie grzywny i okresowej kary pieniężnej w przypadku niewykonania zaskarżonej decyzji, nie ma znaczenia dla oceny zarzutu czwartego. Zdaniem skarżącej dla celów oceny tego zarzutu istotne jest jedynie ustalenie, czy w chwili wydania zaskarżonej decyzji skarżąca nie miała możliwości wypełnienia nałożonego na nią obowiązku, a nie to, czy było całkowicie niemożliwe, aby przekazanie dokumentów, o których mowa w zaskarżonej decyzji, nastąpiło w następstwie, na przykład, zewnętrznego zdarzenia lub jednostronnej i niepewnej decyzji podjętej przez osobę trzecią, nad którą nie sprawowała ona żadnej kontroli faktycznej lub prawnej.

196 Tymczasem należy stwierdzić, że fakt, iż skarżąca zdołała wywiązać się z wynikającego z zaskarżonej decyzji obowiązku zebrania i dostarczenia Komisji dokumentów pochodzących od grupy Bolloré, świadczy o tym, że obowiązek ten od chwili jego powstania nie był obiektywnie i bezwzględnie niemożliwy do wypełnienia.

197 Jak podkreśla Komisja, zgodnie z orzecznictwem niemożność wykonania obowiązku wynikającego z decyzji nie może pociągać za sobą nieważności tej decyzji, jeżeli niemożność ta pojawia się dopiero na etapie wykonania tego obowiązku. Z orzecznictwa przytoczonego w pkt 184 powyżej wynika bowiem, że ewentualne trudności, proceduralne lub inne, związane z wykonaniem zaskarżonego aktu nie mogą mieć wpływu na jego zgodność z prawem.

198 W konsekwencji należy zaznaczyć, podobnie jak uczyniła to Komisja, że nawet gdyby skarżącej nie udało się uzyskać dokumentów pochodzących od grupy Bolloré, niekoniecznie oznaczałoby to, że obowiązek wynikający z żądania informacji był od chwili jego powstania obiektywnie i bezwzględnie niemożliwy do wypełnienia w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 184 powyżej.

199 Z powyższego wynika, że skarżąca nie wykazała, iż wypływający z zaskarżonej decyzji obowiązek przekazania Komisji dokumentów pochodzących od grupy Bolloré był od chwili jego powstania obiektywnie i bezwzględnie niemożliwy do wypełnienia.

200 Wniosku tego nie może podważyć argument skarżącej, o którym mowa w pkt 181 powyżej, zgodnie z którym zaskarżona decyzja jest wadliwa z powodu nadużycia władzy, ponieważ jej celem miało być pośrednie uzyskanie dokumentów pochodzących od grupy Bolloré i pozbawienie tej grupy jej prawa do skutecznej ochrony sądowej.

201 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem naruszenie prawa do obrony stanowi ze względu na swój charakter bezprawność subiektywną, która w związku z tym powinna zostać podniesiona przez samą zainteresowaną osobę. Tak więc na naruszenie prawa podmiotowego może powoływać się wyłącznie osoba, której prawo miało zostać naruszone, ale nie osoby trzecie [zob. wyrok z dnia 4 maja 2022 r., CRIA i CCCMC/Komisja, T-30/19, EU:T:2022:266, pkt 87, 88 (niepublikowane) i przytoczone tam orzecznictwo].

202 Należy zatem zauważyć, że skarżąca ma interes prawny jedynie w uzyskaniu ochrony jej własnych praw procesowych. Ponieważ skarżąca nie ma interesu prawnego w uzyskaniu ochrony praw do obrony grupy Bolloré, zarzut oparty na naruszeniu wspomnianych praw jest niedopuszczalny w zakresie, w jakim został podniesiony przez skarżącą (zob. podobnie wyrok z dnia 12 maja 2011 r., Région Nord-Pas-de-Calais i Communauté d'agglomération du Douaisis/Komisja, T-267/08 i T-279/08, EU:T:2011:209, pkt 77 i przytoczone tam orzecznictwo).

203 W każdym wypadku skarżąca nie wykazała na podstawie obiektywnych, istotnych i spójnych wskazówek, że Komisja skorzystała ze swoich uprawnień do wydania aktu w celu innym niż cel, dla którego zostały jej one przyznane, ponieważ, po pierwsze, art. 11 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004 pozwala Komisji na żądanie wszelkich informacji koniecznych do wykonywania zadań powierzonych jej w tym rozporządzeniu (zob. pkt 123, 124 powyżej) i po drugie, Komisja mogła racjonalnie zakładać, w dniu wydania zaskarżonej decyzji, że przekazanie dokumentów znajdujących się w posiadaniu grupy Bolloré mogłoby pomóc jej w ustaleniu istnienia podejrzewanych naruszeń (zob. pkt 267–269 poniżej).

204 W świetle powyższych rozważań zarzut czwarty należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu piątego, dotyczącego naruszenia zasady proporcjonalności

205 Zarzut piąty, w którym skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja narusza zasadę proporcjonalności, dzieli się na dwie części, z których pierwsza dotyczy tego, że żądane dokumenty nie mają związku z domniemanym naruszeniem, a druga – tego, że nakaz nakłada na skarżącą nieproporcjonalny nakład pracy.

Uwagi wstępne

206 Należy przypomnieć, że zasada proporcjonalności, która należy do ogólnych zasad prawa Unii, wymaga, by akty instytucji nie wykraczały poza granice tego, co odpowiednie i konieczne do realizacji uzasadnionych celów przyświecających danemu uregulowaniu, przy czym jeśli jest możliwy wybór spośród wielu odpowiednich środków, należy wybrać ten najmniej uciążliwy, zaś wynikające z tego niedogodności nie mogą być nadmierne w stosunku do zamierzonych celów (zob. wyrok z dnia 12 lipca 2001 r., Jippes i in., C-189/01, EU:C:2001:420, pkt 81 i przytoczone tam orzecznictwo).

207 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem przedsiębiorstwo, wobec którego zastosowano środek dochodzeniowy, ma obowiązek aktywnej współpracy, wymagający przekazania do dyspozycji Komisji wszelkich informacji związanych z przedmiotem dochodzenia (zob. wyrok z dnia 9 kwietnia 2019 r., Qualcomm i Qualcomm Europe/Komisja, T-371/17, niepublikowany, EU:T:2019:232, pkt 119 i przytoczone tam orzecznictwo).

208 Należy jednak podkreślić, że wykonywanie tego uprawnienia przez Komisję jest ograniczone w szczególności wymogiem poszanowania zasady proporcjonalności. Nałożony na przedsiębiorstwo obowiązek udzielenia informacji nie może bowiem stanowić dla niego obciążenia nieproporcjonalnego w stosunku do potrzeb dochodzenia (zob. wyrok z dnia 9 kwietnia 2019 r., Qualcomm i Qualcomm Europe/Komisja, T-371/17, niepublikowany, EU:T:2019:232, pkt 120 i przytoczone tam orzecznictwo).

209 Jednakże sam fakt, że żądanie udzielenia informacji nakłada na przedsiębiorstwo znaczny nakład pracy, nie wystarcza sam w sobie do wykazania, że jest ono nieproporcjonalne w świetle potrzeb dochodzenia związanych w szczególności z podejrzeniami popełnienia naruszenia, które Komisja zamierza zweryfikować, oraz z okolicznościami danego postępowania (zob. wyrok z dnia 9 kwietnia 2019 r., Qualcomm i Qualcomm Europe/Komisja, T-371/17, niepublikowany, EU:T:2019:232, pkt 121 i przytoczone tam orzecznictwo).

210 Ponadto, jak podkreślono w pkt 75 powyżej, nie można wymagać od Komisji, aby przed jakimkolwiek żądaniem udzielenia informacji znała treść żądanych dokumentów oraz ich znaczenie dla celów dochodzenia.

211 Jak wynika z orzecznictwa przytoczonego w pkt 154 powyżej, z uwagi na szerokie uprawnienia dochodzeniowe przyznane Komisji w rozporządzeniu nr 139/2004, to do tej instytucji należy ocena, czy dana informacja jest konieczna w celu wykrycia naruszenia reguł konkurencji. Nawet jeśli Komisja dysponuje już poszlakami, a nawet dowodami dotyczącymi istnienia naruszenia, może ona zasadnie uznać za konieczne zażądanie dodatkowych informacji pozwalających jej lepiej określić zakres naruszenia, określenie czasu jego trwania lub kręgu przedsiębiorstw uczestniczących w naruszeniu.

212 Jak przypomniano w pkt 155 powyżej, jeżeli chodzi o sprawowaną przez sądy Unii kontrolę oceny Komisji dotyczącej koniecznego charakteru informacji, Trybunał orzekł, że należy oceniać go w odniesieniu do celu wskazanego w żądaniu udzielenia informacji, a mianowicie podejrzeń popełnienia naruszenia, które Komisja zamierza zweryfikować. Wymóg istnienia związku między żądaniem udzielenia informacji a podejrzewanym naruszeniem jest spełniony, jeżeli w dniu wystąpienia z żądaniem Komisja może racjonalnie zakładać, że informacje te są tego rodzaju, że mogą pomóc jej w ustaleniu istnienia tego naruszenia.

213 Ponieważ konieczny charakter informacji należy oceniać w odniesieniu do celu wskazanego w żądaniu udzielenia informacji, cel ten należy wskazać z wystarczającą precyzją, w przeciwnym razie niemożliwe byłoby ustalenie, czy informacja jest konieczna, a sąd Unii nie mógłby dokonać kontroli (zob. analogicznie wyrok z dnia 10 marca 2016 r., Schwenk Zement/Komisja, C-248/14 P, niepublikowany, EU:C:2016:150, pkt 28 i przytoczone tam orzecznictwo).

214 To w świetle tych zasad wypracowanych w orzecznictwie należy zbadać obie części zarzutu piątego.

W przedmiocie części pierwszej zarzutu piątego, opartej na tym, że żądane dokumenty nie mają związku z domniemanym naruszeniem

215 Skarżąca podnosi, że zakres zaskarżonej decyzji znacznie wykracza poza jej cel, a mianowicie „umożliwienie Komisji zbadania, czy interwencję lub konsultację, lub udział Vivendi w pewnych decyzjach podjętych przez Lagardère można uznać za wywieranie decydującego wpływu przez Vivendi". Podnosi ona w tym względzie dziewięć zarzutów szczegółowych.

– *W przedmiocie pierwszego zarzutu szczegółowego, dotyczącego wyboru rozpatrywanego okresu*

216 Skarżąca utrzymuje, że wybór rozpatrywanego okresu, trwającego prawie cztery lata i rozpoczynającego się w dniu 1 stycznia 2020 r., jest arbitralny, ponieważ w tym dniu nie doszło do żadnego szczególnego zdarzenia.

217 Komisja nie zgadza się z argumentacją skarżącej.

218 W tym względzie należy przypomnieć, że rozporządzenie nr 139/2004 nakłada na Komisję obowiązek czuwania nad tym, by żadna koncentracja o wymiarze europejskim nie została wprowadzona w życie z naruszeniem art. 7 tego rozporządzenia przed jej zgłoszeniem i zatwierdzeniem.

219 W niniejszej sprawie należy przypomnieć, że zgodnie z motywem 6 zaskarżonej decyzji, przytoczonym w pkt 61 powyżej, celem zaskarżonej decyzji jest zebranie informacji w celu dokonania oceny, czy skarżąca wywierała na Lagardère decydujący wpływ, który mógł stanowić naruszenie obowiązku zgłoszenia lub naruszenie obowiązku zawieszenia lub nieprzestrzeganie warunków i obowiązków związanych z decyzją z dnia 9 czerwca 2023 r. zezwalającą na koncentrację.

220 Ponadto z akt sprawy wynika, że pierwsze nabycie przez skarżącą udziałów w kapitale Lagardère oraz powołanie do organów zarządzających Lagardère bliskich wskazanej osoby, o której mowa w pkt II ust. 5 lit. a) załącznika do zaskarżonej decyzji, miały miejsce w marcu 2020 r.

221 W konsekwencji, jak wynika z pkt 168 powyżej, należy zauważyć, że w dniu wydania zaskarżonej decyzji Komisja mogła racjonalnie zakładać, iż informacje począwszy od dnia 1 stycznia 2020 r. mogłyby pomóc jej w ustaleniu istnienia naruszenia, ponieważ informacje te ułatwiłyby prawidłowe zrozumienie wszystkich zdarzeń i kontekstu, w jakim miały one miejsce.

222 W związku z tym pierwszy zarzut szczegółowy części pierwszej zarzutu piątego należy oddalić.

– W przedmiocie drugiego zarzutu szczegółowego, dotyczącego zidentyfikowania niektórych wskazanych osób i niektórych haseł wyszukiwania

223 Skarżąca kwestionuje wskazanie piętnastu osób, których dotyczy zaskarżona decyzja, podkreślając, że niektóre z tych osób nie mają żadnego związku z Lagardère ani z koncentracją. Uważa ona, że wybór wskazanych osób wydaje się być podyktowany chęcią Komisji do skierowania jej żądania do osób publicznych oraz najważniejszych osób kierujących strukturami skarżącej i grupy Bolloré, a zwłaszcza do wskazanej osoby, o której mowa w pkt II ust. 5 lit. d) załącznika do zaskarżonej decyzji.

224 Ponadto skarżąca utrzymuje, że dokonanie wyboru haseł wyszukiwania tak ogólnych jak te, o których mowa w pierwszym wierszu tabeli haseł wyszukiwania zawartej w pkt VII załącznika do zaskarżonej decyzji, jest pozbawione podstaw i obiektywnego uzasadnienia w kontekście dochodzenia.

225 Komisja nie zgadza się z argumentacją skarżącej.

226 W pierwszej kolejności należy zauważyć, podobnie jak uczyniła to Komisja, że chociaż skarżąca skarży się na wybór piętnastu wskazanych osób, w rzeczywistości przedstawia ona konkretne argumenty jedynie w odniesieniu do tej wskazanej osoby, o której mowa w pkt II ust. 5 lit. d) załącznika do zaskarżonej decyzji.

227 W szczególności, jak podkreśla Komisja, należy stwierdzić, że zaskarżona decyzja dotyczy tej osoby jako członka rady nadzorczej skarżącej oraz zastępcy dyrektora generalnego akcjonariusza kontrolującego skarżącą.

228 W związku z tym, biorąc pod uwagę znaczącą rolę, jaką osoba ta odgrywa w spółkach grupy Vivendi, uzasadnione było założenie, że niektóre z posiadanych przez nią dokumentów mogłyby pozwolić Komisji na ustalenie istnienia podejrzewanych naruszeń.

229 W drugiej kolejności należy zaznaczyć, podobnie jak uczyniła to Komisja, że wejście do zarządu Lagardère dwóch osób – do których odnoszą się hasła wyszukiwania wymienione w pierwszym wierszu tabeli zawartej w pkt VII załącznika do zaskarżonej decyzji – zbiegło się w czasie z kluczowymi wydarzeniami związanymi z przejęciem Lagardère przez skarżącą. I tak jedna z tych osób została powołana po raz pierwszy do rady nadzorczej Lagardère w marcu 2020 r., czyli mniej więcej w momencie, gdy skarżąca zaczęła nabywać akcje Lagardère. Druga została mianowana w dniu 16 lutego 2022 r. i złożyła rezygnację po sfinalizowaniu połączenia między grupami Lagardère a skarżącą.

230 W konsekwencji Komisja mogła rozsądnie zakładać, że te hasła wyszukiwania pozwoliłyby jej na ustalenie istnienia podejrzewanych naruszeń.

231 W świetle powyższych rozważań należy stwierdzić, że w dniu wydania zaskarżonej decyzji Komisja mogła racjonalnie zakładać, iż dokumenty pochodzące od wskazanej osoby, o której mowa w pkt 226 powyżej, oraz dokumenty zawierające hasła wyszukiwania, o których mowa w pkt 229 powyżej, pozwoliłyby jej na ustalenie istnienia podejrzewanych naruszeń. Ponadto, ponieważ w skardze nie przedstawiono konkretnych argumentów, które odnoszą się do zakwestionowania wskazania pozostałych osób, zakwestionowanie to należy oddalić jako nieuzasadnione.

232 Należy zatem oddalić drugi zarzut szczegółowy części pierwszej zarzutu piątego.

– W przedmiocie trzeciego zarzutu szczegółowego, dotyczącego wydania decyzji z dnia 27 października 2023 r.

233 Skarżąca utrzymuje, że wydanie decyzji z dnia 27 października 2023 r. świadczy o tym, iż informacje usunięte z zakresu żądania udzielenia informacji nie były istotne dla dochodzenia i że nałożony na nią nakaz był nieproporcjonalny.

234 Komisja nie zgadza się z argumentacją skarżącej.

235 W tym względzie wystarczy zauważyć, podobnie jak uczyniła to Komisja, że wydanie decyzji z dnia 27 października 2023 r. nie pozwala na wyciągnięcie wniosku, że nakaz nałożony na skarżącą w zaskarżonej decyzji był nieproporcjonalny. Przeciwnie, dowodzi ono, że Komisja przyznała, iż skarżąca nie była w stanie uzyskać dostępu do danych osoby wymienionej w pkt II ust. 5 lit. i) załącznika do zaskarżonej decyzji ze względu na aktualną sytuację „hold separate" między skarżącą a jedną z jej spółek zależnych w sektorze wydawniczym książek (zob. pkt 17, 19 powyżej).

236 W związku z tym trzeci zarzut szczegółowy części pierwszej zarzutu piątego należy oddalić.

– *W przedmiocie czwartego zarzutu szczegółowego, dotyczącego przekazania całej wymiany informacji między niektórymi osobami*

237 Skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja nakłada na nią obowiązek przekazania wszystkich dokumentów wymienionych między osobami, o których mowa w pkt III ust. 7 lit. a)–c) załącznika do zaskarżonej decyzji, w odniesieniu do całego rozpatrywanego okresu, nie określając żadnych haseł wyszukiwania w świetle celu dochodzenia, co nieuchronnie prowadzi do przekazania Komisji informacji wykraczających poza cel dochodzenia.

238 Komisja nie zgadza się z argumentacją skarżącej.

239 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że zgodnie z pkt III ust. 7 lit. a)–c) załącznika do zaskarżonej decyzji Komisja zwróciła się do skarżącej o dostarczenie jej wszystkich dokumentów wymienionych między czterema określonymi osobami w odniesieniu do całego rozpatrywanego okresu.

240 W tym względzie należy zauważyć, że argument skarżącej, zgodnie z którym nieproporcjonalne jest wymaganie, aby dostarczyła ona całość wymiany informacji między tymi czterema osobami, nie może dowodzić naruszenia zasady proporcjonalności, ponieważ kontekst danej informacji może ułatwić jej zrozumienie i wyjaśnić jej znaczenie dla dochodzenia.

241 Ponadto, jak podkreśla Komisja, okoliczność, że zażądała ona pełnej wymiany informacji jedynie w odniesieniu do czterech osób, a nie wszystkich wskazanych osób, świadczy o tym, że ograniczyła ona zakres żądania na tyle, na ile było to możliwe, tak aby uzyskać dostęp do dokumentów niezbędnych z punktu widzenia celu dochodzenia, to znaczy do dokumentów umożliwiających jej ustalenie istnienia podejrzewanych naruszeń.

242 Co więcej, skarżąca nie wykazała, że liczba „dziesiątek tysięcy dokumentów”, która, zgodnie z jej własnymi szacunkami, odpowiadała liczbie elementów spełniających kryteria wyszukiwania zawarte w zaskarżonej decyzji stanowiłaby nieproporcjonalne obciążenie w stosunku do liczby „kilkuset tysięcy dokumentów”, które – zgodnie z jej własnym twierdzeniem zawartym w pkt 96 skargi – skarżąca dostarczyła w ramach badania koncentracji.

243 W świetle powyższych rozważań należy stwierdzić, że w dniu wydania zaskarżonej decyzji Komisja mogła racjonalnie zakładać, iż przekazanie całej wymiany informacji między osobami, o których mowa w pkt 239 powyżej, mogło pomóc jej w ustaleniu istnienia podejrzewanych naruszeń.

244 Należy zatem oddalić czwarty zarzut szczegółowy części pierwszej zarzutu piątego.

– *W przedmiocie piątego zarzutu szczegółowego, dotyczącego wyboru haseł wyszukiwania*

245 Skarżąca uważa, że zaskarżona decyzja nakłada na nią obowiązek zastosowania, do wszystkich służbowych lub osobistych urządzeń do komunikacji wskazanych osób, około stu haseł wyszukiwania bez podania jakichkolwiek szczegółów dotyczących sposobu ich wyboru. W tym względzie uważa ona, że zaskarżona decyzja nie zawiera konkretnego uzasadnienia pozwalającego uzasadnić wybór każdego z tych haseł wyszukiwania i ich kombinacji, że wiele znajdujących się w jej posiadaniu informacji może odpowiadać każdemu z tych haseł wyszukiwania, pozostając bez związku z celem dochodzenia prowadzonego przez Komisję, że żadnemu z haseł wyszukiwania nie towarzyszy ograniczenie co do okresu wymiany informacji

i daty dokumentów żądanych przez Komisję, oraz że niektóre hasła wyszukiwania mogą prowadzić do ujawnienia informacji dotyczących życia prywatnego wskazanych osób, ich przekonań politycznych lub religijnych oraz tożsamości źródeł dziennikarskich lub treści prowadzonej z nimi wymiany informacji.

246 Podnosi ona również, że zastosowanie haseł wyszukiwania do urządzeń do komunikacji, o których mowa w zaskarżonej decyzji, prowadzi do absurdalnych wyników w świetle celu dochodzenia oraz że nieproporcjonalne jest, po pierwsze, żądanie od niej zastosowania, w stosunku do okresu prawie czterech lat, kombinacji haseł wyszukiwania, które odsyłają do jednorazowych wydarzeń, takich jak publikacja artykułów w *Paris Match*, zatrudnienie lub zwolnienie z pracy osób wskazanych imiennie, a po drugie, zastosowania haseł wyszukiwania związanych z zatrudnieniem lub zwolnieniami w stosunku do całego rozpatrywanego okresu.

247 Komisja nie zgadza się z argumentacją skarżącej.

248 Na wstępie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 21 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i art. 76 lit. d) regulaminu postępowania skarga powinna zawierać przedmiot sporu oraz zwięzłe przedstawienie podnoszonych zarzutów. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, aby skarga była dopuszczalna, konieczne jest, by istotne okoliczności faktyczne i prawne, na których została oparta, wynikały, choćby w sposób zwięzły, lecz spójny i zrozumiały, z samej treści skargi. Choć sama treść skargi może zostać wsparta lub uzupełniona, w przypadku kwestii szczególnych, odesłaniami do poszczególnych fragmentów dokumentów do niej załączonych, ogólne odesłanie do innych pism, nawet załączonych do skargi, nie może zastąpić braku istotnych elementów argumentacji prawnej, które zgodnie ze wspomnianymi powyżej przepisami muszą być zawarte w niej samej. Ponadto nie do Sądu należy poszukiwanie i odnajdywanie w załącznikach zarzutów i argumentów, które mogłyby być podstawą skargi, albowiem załączniki spełniają funkcję wyłącznie dowodową i dokumentacyjną (zob. wyrok z dnia 24 maja 2012 r., MasterCard i in./Komisja, T-111/08, EU:T:2012:260, pkt 68 i przytoczone tam orzecznictwo).

249 W niniejszej sprawie, co się tyczy haseł wyszukiwania, należy zauważyć, że odesłanie skarżącej do tabeli poglądowej zarzutów figurującej w załączniku A.13 należy odrzucić jako niedopuszczalne, ponieważ nie spełnia ono wymogów wynikających z art. 76 lit. d) regulaminu postępowania. W związku z tym skutecznie podważone mogą zostać jedynie hasła wymienione i zakwestionowane w skardze.

250 Co się tyczy haseł wyszukiwania, o których mowa w pkt 161 skargi, należy stwierdzić, że są one odpowiednie do zidentyfikowania dokumentów potencjalnie istotnych dla dochodzenia Komisji.

251 W szczególności, jeśli chodzi o hasło wymienione w pierwszym wierszu tabeli znajdującej się w pkt VII załącznika do zaskarżonej decyzji, jak wynika z pkt 220 i 229 powyżej, hasło to odnosi się do osoby, której wejście do zarządu Lagardère zbiegło się w czasie z kluczowymi wydarzeniami związanymi z połączeniem między skarżącą z Lagardère. Osoba ta została bowiem powołana po raz pierwszy do rady nadzorczej Lagardère w marcu 2020 r., co odpowiada okresowi, w którym skarżąca zaczęła nabywać akcje Lagardère. Ponadto osoba ta utrzymuje długotrwałe więzi osobiste ze wskazaną osobą, o której mowa w pkt II ust. 5 lit. a) załącznika do zaskarżonej decyzji.

252 Jeśli chodzi o hasło wyszukiwania „Europa”, o którym mowa w trzecim wierszu tabeli zawartej w pkt VII załącznika do zaskarżonej decyzji, jak podnosi Komisja, chodzi tu o skrót od „Europa 1”, czyli kanał radiowy Lagardère, o którym wspomniano w sprawozdaniu senatu, a także w licznych artykułach prasowych jako podmiot należący do Lagardère, na który grupa Bolloré miała wywierać wpływ.

253 Co się tyczy hasła wyszukiwania „Couv* ET Z”, o którym mowa w dziewiątym wierszu tabeli zawartej w pkt VII załącznika do zaskarżonej decyzji, należy stwierdzić, że termin ten nie wchodzi sam w zakres zaskarżonej decyzji. Terminowi temu, aby wchodził w zakres zaskarżonej decyzji, powinny bowiem towarzyszyć co najmniej terminy „PM” lub „Paris Match”. Ponadto, jak wskazuje Komisja, poprzez użycie tego terminu zmierza ona do uzyskania informacji dotyczących okładki *Paris Match* z dnia 23 września 2021 r. na temat osoby bliskiej wskazanej osobie, o której mowa w pkt II ust. 5 lit. a) załącznika do zaskarżonej decyzji. W związku z tym rozsądne i proporcjonalne było założenie przez Komisję, że kombinacja tych haseł wyszukiwania mogła pozwolić jej na ustalenie istnienia podejrzewanych naruszeń.

254 Jeśli chodzi o hasło „Presbourg”, o którym mowa w drugim wierszu tabeli zawartej w pkt VII załącznika do zaskarżonej decyzji, jak podkreśla Komisja, jest to nazwa ulicy, przy której Lagardère ma historyczną siedzibę w Paryżu (Francja). Ponadto niektóre źródła medialne donosiły o cotygodniowych spotkaniach w siedzibie Lagardère z udziałem „filarów firmy Vivendi” w celu zatwierdzenia okładek *Paris Match*, co nie było praktykowane przed 2021 r. Komisja mogła zatem rozsądnie uznać, że termin ten został użyty albo w odniesieniu do Lagardère, albo w odniesieniu do miejsca niektórych spotkań między skarżącą a Lagardère, których treść mogłaby mieć znaczenie dla dochodzenia w celu ustalenia istnienia podejrzewanych naruszeń.

255 Co się tyczy hasła wyszukiwania „Couv ET Paris Match”, o którym mowa w szóstym wierszu tabeli zawartej w pkt VII załącznika do zaskarżonej decyzji, z pkt 254 powyżej wynika, że niektóre źródła medialne donosiły o cotygodniowych spotkaniach w siedzibie Lagardère z udziałem „filarów firmy Vivendi” w celu zatwierdzenia okładek *Paris Match*. W związku z tym Komisja działała w sposób uzasadniony i proporcjonalny, gdy zwróciła się o przekazanie dokumentów dotyczących decyzji podjętych w sprawie okładek *Paris Match* w rozpatrywanym okresie.

256 Jeśli chodzi o hasła wyszukiwania, o których mowa w wierszach 35, 43, 44 i 45 tabeli zawartej w pkt VII załącznika do zaskarżonej decyzji, jak podnosi Komisja, chodzi o dziennikarzy lub felietonistów podmiotów należących do grupy Vivendi, którzy są odtąd również obecni w Europe 1 i którzy byli przedmiotem licznych rozmów na temat możliwych synergii między Vivendi a stacją radiową Europe 1 należącą do Lagardère – synergii, o których mowa w motywie 7 zaskarżonej decyzji. W związku z tym, ponieważ osoby te znajdowały się w centrum synergii między skarżącą a Lagardère, które miały miejsce przed wydaniem przez Komisję zezwolenia na koncentrację obu grup, rozsądne i proporcjonalne było zażądanie przez Komisję przekazania dokumentów odpowiadających tym hasłom wyszukiwania w celu ustalenia istnienia podejrzewanych naruszeń.

257 W świetle powyższych rozważań należy stwierdzić, że skarżąca nie wykazała nieproporcjonalnego charakteru zakwestionowanych haseł wyszukiwania.

258 Ponadto, co się tyczy argumentacji skarżącej opartej na braku szczególnego uzasadnienia wyboru każdego z haseł wyszukiwania, argumentację tę należy oddalić zgodnie z analizą przeprowadzoną w pkt 74–79 powyżej.

259 W konsekwencji należy oddalić piąty zarzut szczegółowy części pierwszej zarzutu piątego.

– W przedmiocie szóstego zarzutu szczegółowego, dotyczącego przekazania dokumentów należących do wskazanej osoby, o której mowa w pkt II ust. 5 lit. o) załącznika do zaskarżonej decyzji

260 Skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja nakłada na nią obowiązek przedstawienia dokumentów należących do wskazanej osoby, o której mowa w pkt II ust. 5 lit. o) załącznika do zaskarżonej decyzji, przewodniczącej jednej z jej spółek zależnych działającej w branży czasopism, od początku rozpatrywanego okresu, czyli od dnia 1 stycznia 2020 r. Tymczasem skarżąca przejęła kontrolę nad tą spółką zależną dopiero od dnia 1 czerwca 2021 r. Tak więc zdaniem skarżącej nieproporcjonalne jest żądanie dokumentów wymienianych w tej spółce zależnej w okresie poprzedzającym tę datę, ponieważ podmiot ten nie miał wówczas żadnych powiązań ze skarżącą ani z Lagardère.

261 Komisja nie zgadza się z argumentacją skarżącej.

262 W tym względzie i w świetle orzecznictwa przytoczonego w pkt 154 i 211 powyżej należy stwierdzić, że ze względu na szerokie uprawnienia dochodzeniowe przyznane Komisji w rozporządzeniu nr 139/2004 instytucja ta mogła uznać za konieczne zażądanie dokumentów należących do wskazanej osoby, o której mowa w pkt II ust. 5 lit. o) załącznika do zaskarżonej decyzji, przewodniczącej spółki zależnej skarżącej działającej w branży czasopism, nawet przed przejęciem kontroli nad tą spółką zależną przez skarżącą w dniu 1 czerwca 2021 r.

263 Komisja mogła bowiem racjonalnie zakładać, w dniu wydania zaskarżonej decyzji, że informacje począwszy od dnia 1 stycznia 2020 r. mogłyby pomóc jej w ustaleniu istnienia podejrzewanych naruszeń, w szczególności ze względu na to, że informacje te ułatwiłyby prawidłowe zrozumienie wszystkich zdarzeń i kontekstu, w jakim miały one miejsce.

264 Wynika z tego, że szósty zarzut szczegółowy części pierwszej zarzutu piątego należy oddalić.

– W przedmiocie siódmego zarzutu szczegółowego, dotyczącego przekazania dokumentów pochodzących od grupy Bolloré

265 Skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja nakłada na nią obowiązek przekazania Komisji dokumentów pochodzących od grupy Bolloré, podczas gdy grupa Bolloré nie jest objęta formalnym dochodzeniem wszczętym przez Komisję, które dotyczy warunków, w jakich skarżąca przejęła przedwcześnie kontrolę nad Lagardère.

266 Komisja nie zgadza się z argumentacją skarżącej.

267 W tym względzie wystarczy przypomnieć, że w motywie 7 zaskarżonej decyzji, przytoczonym w pkt 61 powyżej, wyjaśniono, iż dokumenty, o jakich w nim mowa, dotyczą w szczególności niektórych decyzji Lagardère, „na które mogło mieć wpływ kierownictwo Vivendi lub jej głównego akcjonariusza – grupy Bolloré”.

268 Ponadto, jak przypomniano w pkt 84 i 167 powyżej, decyzja z dnia 9 czerwca 2023 r. zezwalająca na koncentrację oraz formularz zgłoszenia koncentracji przedłożony Komisji przez skarżącą wskazują na to, że grupa Bolloré i Vivendi stanowią jedno przedsiębiorstwo w rozumieniu prawa konkurencji.

269 Tak więc w dniu wydania zaskarżonej decyzji Komisja mogła racjonalnie zakładać, że przekazanie dokumentów znajdujących się w posiadaniu grupy Bolloré mogłoby jej pomóc w ustaleniu istnienia podejrzewanych naruszeń, ponieważ niektóre decyzje Lagardère mogły być podejmowane pod wpływem kierownictwa Vivendi lub jej głównego akcjonariusza, grupy Bolloré.

270 Należy zatem oddalić siódmy zarzut szczegółowy części pierwszej zarzutu piątego.

– W przedmiocie ósmego zarzutu szczegółowego, dotyczącego obowiązku przekazania całej rozmowy, w przypadku gdy dana wiadomość wchodzi w zakres żądania udzielenia informacji

271 Skarżąca podkreśla, że w przypadku gdy dany dokument mający formę wiadomości przekazanej telefonicznie lub za pośrednictwem komunikatorów internetowych wchodzi w zakres żądania udzielenia informacji, zaskarżona decyzja nakłada na nią obowiązek dostarczenia całej rozmowy w całym rozpatrywanym okresie. Zdaniem skarżącej taki wymóg wykracza poza to, co jest konieczne do celów dochodzenia, ponieważ pod pretekstem istnienia jednej istotnej wiadomości Komisja żąda dostępu do wszystkich rozmów wskazanych osób, w tym rozmów w ich telefonach osobistych, w całym rozpatrywanym okresie. Komisja mogła na przykład zażądać przekazania wyłącznie wiadomości wymienionych w ciągu 24 godzin poprzedzających wiadomość istotną dla sprawy i następujących po tej wiadomości.

272 Komisja nie zgadza się z argumentacją skarżącej.

273 W tym względzie wystarczy przypomnieć, że – jak wynika z pkt 240 powyżej – obowiązek przekazania całej wymiany informacji między niektórymi osobami, w przypadku gdy choćby pojedyncza wymiana informacji odpowiada hasłom wyszukiwania określonym w zaskarżonej decyzji, nie może dowodzić naruszenia zasady proporcjonalności, ponieważ kontekst danej informacji może ułatwić jej zrozumienie i wyjaśnić jej znaczenie dla dochodzenia.

274 W konsekwencji należy oddalić ósmy zarzut szczegółowy części pierwszej zarzutu piątego.

– W przedmiocie dziewiątego zarzutu szczegółowego, dotyczącego naruszenia życia prywatnego wskazanych osób i ochrony źródeł dziennikarskich

275 Skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja nakłada na nią obowiązek przekazania Komisji informacji dotyczących życia prywatnego wskazanych osób oraz informacji, które naruszyłyby ochronę źródeł dziennikarskich. Zdaniem skarżącej, pomijając naruszenie prawa do ochrony życia prywatnego i francuskiego prawa socjalnego, jakie pociąga za sobą taki nakaz, takie rozszerzenie zakresu zajętych dokumentów poza sferę zawodową nie jest konieczne dla potrzeb dochodzenia i w konsekwencji narusza zasadę proporcjonalności.

276 Komisja nie zgadza się z argumentacją skarżącej.

277 W tym względzie należy zauważyć, że w dziewiątym zarzucie szczegółowym skarżąca powtarza zasadniczo argumenty podniesione w ramach części drugiej zarzutu szóstego, dotyczącej naruszenia ochrony źródeł dziennikarskich, oraz zarzutu siódmego, dotyczącego braku odpowiednich gwarancji w celu ochrony prawa do poszanowania życia prywatnego. W związku z tym z tych samych powodów, które zostały przedstawione w ramach badania części drugiej zarzutu szóstego (zob. pkt 340–381 poniżej) oraz zarzutu siódmego (zob. pkt 382–460 poniżej) należy oddalić dziewiąty zarzut szczegółowy części pierwszej zarzutu piątego.

278 W świetle powyższych rozważań należy oddalić część pierwszą zarzutu piątego.

W przedmiocie części drugiej zarzutu piątego, opartej na tym, że zaskarżona decyzja nakłada na skarżącą nieproporcjonalne obciążenie

279 Skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja nakłada na nią nadmierne obciążenie w stosunku do potrzeb dochodzenia, zobowiązując ją do przeprowadzenia wewnętrznych, zakrojonych na szeroką skalę przeszukiwań w kilku różnych lokalizacjach jej przedsiębiorstwa. Aby temu sprostać, skarżąca musiałaby zmobilizować specjalne zasoby kadrowe i techniczne oraz skorzystać z usług dwóch przedsiębiorstw trzecich. Zdaniem skarżącej liczba elementów spełniających kryteria wyszukiwania zawarte w zaskarżonej decyzji wynosiła kilkadziesiąt tysięcy.

280 Ponadto zdaniem skarżącej termin około jednego miesiąca na wykonanie nakazu ustanowionego w zaskarżonej decyzji i pierwotnie wyznaczonego na dzień 27 października 2023 r. był niewykonalny i nie pozwalał jej upewnić się, czy dostarczone dokumenty są kompletne, dokładne i niewprowadzające w błąd.

281 Skarżąca wyjaśnia, że nie istniał żaden wymóg szybkości działania, ponieważ wszczęcie dochodzenia zostało publicznie ogłoszone w czerwcu 2023 r., a następnie sformalizowane pismem z dnia 25 lipca 2023 r. dotyczącym wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego, oraz że musiała ona zachować, zgodnie ze wspomnianym pismem, dokumenty, które mogłyby być istotne, niezależnie od terminu na udzielenie odpowiedzi, jaki mógł zostać jej wyznaczony.

282 Wreszcie zdaniem skarżącej zaskarżona decyzja nakłada na nią nadmierny nakład pracy w stosunku do potrzeb dochodzenia, ponieważ decyzja ta częściowo dotyczy informacji będących już w posiadaniu Komisji, a to dlatego, że zostały one przekazanie w ramach badania przejęcia kontroli nad Lagardère.

283 Komisja nie zgadza się z argumentacją skarżącej.

284 Na wstępie należy odesłać do orzecznictwa przytoczonego w pkt 206 i 208 powyżej.

285 W niniejszej sprawie skarżąca podkreśla nadmierny charakter nakładu pracy, jaki wiąże się z odpowiedzią na zaskarżoną decyzję, nie uzasadniając jednak tego zarzutu.

286 Niewątpliwie bezsporne jest, iż informacje żądane na podstawie zaskarżonej decyzji są liczne i mają szeroki zakres, w związku z czym odpowiedź na to żądanie wiązała się ze znacznym nakładem pracy ze strony skarżącej.

287 Jednakże, jak wynika z orzecznictwa przypomnianego w pkt 209 powyżej, nie można stwierdzić, że nakład pracy skarżącej jest nieproporcjonalny w świetle potrzeb dochodzenia związanych z domniemanymi naruszeniami, które Komisja zamierza zweryfikować.

288 Z jednej strony należy przypomnieć, że zgodnie z motywem 6 zaskarżonej decyzji, przytoczonym w pkt 61 powyżej, celem zaskarżonej decyzji jest zebranie informacji w celu dokonania oceny, czy Vivendi wywierała na Lagardère decydujący wpływ, który mógł stanowić naruszenie obowiązku zgłoszenia lub naruszenie obowiązku zawieszenia lub nieprzestrzeganie warunków i obowiązków związanych z decyzją z dnia 9 czerwca 2023 r. zezwalającą na koncentrację.

289 W motywie 7 zaskarżonej decyzji, również przytoczonym w pkt 61 powyżej, Komisja twierdzi, że żądane informacje mają zasadnicze znaczenie dla umożliwienia jej zbadania, czy interwencję lub konsultację, lub udział skarżącej w pewnych decyzjach podjętych przez Lagardère można uznać za wywieranie decydującego wpływu przez skarżącą. Ponadto Komisja wymienia zachowania skarżącej, które mogłyby stanowić jedno lub więcej naruszeń obowiązków wynikających z rozporządzenia nr 139/2004 i które zamierza ona zbadać.

290 Weryfikacja podejrzewanych naruszeń będących celem dochodzenia wymaga zatem złożonych analiz licznych danych, do których w większości ma dostęp jedynie skarżąca.

291 W związku z tym zakres zastosowania zaskarżonej decyzji oraz cel dochodzenia mogą uzasadniać przekazanie znacznej ilości informacji.

292 Z drugiej strony żaden z argumentów skarżącej nie pozwala wykazać, że zaskarżona decyzja wykracza poza to, co jest konieczne z punktu widzenia celu dochodzenia.

293 Po pierwsze, jak podkreśla Komisja, wymóg szybkiego działania uzasadniał termin 27 października 2023 r., wyznaczony w decyzji z dnia 19 września 2023 r. (zob. pkt 101 powyżej).

294 Należy również przypomnieć, że, jak wynika z pkt 19 i 22 powyżej, termin pierwotnie wyznaczony w decyzji z dnia 19 września 2023 r. został dwukrotnie przedłużony. W szczególności przede wszystkim na mocy art. 2 decyzji z dnia 27 października 2023 r. termin wyznaczony na dzień 27 października 2023 r. został przedłużony do dnia 1 grudnia 2023 r. Następnie, na mocy art. 1 decyzji z dnia 24 stycznia 2024 r. termin wyznaczony na dzień 1 grudnia 2023 r. został przedłużony do dnia 7 lutego 2024 r.

295 Tymczasem argumentacja skarżącej w ramach części drugiej zarzutu piątego koncentruje się wyłącznie na pierwotnym terminie, ustalonym na dzień 27 października 2023 r. decyzją z dnia 19 września 2023 r., nie uwzględniając w szczególności przedłużenia tego terminu do dnia 1 grudnia 2023 r., które nastąpiło decyzją z dnia 27 października 2023 r., ani też przedłużenia terminu do dnia 7 lutego 2024 r., które nastąpiło decyzją z dnia 24 stycznia 2024 r. W konsekwencji należy oddalić argumentację skarżącej dotyczącą terminu wyznaczonego w zaskarżonej decyzji.

296 Po drugie, jak wynika z pkt 242 powyżej, skarżąca nie wykazała nieproporcjonalnego charakteru nakładu pracy nałożonego w zaskarżonej decyzji.

297 Ponadto należy stwierdzić, że argument skarżącej, zgodnie z którym zaskarżona decyzja dotyczy częściowo informacji będących już w posiadaniu Komisji ze względu na ich przekazanie w ramach badania przejęcia kontroli nad Lagardère przez skarżącą, nie jest poparty żadnymi dowodami, wobec czego należy go oddalić jako niespełniający wymogów jasności i precyzji przewidzianych w art. 76 lit. d) regulaminu postępowania.

298 Z powyższego wynika, że skarżąca nie wykazała, iż wydając zaskarżoną decyzję, Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności.

299 Należy zatem oddalić część drugą zarzutu piątego, a w konsekwencji zarzut piąty w całości.

W przedmiocie zarzutu szóstego, dotyczącego naruszenia ochrony źródeł dziennikarskich

300 W zarzucie szóstym skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja narusza ochronę źródeł dziennikarskich gwarantowaną przez art. 11 Karty i art. 10 EKPC. Zarzut ten dzieli się na dwie części, z których pierwsza dotyczy niezgodności z prawem art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004, a druga – naruszenia ochrony źródeł dziennikarskich.

Uwagi wstępne

301 Zgodnie z art. 11 ust. 1 Karty, zatytułowanym „Wolność wypowiedzi i informacji”, każdy ma prawo do wolności wypowiedzi, które to prawo obejmuje wolność posiadania poglądów oraz otrzymywania i przekazywania informacji i idei bez ingerencji władz publicznych i bez względu na granice państwowe.

302 Zgodnie z art. 52 ust. 3 Karty zawarte w niej prawa mają takie samo znaczenie i taki sam zakres jak odpowiadające im prawa zagwarantowane w EKPC, co jednakże nie stoi na przeszkodzie temu, aby prawo Unii przyznawało szerszą ochronę (zob. wyrok z dnia 4 października 2024 r., Real Madrid Club de Fútbol, C-633/22, EU:C:2024:843, pkt 51 i przytoczone tam orzecznictwo).

303 W celu dokonania wykładni art. 11 Karty sąd Unii powinien zatem brać pod uwagę, jako minimalny próg ochrony, prawa zapisane w będącym odpowiednikiem tego postanowienia art. 10 EKPC, tak jak zostały one zinterpretowane w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (zwanego dalej „ETPC”) (zob. wyrok z dnia 4 października 2024 r., Real Madrid Club de Fútbol, C-633/22, EU:C:2024:843, pkt 52 i przytoczone tam orzecznictwo).

304 Artykuł 10 EKPC, zatytułowany „Wolność wyrażania opinii”, ma następujące brzmienie:

„1. Każdy ma prawo do wolności wyrażania opinii. Prawo to obejmuje wolność posiadania poglądów oraz otrzymywania i przekazywania informacji i idei bez ingerencji władz publicznych i bez względu na granice państwowe. Niniejszy przepis nie wyklucza prawa Państw do poddania procedurze zezwoleń przedsiębiorstw radiowych, telewizyjnych lub kinematograficznych.

2. Korzystanie z tych wolności pociągających za sobą obowiązki i odpowiedzialność może podlegać takim wymogom formalnym, warunkom, ograniczeniom i sankcjom, jakie są przewidziane przez ustawę i niezbędne w społeczeństwie demokratycznym w interesie bezpieczeństwa państwowego, integralności terytorialnej lub bezpieczeństwa publicznego ze względu na konieczność zapobieżenia zakłóceniu porządku lub przestępstwu, z uwagi na ochronę zdrowia i moralności, ochronę dobrego imienia i praw innych osób oraz ze względu na zapobieżenie ujawnieniu informacji poufnych lub na zagwarantowanie powagi i bezstronności władzy sądowej”.

305 Należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału prawo podstawowe zagwarantowane w art. 11 Karty stanowi jeden z istotnych fundamentów pluralistycznego i demokratycznego społeczeństwa i jest jedną z wartości, na jakich zgodnie z art. 2 TUE opiera się Unia (zob. wyrok z dnia 21 grudnia 2016 r., Tele2 Sverige i Watson i in., C-203/15 i C-698/15, EU:C:2016:970, pkt 93 i przytoczone tam orzecznictwo).

306 ETPC zawsze poddawał szczególnie wnikliwej analizie gwarancje poszanowania wolności wypowiedzi w sprawach dotyczących art. 10 EKPC, ponieważ wolność ta stanowi jeden z podstawowych fundamentów społeczeństwa demokratycznego. Gwarancje, jakie należy przyznać prasie, mają szczególne znaczenie, a ochrona źródeł dziennikarskich jest jednym z fundamentów wolności prasy. Brak takiej ochrony mógłby zniechęcić źródła dziennikarskie do wspierania prasy w informowaniu opinii publicznej o sprawach leżących w interesie ogólnym. W konsekwencji prasa mogłaby być mniej skłonna pełnić swoją niezbędną rolę „strażnika", a możliwość dostarczania przez nią dokładnych i wiarygodnych informacji mogłaby zostać ograniczona (wyrok ETPC z dnia 25 maja 2021 r. w sprawie Big Brother Watch i in. przeciwko Zjednoczonemu Królestwu, CE:ECHR:2021:0525JUD005817013, § 442).

307 Nakaz ujawnienia źródeł może mieć negatywny wpływ nie tylko na źródła, których tożsamość może zostać ujawniona, ale również na dziennik lub inną publikację, których dotyczy nakaz, a których reputacja wśród potencjalnych przyszłych źródeł może ucierpieć w wyniku ujawnienia, oraz na członków opinii publicznej, w której interesie leży otrzymywanie informacji przekazywanych przez anonimowe źródła. Jednakże istnieje zasadnicza różnica między nakazaniem przez władze, aby dziennikarz ujawnił tożsamości swoich źródeł, a przeprowadzeniem przez nie przeszukań w jego domu i miejscu pracy w celu wykrycia jego źródeł. Nawet jeśli przeszukanie nie przyniesie żadnych rezultatów, stanowi ono czyn poważniejszy niż wezwanie do ujawnienia tożsamości źródła, ponieważ inspektorzy, którzy wkraczają do miejsca pracy dziennikarza, mają dostęp do całej dokumentacji będącej w jego posiadaniu (wyrok ETPC z dnia 25 maja 2021 r. w sprawie Big Brother Watch i in. przeciwko Zjednoczonemu Królestwu, CE:ECHR:2021:0525JUD005817013, § 443).

308 Naruszenie ochrony źródeł dziennikarskich może zostać uznane za zgodne z art. 10 EKPC tylko wtedy, gdy jest uzasadnione nadrzędnym względem interesu publicznego. Ponadto wszelka ingerencja w prawo do ochrony źródeł dziennikarskich musi być obwarowana określonymi przez ustawę gwarancjami proceduralnymi proporcjonalnymi do wagi danej zasady. Na pierwszym miejscu wymaganych gwarancji powinna znajdować się możliwość poddania danego środka kontroli przez sąd lub jakikolwiek inny niezależny i bezstronny organ decyzyjny, któremu powierzono uprawnienie do stwierdzenia, przed przekazaniem żądanych informacji, czy istnieje nadrzędny interes publiczny przeważający nad zasadą ochrony źródeł dziennikarzy, a w przeciwnym wypadku – do uniemożliwienia jakiegokolwiek dostępu, który nie jest niezbędny, do informacji mogących prowadzić do ujawnienia tożsamości źródeł (wyrok ETPC z dnia 25 maja 2021 r. w sprawie Big Brother Watch i in. przeciwko Zjednoczonemu Królestwu, CE:ECHR:2021:0525JUD005817013, § 444).

309 Ze względu na konieczność kontroli o charakterze prewencyjnym sąd lub inny niezależny i bezstronny organ musi zatem być w stanie dokonać – przed jakimkolwiek ujawnieniem informacji – tego wyważenia potencjalnych zagrożeń i odpowiednich interesów w odniesieniu do informacji, o których ujawnienie się wnosi, tak aby argumenty władz pragnących ich ujawnienia mogły zostać prawidłowo ocenione. Decyzja, która ma zostać podjęta, musi podlegać jasnym kryteriom, w szczególności w odniesieniu do tego, czy środek o mniejszym stopniu ingerencji może wystarczyć do realizacji nadrzędnych interesów publicznych. Sędzia lub inny właściwy

organ powinien mieć możliwość odmowy wydania nakazu ujawnienia lub wydania nakazu o bardziej ograniczonym lub węższym zakresie, tak aby zainteresowane źródła mogły uniknąć ujawnienia ich tożsamości, niezależnie od tego, czy zostały one konkretnie wymienione w informacjach, o których udzielenie wniesiono, z uwagi na to, że przekazanie takich informacji stwarzałoby poważne ryzyko naruszenia tożsamości źródeł dziennikarzy. W pilnych przypadkach powinna istnieć możliwość zastosowania procedury umożliwiającej zidentyfikowanie i wyodrębnienie, przed ich wykorzystaniem przez władze, informacji, które mogą umożliwić identyfikację danych źródeł, od informacji, które nie wiążą się z podobnym ryzykiem (wyrok ETPC z dnia 25 maja 2021 r. w sprawie Big Brother Watch i in. przeciwko Zjednoczonemu Królestwu, CE:ECHR:2021:0525JUD005817013, § 445).

W przedmiocie części pierwszej zarzutu szóstego, opartej na niezgodności z prawem art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004

310 W części pierwszej zarzutu szóstego skarżąca podnosi na podstawie art. 277 TFUE zarzut niezgodności z prawem art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004, twierdząc, że przepis ten narusza art. 10 EKPC, ponieważ nie przewiduje żadnego szczególnego środka prawnego ex ante umożliwiającego dokonanie niezależnej kontroli prawnej przed wydaniem decyzji nakazującej przekazanie informacji, które mogą podlegać ochronie źródeł dziennikarskich. W replice skarżąca dodaje, że środki zaskarżenia przewidziane w art. 278 i 279 TFUE nie wystarczają do wypełnienia tej luki.

311 Komisja, popierana przez Radę, kwestionuje argumenty skarżącej.

312 Tytułem wstępu, zgodnie z art. 277 TFUE każda strona może, w postępowaniu dotyczącym aktu o zasięgu ogólnym przyjętego przez instytucję, organ lub jednostkę organizacyjną Unii, podnieść zarzuty określone w art. 263 akapit drugi TFUE, w celu powołania się przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej na niemożność stosowania tego aktu.

313 Artykuł 277 TFUE stanowi wyraz ogólnej zasady gwarantującej każdej ze stron prawo do podważenia w trybie incydentalnym – w celu uzyskania stwierdzenia nieważności aktu, który może ona zaskarżyć – ważności wcześniejszych aktów instytucji, które stanowią podstawę prawną zaskarżonego aktu, jeśli stronie tej nie przysługiwało prawo do wniesienia na podstawie art. 263 TFUE bezpośredniej skargi na te akty, których konsekwencje ponosi, a wobec których nie mogła zażądać stwierdzenia nieważności. Akt o charakterze generalnym, którego niezgodność z prawem jest podnoszona, powinien mieć zastosowanie, bezpośrednio lub pośrednio, do przypadku, którego dotyczy skarga, powinien też istnieć bezpośredni związek prawny między zaskarżoną decyzją indywidualną i danym aktem o charakterze generalnym (zob. podobnie wyrok z dnia 8 września 2020 r., Komisja i Rada/Carreras Sequeros i in., C-119/19 P i C-126/19 P, EU:C:2020:676, pkt 67–69; zob. także podobnie wyrok z dnia 16 września 2013 r., Mamoli Robinetteria/Komisja, T-376/10, EU:T:2013:442, pkt 48, 49 i przytoczone tam orzecznictwo).

314 W niniejszej sprawie prawdą jest, jak podkreśla skarżąca, że zgodnie z orzecznictwem ETPC przytoczonym w pkt 306–309 powyżej ingerencji w prawo do ochrony źródeł dziennikarskich muszą towarzyszyć określone w ustawie gwarancje proceduralne proporcjonalne do wagi danej zasady, wśród których na pierwszym miejscu musi znajdować się możliwość kontroli o charakterze prewencyjnym zgodnie z warunkami ustanowionymi w tym orzecznictwie.

315 Tymczasem, jak podkreśla Rada, kompletny system środków zaskarżenia i procedur, ustanowiony w prawie pierwotnym, zapewnia gwarancje proceduralne wymagane przez orzecznictwo ETPC, o którym mowa w pkt 306–309 powyżej, a w szczególności możliwość poddania danego środka kontroli przez sąd lub jakikolwiek inny niezależny i bezstronny organ decyzyjny, któremu powierzono uprawnienie do stwierdzenia, przed przekazaniem żądanych informacji, czy istnieje nadrzędny interes publiczny przeważający nad zasadą ochrony źródeł dziennikarzy, a w przeciwnym wypadku – do uniemożliwienia jakiegokolwiek dostępu, który nie jest niezbędny, do informacji mogących prowadzić do ujawnienia tożsamości źródeł.

316 W tym względzie należy przypomnieć, że w traktacie FUE, w art. 263 i 277 z jednej strony oraz w art. 267 z drugiej strony ustanowiono kompletny system środków zaskarżenia i procedur zapewniający kontrolę legalności aktów Unii, powierzając ją sądom Unii (zob. wyrok z dnia 28 kwietnia 2015 r., T & L Sugars i Sidul Açúcares/Komisja, C-456/13 P, EU:C:2015:284, pkt 45 i przytoczone tam orzecznictwo).

317 Prawodawca Unii nie może poprzez przyjęcie aktu prawa wtórnego stworzyć środka odwoławczego nieprzewidzianego w traktacie FUE, ponieważ w traktacie tym ustanowiono kompletny system środków zaskarżenia oraz procedur służących zapewnieniu kontroli zgodności z prawem aktów instytucji, powierzając ją sądom Unii (zob. wyrok z dnia 5 września 2024 r., ECHA, C-256/23 i C-290/23, EU:C:2024:683, pkt 59 i przytoczone tam orzecznictwo).

318 Jak podkreśla Rada, o ile art. 11 Karty, interpretowany z uwzględnieniem praw zapisanych w będącym odpowiednikiem tego postanowienia art. 10 EKPC, wymaga istnienia środka zaskarżenia, który odpowiada określonym kryteriom, o tyle środka tego należy poszukiwać w systemie środków zaskarżenia ustanowionym w traktatach, z którym środek ten powinien być zgodny.

319 Istnienie takiego środka zaskarżenia w ramach kompletnego systemu środków zaskarżenia ustanowionego w traktatach zostało potwierdzone w orzecznictwie dotyczącym ochrony poufności informacji wymienianych między adwokatem a klientem.

320 I tak z wyroku z dnia 18 maja 1982 r., AM & S Europe/Komisja (155/79, EU:C:1982:157, pkt 32) wynika, że kompletny system środków zaskarżenia zapewnia odpowiednią ochronę w odniesieniu do poufności informacji wymienianych między adwokatem a klientem. W szczególności Trybunał uznał we wspomnianym wyroku, po pierwsze, że okoliczność, iż na mocy art. 185 traktatu EWG (obecnie art. 278 TFUE) skarga wniesiona przez zainteresowane przedsiębiorstwo na decyzje nakazujące przekazanie dokumentów jakoby objętych poufnością informacji wymienianych między adwokatem a klientem nie ma skutku zawieszającego, pozwala odpowiedzieć na obawy Komisji dotyczące konsekwencji, jakie termin wymagany w postępowaniu przed Trybunałem może mieć dla skuteczności kontroli, jaką Komisja powinna sprawować nad przestrzeganiem reguł konkurencji zawartych w traktacie. Po drugie, interesy zainteresowanego przedsiębiorstwa były chronione przez przewidzianą w art. 185 i 186 traktatu EWG (obecnie art. 278 i 279 TFUE) oraz w art. 83 regulaminu postępowania w obowiązującym wówczas brzmieniu możliwość zarządzenia zawieszenia wykonania wydanej decyzji lub wszelkich innych środków tymczasowych.

321 Wynika z tego, że kompletny system środków zaskarżenia zapewnia możliwość prewencyjnej kontroli sądowej przed uzyskaniem przez Komisję dostępu do informacji podlegających poufności.

322 W szczególności zgodnie z orzecznictwem dotyczącym uprawnień kontrolnych Komisji w zakresie przestrzegania art. 101 i 102 TFUE, mającym zastosowanie mutatis mutandis w niniejszej sprawie, w przypadku gdy przedsiębiorstwo powołuje się na poufny charakter informacji wymienianych między adwokatem a klientem, sprzeciwiając się zajęciu dokumentu w ramach kontroli, decyzja, w której Komisja odrzuca żądanie objęcia ochroną, wywołuje skutki prawne w stosunku do tego przedsiębiorstwa, w istotny sposób zmieniając jego sytuację prawną. Decyzja ta w rzeczywistości bowiem odmawia mu możliwości korzystania z ochrony przewidzianej w prawie Unii oraz ma charakter ostateczny i niezależny od decyzji końcowej, dotyczącej stwierdzenia naruszenia reguł konkurencji (zob. podobnie wyrok z dnia 17 września 2007 r., Akzo Nobel Chemicals i Akcros Chemicals/Komisja, T-125/03 i T-253/03, EU:T:2007:287, pkt 46 i przytoczone tam orzecznictwo).

323 W tym względzie należy zaznaczyć, że możliwość, jaką dysponuje przedsiębiorstwo, odwołania się od ewentualnej decyzji stwierdzającej naruszenie reguł konkurencji nie wystarcza do zapewnienia mu odpowiedniej ochrony jego praw. Po pierwsze, postępowanie administracyjne może nie zakończyć się wydaniem decyzji stwierdzającej naruszenie. Po drugie, odwołanie służące od tej decyzji, o ile zostanie wydana, w żadnym razie nie daje przedsiębiorstwu środków do zapobieżenia nieodwracalnym skutkom, jakie spowoduje nieuprawnione zapoznanie się z dokumentami objętymi ochroną (zob. wyrok z dnia 17 września 2007 r., Akzo Nobel Chemicals i Akcros Chemicals/Komisja, T-125/03 i T-253/03, EU:T:2007:287, pkt 47 i przytoczone tam orzecznictwo).

324 Wynika stąd, że decyzja Komisji odrzucająca wniosek o objęcie określonego dokumentu ochroną ze względu na poufność – i ewentualnie nakazująca okazanie danego dokumentu – zamyka specjalne postępowanie, odrębne od tego, którego zadaniem jest umożliwienie Komisji podjęcia decyzji co do istnienia naruszenia reguł konkurencji, a w związku z powyższym stanowi akt mogący być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności, której towarzyszy też w razie potrzeby wniosek o zastosowanie środka tymczasowego, w szczególności w celu zawieszenia wykonania decyzji do czasu rozpoznania przez Sąd sprawy głównej (wyrok z dnia 17 września 2007 r., Akzo Nobel Chemicals i Akcros Chemicals/Komisja, T-125/03 i T-253/03, EU:T:2007:287, pkt 48).

325 W tym względzie, mając na uwadze szczególną naturę zasady ochrony poufności informacji wymienianych między adwokatem a klientem, której celem jest z jednej strony zapewnienie pełnej realizacji prawa jednostki do obrony, a równocześnie zapewnienie każdemu obywatelowi możliwości swobodnego zwrócenia się o pomoc do swojego adwokata, należy uznać, że zapoznanie się przez Komisję z treścią poufnego dokumentu samo w sobie stanowi naruszenie tej zasady. Ochrona poufności wykracza zatem poza ramy wymogu, by informacje powierzone przez przedsiębiorstwo jego adwokatowi lub treść sporządzonej przez tego ostatniego opinii prawnej nie mogły zostać wykorzystane przeciwko przedsiębiorstwu w decyzji nakładającej kary za naruszenie reguł konkurencji (wyrok z dnia 17 września 2007 r., Akzo Nobel Chemicals i Akcros Chemicals/Komisja, T-125/03 i T-253/03, EU:T:2007:287, pkt 86).

326 Ochrona ze względu na poufność informacji wymienianych między adwokatem a klientem wymaga także, by Komisja po wydaniu decyzji odrzucającej wniosek złożony w tym zakresie, nie zapoznawała się z treścią spornych dokumentów, zanim nie zostanie zapewniona przedsiębiorstwu możliwość skutecznego zaskarżenia decyzji do Sądu. W tym względzie Komisja ma obowiązek wstrzymać się od zapoznania się z treścią tych dokumentów do upływu terminu do wniesienia odwołania od decyzji odmownej. W każdym razie, ponieważ skarga nie ma skutku zawieszającego, przedsiębiorstwo powinno złożyć wniosek o zastosowanie środka tymczasowego

w postaci zawieszenia wykonania decyzji, którą odrzucony został wniosek o objęcie ochroną poufności (zob. wyrok z dnia 17 września 2007 r., Akzo Nobel Chemicals i Akcros Chemicals/Komisja, T-125/03 i T-253/03, EU:T:2007:287, pkt 88 i przytoczone tam orzecznictwo).

327 W niniejszej sprawie, jak wskazano w pkt 16 powyżej, w dniu 18 października 2023 r. Komisja potwierdziła skarżącej, że dokumenty, które mogłyby ujawnić źródła dziennikarskie, będą objęte szczególną ochroną wzorowaną na procedurze ustanowionej w celu ochrony poufności informacji wymienianych między adwokatem a klientem. Wprowadzenie w życie takiej ochrony zostało powtórzone w piśmie z dnia 6 grudnia 2023 r. (zob. pkt 21 powyżej) i sformalizowane w decyzji z dnia 24 stycznia 2024 r. (zob. pkt 22 powyżej).

328 W świetle orzecznictwa dotyczącego poufności informacji wymienianych między adwokatem a klientem, przypomnianego w pkt 320 i 322–326 powyżej, mającego zastosowanie mutatis mutandis w niniejszej sprawie, należy stwierdzić, że kompletny system środków zaskarżenia ustanowiony w traktatach przewiduje skuteczną ochronę sądową z poszanowaniem wszystkich gwarancji proceduralnych dotyczących ochrony źródeł dziennikarskich wymaganych przez orzecznictwo ETPC dotyczące art. 10 EKPC, który to przepis odpowiada art. 11 Karty.

329 Wniosku tego nie mogą podważyć argumenty podniesione przez skarżącą w replice.

330 Po pierwsze, skarżąca utrzymuje, że procedury przewidziane w art. 263, 278 i 279 TFUE nie są „ex ante” w rozumieniu wymaganym przez orzecznictwo ETPC, ponieważ mogą one zostać „aktywowane” dopiero po wystąpieniu przez Komisję z żądaniem udzielenia informacji.

331 Tymczasem należy podkreślić, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem do aktów, które mogą być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności w rozumieniu art. 263 TFUE, zaliczają się środki wywołujące wiążące skutki prawne, które mogą mieć wpływ na interes prawny skarżącego, w istotny sposób zmieniając jego sytuację prawną. Co do zasady, środki przejściowe, których celem jest przygotowanie ostatecznej decyzji, nie stanowią więc aktów zaskarżalnych. Z orzecznictwa wynika jednak, że decyzje wydane w ramach postępowania przygotowawczego – które same stanowiły akty zamykające procedurę specjalną, odrębną od tej, której zadaniem jest umożliwienie Komisji podjęcia decyzji co do istoty, wywołujące wiążące skutki prawne, które mogą wywrzeć wpływ na interes prawny skarżącego i zmienić w istotny sposób jego sytuację prawną – także stanowią akty zaskarżalne (zob. wyrok z dnia 17 września 2007 r., Akzo Nobel Chemicals i Akcros Chemicals/Komisja, T-125/03 i T-253/03, EU:T:2007:287, pkt 45 i przytoczone tam orzecznictwo).

332 W świetle orzecznictwa przytoczonego w pkt 322 i 323 powyżej, mającego zastosowanie w drodze analogii w niniejszej sprawie, należy zauważyć, że w przypadku gdy przedsiębiorstwo powołuje się na ochronę źródeł dziennikarskich, sprzeciwiając się zajęciu dokumentu w ramach żądania udzielenia informacji na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004, decyzja, w której Komisja odrzuca to żądanie, wywołuje skutki prawne w stosunku do tego przedsiębiorstwa, w istotny sposób zmieniając jego sytuację prawną. Decyzja ta odmawia mu bowiem możliwości skorzystania z ochrony przewidzianej w prawie Unii i ma charakter ostateczny i niezależny od decyzji końcowej, dotyczącej stwierdzenia naruszenia reguł konkurencji.

333 Wynika stąd, że decyzja, na mocy której Komisja odrzuca wniosek o objęcie określonego dokumentu ochroną ze względu na ochronę źródeł dziennikarskich – i ewentualnie nakazuje okazanie danego dokumentu – zamyka specjalne postępowanie, odrębne od tego, którego

zadaniem jest umożliwienie Komisji podjęcia decyzji co do istnienia naruszenia reguł konkurencji, a w związku z powyższym stanowi akt mogący być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności, przy okazji której, w razie potrzeby, występuje się też z wnioskiem o zastosowanie środka tymczasowego, w szczególności w celu zawieszenia wykonania decyzji do czasu rozpoznania przez Sąd sprawy głównej.

334 Ochrona źródeł dziennikarskich oznacza również, że Komisja, po wydaniu decyzji odrzucającej wniosek w tym zakresie, może zapoznać się z treścią spornych dokumentów dopiero po umożliwieniu zainteresowanemu przedsiębiorstwu skutecznego wniesienia skargi do Sądu i po upływie terminu do wniesienia skargi na jej decyzję odmowną. W każdym wypadku, w zakresie, w jakim taka skarga nie ma skutku zawieszającego, do zainteresowanego przedsiębiorstwa należy złożenie wniosku o zastosowanie środka tymczasowego mającego na celu zawieszenie wykonania decyzji odrzucającej wniosek o objęcie tą ochroną.

335 Nie można zatem uwzględnić argumentu skarżącej, zgodnie z którym postępowania przewidziane w art. 263, 278 i 279 TFUE nie są „ex ante” w rozumieniu wymaganym przez orzecznictwo ETPC.

336 Po drugie, skarżąca utrzymuje, że przesłanki zarządzenia zawieszenia lub innych środków tymczasowych w ramach postępowania w przedmiocie środków tymczasowych różnią się od przesłanki warunkującej ochronę źródeł dziennikarskich, a mianowicie istnienia nadrzędnego interesu publicznego przeważającego nad zasadą ochrony źródeł dziennikarskich.

337 Tymczasem należy zauważyć, podobnie jak uczyniła to Rada, że warunek dotyczący wyważenia wchodzących w grę interesów, którego dokonuje w danym wypadku sędzia orzekający w przedmiocie środków tymczasowych, odpowiada w istocie kryterium prawnemu mającemu zastosowanie do oceny elementów objętych ochroną źródeł dziennikarskich, które polega na ustaleniu, czy istnieje nadrzędny interes publiczny przeważający nad zasadą ochrony źródeł dziennikarskich.

338 W świetle powyższych rozważań zarzut niezgodności z prawem na podstawie art. 277 TFUE podniesiony przez skarżącą w odniesieniu do art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004 nie może zostać uwzględniony.

339 Należy zatem oddalić część pierwszą zarzutu szóstego.

W przedmiocie części drugiej zarzutu szóstego, opartej na naruszeniu ochrony źródeł dziennikarskich

340 W części drugiej zarzutu szóstego skarżąca utrzymuje, że zaskarżona decyzja narusza ochronę wynikającą ze źródeł dziennikarskich, ponieważ wymienia ona z imienia i nazwiska, wśród wskazanych osób, dwóch dziennikarzy, a także ich wymianę informacji z dziennikarzami powiązanymi z grupą Vivendi, o których mowa w hasłach wyszukiwania zaskarżonej decyzji.

341 Ponadto skarżąca podkreśla, że sama Komisja uznała konieczność ochrony źródeł dziennikarskich, ponieważ podczas rozmowy telefonicznej, która miała miejsce w dniu 18 października 2023 r. między urzędnikami prowadzącymi dochodzenie a pełnomocnikami skarżącej, Komisja wskazała, że poszukuje rozwiązania pozwalającego zaradzić tej kwestii wskazanej przez skarżącą. Zdaniem skarżącej świadczy to o tym, że Komisja była świadoma

trudności wywołanych zaskarżoną decyzją. Jednakże według skarżącej w dniu wniesienia niniejszej skargi zaskarżona decyzja nadal wymagała od niej przedstawienia wszystkich tych informacji pod rygorem nałożenia kar pieniężnych.

342 W replice skarżąca podkreśla, że zaskarżona decyzja nie zawiera żadnej gwarancji proceduralnej dotyczącej ochrony źródeł dziennikarskich. Dopiero po wniesieniu niniejszej skargi i w drodze zwykłego pisma, którego treść została następnie powtórzona w decyzji z dnia 24 stycznia 2024 r., Komisja przewidziała wspomniane gwarancje, co nie może skutkować usunięciem z mocą wsteczną wad obarczających zaskarżoną decyzję.

343 Komisja kwestionuje argumenty skarżącej.

344 Na wstępie należy przypomnieć, że ze względu na to, że niespełnienie przesłanek dopuszczalności skargi stanowi bezwzględną przeszkodę procesową, do Sądu należy zbadanie z urzędu, czy strona skarżąca ma interes w stwierdzeniu nieważności zaskarżonej decyzji (zob. wyrok z dnia 21 grudnia 2022 r., E. Breuninger/Komisja, T-525/21, EU:T:2022:835, pkt 17 i przytoczone tam orzecznictwo).

345 Zgodnie z orzecznictwem skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez osobę fizyczną lub prawną jest dopuszczalna jedynie w zakresie, w jakim osoba ta ma interes prawny w stwierdzeniu nieważności zaskarżonego aktu. Interes taki zakłada, że stwierdzenie nieważności tego aktu może samo w sobie wywołać skutki prawne i że w wyniku skargi strona skarżąca będzie mogła uzyskać jakąś korzyść. Dowód na istnienie takiego interesu, który jest oceniany w dniu wniesienia skargi i stanowi pierwszą i podstawową przesłankę skargi do sądu, powinien być przedstawiony przez stronę skarżącą (zob. wyrok z dnia 27 marca 2019 r., Canadian Solar Emea i in./Rada, C-236/17 P, EU:C:2019:258, pkt 91 i przytoczone tam orzecznictwo).

346 Interes prawny strony skarżącej musi istnieć w odniesieniu do przedmiotu skargi na etapie jej wniesienia, pod rygorem odrzucenia skargi jako niedopuszczalnej. Zarówno przedmiot sporu, jak i interes prawny muszą istnieć, pod rygorem umorzenia postępowania, do momentu wydania orzeczenia sądowego, co oznacza, że skarga powinna w efekcie móc doprowadzić do poprawy sytuacji skarżącego (zob. podobnie wyrok z dnia 30 kwietnia 2020 r., Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych/Komisja, C-560/18 P, EU:C:2020:330, pkt 38 i przytoczone tam orzecznictwo).

347 Prawdą jest, że interes prawny strony skarżącej niekoniecznie przestaje istnieć ze względu na to, że zaskarżony akt przestał wywoływać skutki w toku postępowania. Osoba, której dotyczy ten akt, może bowiem zachować interes w stwierdzeniu jego nieważności celem uzyskania przywrócenia swojej sytuacji do poprzedniego stanu albo celem doprowadzenia do tego, by podmiot, który wydał zaskarżony akt, wprowadził w przyszłości odpowiednie zmiany i w ten sposób zapobiegł powtórzeniu się w przyszłości zarzucanej temu aktowi niezgodności z prawem. Nawet w przypadkach, gdy ze względu na okoliczności podjęcie – przez instytucję będącą autorem aktu, którego nieważność została stwierdzona – działań w celu wykonania wyroku stwierdzającego tę nieważność okazuje się niemożliwe, skarga o stwierdzenie nieważności może zachować skuteczność jako podstawa ewentualnej skargi o stwierdzenie odpowiedzialności (zob. wyrok z dnia 30 czerwca 2022 r., Camerin/Komisja, C-63/21 P, niepublikowany, EU:C:2022:516, pkt 48 i przytoczone tam orzecznictwo).

348 Niemniej to na stronie skarżącej spoczywa obowiązek przedstawienia dowodu na istnienie jej interesu prawnego poprzez uzasadnienie we właściwy sposób jej interesu w stwierdzeniu nieważności tego aktu (zob. podobnie wyrok z dnia 30 czerwca 2022 r., Camerin/Komisja, C-63/21 P, niepublikowany, EU:C:2022:516, pkt 50 i przytoczone tam orzecznictwo).

349 To samo dotyczy interesu w podniesieniu zarzutu (wyrok z dnia 28 lutego 2017 r., JingAo Solar i in./Rada, T-157/14, niepublikowany, EU:T:2017:127, pkt 69).

350 Z orzecznictwa Trybunału również wynika, że dalsze trwanie interesu prawnego strony skarżącej musi zostać ocenione in concreto przy uwzględnieniu w szczególności skutków zarzucanej niezgodności z prawem oraz charakteru szkody, której poniesienie się podnosi (wyrok z dnia 28 maja 2013 r., Abdulrahim/Rada i Komisja, C-239/12 P, EU:C:2013:331, pkt 65).

351 W tym względzie, zgodnie z orzecznictwem, zarzut mający na celu stwierdzenie nieważności jest niedopuszczalny z uwagi na brak interesu prawnego, jeżeli – nawet przy założeniu, że jest on zasadny – stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu w oparciu o tenże zarzut nie będzie mogło przynieść korzyści stronie skarżącej (zob. wyrok z dnia 9 czerwca 2011 r., Evropaïki Dynamiki/EBC, C-401/09 P, EU:C:2011:370, pkt 49 i przytoczone tam orzecznictwo).

352 W niniejszej sprawie należy przede wszystkim przypomnieć kontekst faktyczny, w jaki wpisuje się część druga zarzutu szóstego, a mianowicie kontekst, jaki wynika z pkt 15–21 powyżej.

353 W szczególności w następstwie wiadomości elektronicznej z dnia 14 października 2023 r. skierowanej przez skarżącą do Komisji (zob. pkt 15 powyżej) Komisja potwierdziła skarżącej podczas konferencji telefonicznej w dniu 18 października 2023 r., że dokumenty, które mogłyby ujawnić źródła dziennikarskie, będą objęte szczególną ochroną wzorowaną na procedurze ustanowionej w celu ochrony poufności informacji wymienianych między adwokatem a klientem (zob. pkt 16 powyżej). Następnie w wiadomości elektronicznej z dnia 26 października 2023 r. Komisja zwróciła się do skarżącej o przekazanie jej wykazu wskazanych osób posiadających legitymację prasową oraz zaproponowała omówienie praktycznych warunków umożliwiających zapewnienie ochrony źródeł dziennikarskich (zob. pkt 18 powyżej).

354 W dniu 27 października 2023 r., czyli w dniu upływu terminu wyznaczonego w decyzji z dnia 19 września 2023 r. na przekazanie żądanych dokumentów, skarżąca nie przedstawiła żadnego dokumentu. Tego samego dnia Komisja wydała decyzję z dnia 27 października 2023 r. (zob. pkt 19 powyżej).

355 Pismem, które wpłynęło do sekretariatu Sądu w dniu 23 listopada 2023 r., skarżąca wniosła skargę o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji (zob. pkt 20 powyżej).

356 Pismem z dnia 6 grudnia 2023 r. dyrektor generalny Dyrekcji Generalnej ds. Konkurencji Komisji powtórzył, że wszelkie dokumenty dotyczące ochrony wrażliwych danych osobowych lub źródeł dziennikarskich będą objęte solidnymi gwarancjami proceduralnymi zgodnie z odpowiednimi przepisami i orzecznictwem, oraz szczegółowo określił te gwarancje proceduralne (zob. pkt 21 powyżej).

357 W szczególności w pkt 14 pisma z dnia 6 grudnia 2023 r., jeśli chodzi o dokumenty mogące zawierać źródła dziennikarskie, Komisja zaproponowała zastosowanie gwarancji proceduralnych analogicznych do gwarancji wprowadzonych w celu zapewnienia ochrony poufności informacji wymienianych między adwokatem a klientem. W praktyce przewidziano, że osoby wskazane

w zaskarżonej decyzji, które posiadają legitymację prasową, mogą dokonać przeglądu dokumentów spełniających kryteria określone w zaskarżonej decyzji, zidentyfikować informacje objęte taką ochroną i dostarczyć okrojoną wersję uniemożliwiającą identyfikację źródeł dziennikarskich (lub, w braku takiej możliwości, wycofać przedłożenie dokumentu, jeżeli nie było możliwe dostarczenie wersji jawnej). Ponieważ skarżąca jest odpowiedzialna za pełne i prawidłowe dostarczenie wszystkich dokumentów objętych zakresem zaskarżonej decyzji, to do niej należy dostarczenie pozostałych dokumentów oraz tabeli podsumowującej szczegółowo charakter usuniętych informacji lub dokumenty wycofane z materiału dowodowego.

358 Jak wynika z pkt 22 powyżej, takie gwarancje dotyczące ochrony źródeł dziennikarskich zostały sformalizowane w decyzji z dnia 24 stycznia 2024 r., której motyw 13 lit. b) przewiduje, że osoby wskazane w zaskarżonej decyzji, które posiadają legitymację prasową, będą mogły dokonać przeglądu dokumentów spełniających kryteria określone w zaskarżonej decyzji, zidentyfikować informacje objęte taką ochroną i dostarczyć okrojoną wersję uniemożliwiającą identyfikację źródeł dziennikarskich (lub, w braku takiej możliwości, wycofać przedłożenie dokumentu, jeżeli nie było możliwe dostarczenie wersji jawnej). Przewidziano również, że do skarżącej będzie należało dostarczenie pozostałych dokumentów, a także tabeli podsumowującej szczegółowo charakter usuniętych informacji lub dokumenty wycofane z materiału dowodowego.

359 Należy wyjaśnić, że pismem z dnia 25 stycznia 2024 r. Komisja poinformowała Sąd o wydaniu decyzji z dnia 24 stycznia 2024 r. i wezwała skarżącą do dostosowania skargi na podstawie art. 86 regulaminu postępowania. Pismo to zostało włączone do akt sprawy i doręczone skarżącej w dniu 1 lutego 2024 r.

360 W tym względzie należy zauważyć, że prawdą jest, iż zgodność z prawem aktu Unii powinna być oceniana na podstawie stanu faktycznego i prawnego istniejącego w chwili wydania tego aktu (zob. podobnie wyrok z dnia 17 października 2013 r., Schaible, C-101/12, EU:C:2013:661, pkt 50 i przytoczone tam orzecznictwo).

361 Jednakże zgodnie z orzecznictwem, w przypadku gdy dana decyzja lub dane rozporządzenie dotyczące jednostki bezpośrednio i indywidualnie zostają w toku postępowania zastąpione przez inny akt mający ten sam przedmiot, należy to uważać za nową okoliczność umożliwiającą stronie skarżącej dostosowanie przedstawionych żądań i zarzutów. Zobowiązanie strony skarżącej do wniesienia nowej skargi byłoby w istocie sprzeczne z zasadami prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości oraz ekonomii procesowej. Ponadto niesłuszne byłoby umożliwienie danej instytucji dokonania zmiany w zaskarżonym akcie lub zastąpienie go innym w celu ustosunkowania się do zarzutów podniesionych w skardze na ten akt, wniesionej do sądu Unii, oraz powoływania się w toku postępowania na tę zmianę lub ten akt zastępujący w celu pozbawienia drugiej strony postępowania możliwości rozszerzenia początkowych żądań i zarzutów wobec tego późniejszego aktu lub przedstawienia uzupełniających żądań i zarzutów wobec niego (zob. wyrok z dnia 6 września 2013 r., Bank Melli Iran/Rada, T-35/10 i T-7/11, EU:T:2013:397, pkt 53 i przytoczone tam orzecznictwo).

362 Zgodnie z art. 86 §§ 1 i 2 regulaminu postępowania w brzmieniu wówczas obowiązującym, w przypadku gdy akt, o którego stwierdzenie nieważności się wnosi, został zastąpiony lub zmieniony przez inny akt mający ten sam przedmiot, strona skarżąca może, przed zamknięciem ustnego etapu postępowania lub przed podjęciem przez Sąd decyzji o rozstrzygnięciu sprawy z pominięciem ustnego etapu postępowania, dostosować skargę w celu uwzględnienia tej nowej

okoliczności. Dostosowania skargi dokonuje się w odrębnym piśmie w terminie przewidzianym w art. 263 akapit szósty TFUE, w którym można wystąpić z żądaniem stwierdzenia nieważności aktu uzasadniającego dostosowanie skargi.

363 W niniejszej sprawie w pierwszej kolejności stanowisko skarżącej wyrażone w replice, w odpowiedzi na środki organizacji postępowania oraz na rozprawie jest takie, że wydanie decyzji z dnia 24 stycznia 2024 r. nie może skutkować usunięciem z mocą wsteczną w toku postępowania uchybień obarczających zaskarżoną decyzję. Skarżąca wyjaśnia również, że niniejsza skarga dotyczy wyłącznie zaskarżonej decyzji, która nie została zmieniona decyzją z dnia 24 stycznia 2024 r. – której art. 1 zmienia art. 2 decyzji z dnia 27 października 2023 r. i której art. 2 przewiduje nałożenie okresowej kary pieniężnej. W związku z tym zdaniem skarżącej nie należało zmieniać przedmiotu skargi, który został określony w skardze.

364 Należy jednak stwierdzić, że decyzja z dnia 24 stycznia 2024 r. zmienia w istocie zaskarżoną decyzję w trzech aspektach.

365 Po pierwsze, jak wynika z pkt 22 powyżej, art. 1 decyzji z dnia 24 stycznia 2024 r. przewiduje przedłużenie do dnia 7 lutego 2024 r. terminu wyznaczonego na dzień 1 grudnia 2023 r. określonego w decyzji z dnia 27 października 2023 r., który stanowi z kolei przedłużenie terminu z dnia 27 października 2023 r., wyznaczonego decyzją z dnia 19 września 2023 r.

366 Po drugie, motyw 13 lit. a) decyzji z dnia 24 stycznia 2024 r. ustanawia dodatkowe gwarancje proceduralne w stosunku do zaskarżonej decyzji w celu zapewnienia ochrony wrażliwych danych osobowych poprzez wprowadzenie procedury wirtualnego pokoju danych, zaproponowanej w piśmie z dnia 6 grudnia 2023 r.

367 Po trzecie, motyw 13 lit. b) decyzji z dnia 24 stycznia 2024 r. ustanawia gwarancje proceduralne mające na celu ochronę źródeł dziennikarskich, potwierdzając procedurę zaproponowaną w piśmie z dnia 6 grudnia 2023 r. Gwarancje te są zasadniczo takie same jak gwarancje omówione nieformalnie między Komisją a skarżącą i wzorowane na procedurze ustanowionej w celu ochrony poufności informacji wymienianych między adwokatem a klientem (zob. pkt 353–357 powyżej).

368 W drugiej kolejności, jak wskazano w pkt 359 powyżej, należy stwierdzić, że skarżąca nie została pozbawiona możliwości rozszerzenia początkowych żądań i zarzutów wobec decyzji z dnia 24 stycznia 2024 r. lub przedstawienia uzupełniających żądań i zarzutów w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 361 powyżej.

369 Ponadto, jak wynika z pkt 353–357 powyżej, należy zauważyć, że w ramach dialogu z Komisją skarżąca dowiedziała się, przed złożeniem skargi w dniu 23 listopada 2023 r., o wysiłkach Komisji zmierzających do znalezienia rozwiązania w zakresie ochrony źródeł dziennikarskich wzorowanego na procedurze ustanowionej w celu ochrony poufności informacji wymienianych między adwokatem a klientem.

370 Jednakże skarżąca postanowiła nie dostosowywać swojej skargi w celu uwzględnienia decyzji z dnia 24 stycznia 2024 r. w ramach niniejszej skargi ani też wnosić nowej skargi na tę decyzję.

371 W trzeciej kolejności, jak wynika z orzecznictwa przytoczonego w pkt 345–348 powyżej, skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez osobę fizyczną lub prawną jest dopuszczalna jedynie w zakresie, w jakim osoba ta ma interes w stwierdzeniu nieważności zaskarżonego aktu. Taki

interes – którego udowodnienie spoczywa na stronie skarżącej – zakłada, że stwierdzenie nieważności tego aktu może samo w sobie wywołać skutki prawne i że w wyniku skargi strona skarżąca będzie mogła uzyskać jakąś korzyść.

372 W niniejszym przypadku, w odpowiedzi na środki organizacji postępowania, skarżąca twierdzi, że jej interes w kwestionowaniu istnienia gwarancji proceduralnych mających na celu ochronę tajemnicy źródeł dziennikarskich w ramach części drugiej zarzutu szóstego nadal istnieje, ponieważ, po pierwsze, Komisja nie może z mocą wsteczną usunąć uchybień wpływających na zgodność z prawem zaskarżonej decyzji, a po drugie, przewidziane gwarancje nie mogły zapobiec wszystkim naruszeniom ochrony źródeł dziennikarskich. Przedstawia ona w tym względzie nowe argumenty mające na celu zakwestionowanie wystarczającego charakteru gwarancji ustanowionych w decyzji z dnia 24 stycznia 2024 r.

373 Tymczasem, po pierwsze, nowe argumenty, które zmierzają do zakwestionowania wystarczającego charakteru wspomnianych gwarancji i które zostały podniesione po raz pierwszy na etapie odpowiedzi na środki organizacji postępowania, należy odrzucić jako niedopuszczalne (zob. podobnie wyrok z dnia 29 stycznia 2025 r., Ben Ali/Rada, T-178/23, niepublikowany, EU:T:2025:114, pkt 54).

374 Po drugie, należy stwierdzić, że w odpowiedzi tej skarżąca nie wykazała dalszego trwania interesu prawnego w ramach części drugiej zarzutu szóstego. Nie wyjaśnia ona w szczególności powodów, dla których stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji mogłoby przynieść jej korzyść po wydaniu decyzji z dnia 24 stycznia 2024 r., której skarżąca postanowiła nie kwestionować w ramach niniejszej skargi.

375 W tym względzie należy zauważyć, że przed wydaniem decyzji z dnia 24 stycznia 2024 r. skarżąca nie dostarczyła Komisji żadnego dokumentu.

376 Jak wynika bowiem z akt sprawy i jak potwierdziła skarżąca na rozprawie, przekazała ona Komisji dokumenty po raz pierwszy w lutym 2024 r., a następnie we wrześniu i grudniu 2024 r. Na rozprawie skarżąca wskazała, że w grudniu 2024 r. Komisja otrzymała dokumenty, które spełniały wymogi zaskarżonej decyzji, z wyjątkiem dokumentów objętych tajemnicą adwokacką, tajemnicą źródeł dziennikarskich i życia prywatnego wskazanych osób.

377 Zaskarżona decyzja nie wywołała zatem skutków prawnych w tym względzie od chwili jej wydania, czyli od dnia 19 września 2023 r., do dnia wejścia w życie decyzji z dnia 24 stycznia 2024 r.

378 W związku z tym skarżąca nie może odnieść żadnej korzyści z ewentualnego stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji ze względu na brak gwarancji proceduralnych mających na celu ochronę źródeł dziennikarskich.

379 Ponadto należy uściślić, że w ramach niniejszej skargi skarżąca nie przedstawia żądań odszkodowawczych i nie powołuje się na żaden trwający interes, o którym mowa w orzecznictwie przytoczonym w pkt 347 powyżej.

380 W świetle powyższych rozważań można stwierdzić, że skarżąca nie uzasadniła dalszego trwania interesu prawnego w ramach części drugiej zarzutu szóstego.

381 Należy zatem oddalić część drugą zarzutu szóstego, a w konsekwencji zarzut szósty w całości.

W przedmiocie zarzutu siódmego, dotyczącego braku odpowiednich gwarancji w celu ochrony prawa do poszanowania życia prywatnego

382 W zarzucie siódmym skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja nie zawiera odpowiednich gwarancji ochrony prawa do poszanowania życia prywatnego, ustanowionego w art. 7 Karty i w art. 8 EKPC.

383 Zdaniem skarżącej okoliczność, że zaskarżona decyzja zobowiązuje ją do przedstawienia dokumentów związanych z życiem prywatnym niektórych jej pracowników i członków zarządu, wynika zasadniczo z podanych niżej okoliczności. Po pierwsze, prywatne lub osobiste telefony komórkowe lub tablety (zwane dalej „osobistymi urządzeniami do komunikacji"), które zostały co najmniej raz wykorzystane do celów służbowych, są objęte zakresem stosowania zaskarżonej decyzji w rozpatrywanym okresie. Po drugie, dokumenty odpowiadające pkt III ust. 7 załącznika do zaskarżonej decyzji muszą zostać przedstawione w całości. Po trzecie, zaskarżona decyzja jest pozbawiona jakichkolwiek wskazówek dotyczących gwarancji proceduralnych w celu ochrony tajemnicy życia prywatnego. Po czwarte, francuskie prawo pracy stoi na przeszkodzie nakazowi zawartemu w zaskarżonej decyzji. Gdyby skarżąca zastosowała się do nałożonego w zaskarżonej decyzji obowiązku gromadzenia, przetwarzania i przekazania Komisji dokumentów dotyczących sfery prywatnej niektórych jej pracowników i członków zarządu, naraziłaby się na sankcje karne i naruszyłaby prawo do poszanowania życia prywatnego tych osób.

384 Skarżąca wyjaśnia w tym względzie, że zgodnie z prawem francuskim pracodawca nie może uzyskać dostępu do pism lub wiadomości elektronicznych wysłanych lub otrzymanych przez pracownika w miejscu pracy, a także do dokumentów znajdujących się w posiadaniu pracownika w miejscu pracy, które zostały zidentyfikowane przez pracownika jako dokumenty osobiste, chyba że zainteresowany jest obecny w trakcie ich przeglądania lub został do tego zaproszony. Ponadto pracodawca nie może przeglądać wiadomości elektronicznych, które pracownik wysłał lub otrzymał za pośrednictwem prywatnej poczty elektronicznej, odrębnej od służbowej poczty elektronicznej, ani rozmów prowadzonych przez pracownika na osobistych komunikatorach internetowych, pod rygorem popełnienia występku naruszenia tajemnicy korespondencji, nawet jeśli skrzynka prywatnej poczty elektronicznej była zainstalowana lub przeglądana przez pracownika na komputerze udostępnionym mu przez pracodawcę.

385 W replice skarżąca podnosi, że Komisja myli pojęcie „danych osobowych" z informacjami dotyczącymi „życia prywatnego". Zdaniem skarżącej pojęcie „danych osobowych" ma jednak węższy zakres niż szersze pojęcie „życia prywatnego". Skarżąca uważa, że ochrona, jaką Komisja zamierza zapewnić wyłącznie danym osobowym, nie dotyczy informacji, które – choć nie mają charakteru ściśle osobistego – są objęte prawem podstawowym do poszanowania życia prywatnego.

386 Komisja nie zgadza się z argumentacją skarżącej.

387 Zgodnie z art. 7 Karty „[k]ażdy ma prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, domu i komunikowania się".

388 Artykuł 7 Karty określa prawa odpowiadające prawom zagwarantowanym w art. 8 ust. 1 EKPC, zgodnie z którym każdy ma prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, domu i korespondencji [zob. wyrok z dnia 8 grudnia 2022 r., Google (Usunięcie linków do treści, która może okazać się nieprawdziwa), C-460/20, EU:C:2022:962, pkt 59 i przytoczone tam orzecznictwo]. Należy zatem, zgodnie z art. 52 ust. 3 Karty, nadać art. 7 Karty to samo znaczenie

i ten sam zakres co prawom przyznanym w art. 8 ust. 1 EKPC, zgodnie z wykładnią przyjętą w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (zob. wyrok z dnia 17 grudnia 2015 r., WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, pkt 70 i przytoczone tam orzecznictwo).

W przedmiocie istnienia ingerencji wynikającej z zaskarżonej decyzji w wykonywanie prawa przewidzianego w art. 7 Karty

389 Z utrwalonego orzecznictwa wynika, że udostępnianie danych osobowych podmiotowi trzeciemu, takiemu jak organ publiczny, stanowi ingerencję w zagwarantowane w art. 7 Karty prawo podstawowe niezależnie od tego, w jaki sposób te dane zostaną później wykorzystane i nawet w braku okoliczności pozwalających na zakwalifikowanie tej ingerencji jako „poważnej". Tak samo rzecz się ma w przypadku przechowywania danych osobowych oraz dostępu do nich z zamiarem ich wykorzystania przez organy publiczne. Nie ma znaczenia, czy rozpatrywane informacje dotyczące życia prywatnego są danymi szczególnie chronionymi, czy nie, ani czy osoby, których dane dotyczą, ucierpiały z powodu ewentualnych niedogodności wynikających z tej ingerencji (zob. podobnie wyroki: z dnia 2 października 2018 r., Ministerio Fiscal, C-207/16, EU:C:2018:788, pkt 51 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 21 czerwca 2022 r., Ligue des droits humains, C-817/19, EU:C:2022:491, pkt 96 i przytoczone tam orzecznictwo). W tym względzie bez znaczenia pozostaje okoliczność, że dane, o których mowa, mogą mieć związek z działalnością zawodową (zob. podobnie wyrok z dnia 22 listopada 2022 r., Luxembourg Business Registers, C-37/20 i C-601/20, EU:C:2022:912, pkt 38 i przytoczone tam orzecznictwo).

390 W tym kontekście Trybunał miał już okazję stwierdzić, że zajęcie wiadomości elektronicznych dokonane podczas wizyt w miejscu prowadzenia działalności gospodarczej lub handlowej osoby fizycznej lub w pomieszczeniach spółki handlowej stanowi ingerencję w korzystanie z prawa zagwarantowanego w art. 7 Karty (zob. podobnie wyrok z dnia 17 grudnia 2015 r., WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, pkt 70–73, 80 i przytoczone tam orzecznictwo).

391 W niniejszej sprawie, jak wynika z pkt 6–12 i 19 powyżej, zaskarżona decyzja nakłada zasadniczo na skarżącą obowiązek zebrania i przekazania Komisji, po pierwsze, dokumentów wysłanych lub otrzymanych w rozpatrywanym okresie przez 14 wskazanych osób (oraz ich następców i poprzedników), wskazanych imiennie w pkt II ust. 5 załącznika do tej decyzji i zawierających co najmniej jedno z haseł wyszukiwania wymienionych w pkt VII tego załącznika, a po drugie, dokumentów wymienionych w rozpatrywanym okresie między czterema osobami wskazanymi imiennie w pkt III ust. 7 lit. a)–c) tego załącznika. Obowiązek ten rozciąga się na wymianę informacji prowadzoną zarówno za pomocą służbowych urządzeń do komunikacji, jak i za pomocą osobistych urządzeń do komunikacji, pod warunkiem że te ostatnie zostały co najmniej raz wykorzystane do komunikacji służbowej.

392 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że dokumenty, które miały zostać zebrane, przetworzone i przekazane Komisji, mogą zawierać informacje związane z życiem prywatnym niektórych pracowników i członków zarządu skarżącej. W konsekwencji wykonanie zaskarżonej decyzji może prowadzić do ingerencji w prawo zagwarantowane w art. 7 Karty.

393 Co się tyczy wagi ingerencji, należy przypomnieć, po pierwsze, że obowiązek ustanowiony w zaskarżonej decyzji rozciąga się również na wymianę informacji prowadzoną za pomocą osobistych urządzeń do komunikacji, pod warunkiem że zostały one wykorzystane co najmniej raz do komunikacji służbowej. Po drugie, zaskarżona decyzja nie tylko ustanawia obowiązek przekazania dokumentów wymienionych w całym rozpatrywanym okresie w odniesieniu do osób wymienionych w pkt 391 powyżej, lecz przewiduje również, w pkt III ust. 9 załącznika do niej,

obowiązek przekazania całej wymiany informacji między niektórymi osobami, w przypadku gdy choćby pojedyncza wymiana informacji odpowiada hasłom wyszukiwania określonym w tej decyzji.

394 W związku z tym wykonanie zaskarżonej decyzji może prowadzić do udostępnienia danych osobowych o bardzo zróżnicowanym charakterze, trudnym do określenia a priori i potencjalnie o dużym zakresie. Ponadto informacje zebrane za pośrednictwem osobistych urządzeń do komunikacji mogą dostarczyć większej ilości informacji na temat wrażliwych aspektów prywatności wskazanych osób, niż informacje pochodzące ze służbowych urządzeń do komunikacji. Wynika z tego, że takie dane, rozpatrywane łącznie, mogą pozwolić na wyciągnięcie precyzyjnych wniosków dotyczących życia prywatnego wskazanych osób.

395 Tymczasem przekazanie wrażliwych informacji na temat życia prywatnego wskazanych osób, które mogą pozwolić na wyciągnięcie precyzyjnych wniosków dotyczących życia prywatnego tych osób, stanowi poważną ingerencję w prawo podstawowe ustanowione w art. 7 Karty [zob. podobnie wyroki: z dnia 1 sierpnia 2022 r., Vyriausioji tarnybinės etikos komisija, C-184/20, EU:C:2022:601, pkt 105; z dnia 22 listopada 2022 r., Luxembourg Business Registers, C-37/20 i C-601/20, EU:C:2022:912, pkt 41–44; z dnia 30 kwietnia 2024 r., La Quadrature du Net i in. (Dane osobowe i walka z naruszeniami praw własności intelektualnej), C-470/21, EU:C:2024:370, pkt 96 i przytoczone tam orzecznictwo].

396 W związku z tym przewidziany w zaskarżonej decyzji obowiązek przekazania Komisji informacji wiąże się z ryzykiem poważnej ingerencji w prawo podstawowe ustanowione w art. 7 Karty.

397 Ponieważ zaskarżona decyzja stanowi ograniczenie w korzystaniu z prawa do poszanowania życia prywatnego w rozumieniu art. 52 ust. 1 Karty, należy zbadać, czy takie ograniczenie jest uzasadnione zgodnie z brzmieniem tego postanowienia.

W przedmiocie uzasadnienia ingerencji wynikającej z zaskarżonej decyzji

398 Zgodnie z art. 52 ust. 1 zdanie pierwsze Karty wszelkie ograniczenia w korzystaniu z praw i wolności uznanych w Karcie muszą być przewidziane ustawą (wymóg określany w orzecznictwie jako „zasada legalności") i szanować istotę tych praw i wolności. Zgodnie z art. 52 ust. 1 zdanie drugie Karty, z zastrzeżeniem zasady proporcjonalności, ograniczenia mogą być wprowadzone wyłącznie wtedy, gdy są konieczne i rzeczywiście odpowiadają celom interesu ogólnego uznawanym przez Unię lub potrzebom ochrony praw i wolności innych osób.

– *W przedmiocie przestrzegania zasady legalności*

399 Z orzecznictwa Trybunału wynika, że poszanowanie zasady legalności zakłada, że podstawa prawna zezwalająca na takie ograniczenie określa jego zakres w sposób wystarczająco jasny i precyzyjny [zob. podobnie wyrok z dnia 26 stycznia 2023 r., Ministerstvo na vatreshnite raboti (Rejestracja danych biometrycznych i genetycznych przez policję), C-205/21, EU:C:2023:49, pkt 65 i przytoczone tam orzecznictwo].

400 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że ograniczenie wykonywania prawa podstawowego zagwarantowanego w art. 7 Karty, które wynika z wykonania zaskarżonej decyzji, jest przewidziane w akcie ustawodawczym Unii. Zaskarżona decyzja została bowiem wydana na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004, który przyznaje Komisji uprawnienie do

żądania, w drodze decyzji, od przedsiębiorstw i związków przedsiębiorstw udzielenia informacji koniecznych do wykonania zadań powierzonych jej w tym rozporządzeniu (zob. pkt 112–124 powyżej).

401 Wykonywanie uprawnień przyznanych Komisji w rozporządzeniu nr 139/2004 przyczynia się do zachowania reguł konkurencji ustanowionych w traktatach, do których przestrzegania przedsiębiorstwa są zobowiązane w sposób wiążący (zob. analogicznie wyrok z dnia 20 czerwca 2018 r., České dráhy/Komisja, T-621/16, niepublikowany, EU:T:2018:367, pkt 105 i przytoczone tam orzecznictwo).

402 Ponieważ rozporządzenie nr 139/2004 przyznaje Komisji w sposób wystarczająco jasny i precyzyjny uprawnienie do wydawania decyzji w sprawie żądania informacji, zaskarżona decyzja jest zatem zgodna z zasadą legalności w rozumieniu art. 52 ust. 1 Karty.

– *W przedmiocie poszanowania istoty prawa podstawowego zagwarantowanego w art. 7 Karty*

403 Zgodnie z orzecznictwem uregulowanie pozwalające władzom publicznym na uzyskanie powszechnego dostępu do treści wiadomości elektronicznych należy uznać za naruszenie istoty prawa podstawowego do poszanowania życia prywatnego, wynikającego z art. 7 Karty (zob. wyrok z dnia 6 października 2015 r., Schrems, C-362/14, EU:C:2015:650, pkt 94 i przytoczone tam orzecznictwo).

404 Podobnie środek umożliwiający organom publicznym uzyskanie całościowego wglądu w życie prywatne i rodzinne zainteresowanych osób może naruszać istotę prawa podstawowego ustanowionego w art. 7 Karty (wyroki: z dnia 21 czerwca 2022 r., Ligue des droits humains, C-817/19, EU:C:2022:491, pkt 120; z dnia 22 listopada 2022 r., Luxembourg Business Registers, C-37/20 i C-601/20, EU:C:2022:912, pkt 50–52; z dnia 21 marca 2024 r., Landeshauptstadt Wiesbaden, C-61/22, EU:C:2024:251, pkt 80, 81).

405 Jednakże ograniczenie prawa podstawowego szanuje jego istotę, jeżeli nie podważa tego prawa jako takiego, w szczególności wtedy, gdy ma ono zastosowanie na szczególnych warunkach – o ile warunki te są spełnione (zob. podobnie i analogicznie wyroki: z dnia 6 października 2015 r., Delvigne, C-650/13, EU:C:2015:648, pkt 48; z dnia 27 września 2017 r., Puškár, C-73/16, EU:C:2017:725, pkt 64).

406 W niniejszej sprawie w pierwszej kolejności, o ile prawdą jest, że informacje zebrane i przekazane Komisji na podstawie zaskarżonej decyzji mogą ujawniać bardzo szczegółowe informacje na temat życia prywatnego wskazanych osób, o tyle takie informacje mogą dostarczyć jedynie sporadycznych i pobocznych wskazówek odnośnie do pewnych aspektów życia prywatnego tych osób. Informacje te dotyczą bowiem różnych kategorii danych odnoszących się do życia prywatnego, które niekoniecznie pozostają ze sobą w związku i nie stanowią jednorodnej całości.

407 W tym względzie należy stwierdzić, że czasowy, podmiotowy i przedmiotowy zakres stosowania zaskarżonej decyzji jest określony za pomocą precyzyjnych definicji: rozpatrywanego okresu (pkt I ust. 4 załącznika do tej decyzji), wskazanych osób (pkt II ust. 5 załącznika do tej samej decyzji), oraz haseł wyszukiwania (pkt VII załącznika do wspomnianej decyzji), w związku z czym decyzja ta nie nakłada na skarżącą obowiązku zebrania i przekazania Komisji wszystkich dokumentów wymienionych między pracownikami skarżącej i członkami zarządu (zob. pkt 391 powyżej).

408 Należy również wyjaśnić, że jak wynika z pkt I ust. 2 załącznika do tej decyzji, osobiste urządzenia do komunikacji są objęte zaskarżoną decyzją tylko wtedy, gdy zostały co najmniej raz wykorzystane do celów służbowych (zob. pkt 8 i 391 powyżej). Warunek ten pozwala na ograniczenie zakresu stosowania zaskarżonej decyzji wyłącznie do osób, które korzystały ze swoich osobistych urządzeń do komunikacji do celów służbowych. W tym względzie należy uściślić, że rozpatrywane żądanie udzielenia informacji ma na celu ustalenie naruszeń reguł konkurencji, w której to dziedzinie między wskazanymi osobami może dochodzić do wymiany informacji za pośrednictwem innych środków komunikacji niż te, które mają charakter służbowy.

409 Ponadto należy podkreślić, że celem decyzji w sprawie żądania informacji wydanej na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004, takiej jak zaskarżona decyzja, nie jest zbieranie jako takie informacji dotyczących życia prywatnego rozpatrywanych osób lub ich danych osobowych, lecz uzyskanie informacji niezbędnych do zweryfikowania podejrzeń naruszenia obowiązków wynikających ze wspomnianego rozporządzenia. Oznacza to, że informacje dotyczące życia prywatnego wskazanych osób oraz ich dane osobowe są zbierane jedynie pomocniczo, chyba że mają one znaczenie handlowe i w związku z tym mają znaczenie dla ustalenia, czy doszło do takiego naruszenia (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 22 października 2002 r., Roquette Frères, C-94/00, EU:C:2002:603, pkt 45).

410 W drugiej kolejności ingerencja, jaką stanowi zaskarżona decyzja, jest ograniczona gwarancjami proceduralnymi dotyczącymi ochrony wrażliwych danych osobowych. Punkt IV ust. 10 lit. l) załącznika do zaskarżonej decyzji przewiduje bowiem, że jeżeli niektóre dokumenty zawierają wrażliwe dane osobowe zdefiniowane w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólnym rozporządzeniu o ochronie danych) (Dz.U. 2016, L 119, s. 1, zwanym dalej „RODO”), dokumenty te zostaną dostarczone w zaszyfrowanej formie i oddzielnie oraz zidentyfikowane jako „wrażliwe dane osobowe”.

411 W tym względzie należy przypomnieć, że z art. 9 ust. 1 RODO w świetle jego motywu 10 wynika, że pojęcie „wrażliwych danych osobowych” odnosi się do danych osobowych, których przetwarzanie ujawnia pochodzenie rasowe lub etniczne, poglądy polityczne, przekonania religijne lub światopoglądowe, przynależność do związków zawodowych, a także do danych genetycznych, danych biometrycznych, których przetwarzanie pozwala na jednoznaczne zidentyfikowanie osoby fizycznej, oraz do danych dotyczących zdrowia, seksualności lub orientacji seksualnej danej osoby.

412 W związku z tym zaskarżona decyzja określa szczególne gwarancje proceduralne dotyczące wrażliwych danych osobowych, zapewniające, że dane te są dostarczane w zaszyfrowanej formie i oddzielnie.

413 W każdym wypadku należy wyjaśnić, że – jak wynika z pkt 22 powyżej – zaskarżona decyzja została zmieniona i uzupełniona decyzją z dnia 24 stycznia 2024 r. W szczególności z motywu 13 lit. a) tej decyzji wynika, że, jeżeli chodzi o dane osobowe, dokumenty objęte zakresem zaskarżonej decyzji, które nie mają związku z działalnością handlową skarżącej i które zawierają wrażliwe dane osobowe w rozumieniu art. 9 RODO i art. 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu tych danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. 2018, L 295, s. 39), będą mogły zostać umieszczone w wirtualnym

pokoju danych, o którym mowa w pkt 2 sentencji postanowienia z dnia 29 października 2020 r., Facebook Ireland/Komisja (T-451/20 R, niepublikowanego, EU:T:2020:515), oraz postanowienia z dnia 29 października 2020 r., Facebook Ireland/Komisja (T-452/20 R, niepublikowanego, EU:T:2020:516), aby umożliwić Komisji sprawdzenie, czy nie mają one znaczenia dla prowadzonego przez nią dochodzenia.

414 Na rozprawie Komisja wyjaśniła, że gwarancje proceduralne przewidziane w pkt IV ust. 10 lit. l) załącznika do zaskarżonej decyzji i gwarancje przewidziane w motywie 13 lit. a) decyzji z dnia 24 stycznia 2024 r. mają charakter kumulatywny.

415 Procedura wirtualnego pokoju danych ustanowiona decyzją z dnia 24 stycznia 2024 r. pozwala w większym stopniu uregulować wykonanie zaskarżonej decyzji, przyznając dodatkowe gwarancje proceduralne w celu zapewnienia ochrony wrażliwych danych osobowych. W tym względzie należy uściślić, że prawo do ochrony danych osobowych, o którym mowa w art. 8 ust. 1 Karty, jest ściśle związane z prawem do poszanowania życia prywatnego ustanowionym w art. 7 Karty, jak wynika z orzecznictwa przytoczonego w pkt 444 poniżej i z analizy przeprowadzonej w pkt 442–454 poniżej.

416 W trzeciej kolejności, przekazywanie i przetwarzanie informacji dostarczonych w ramach dochodzenia Komisji w dziedzinie prawa konkurencji jest obwarowane ogólnymi gwarancjami proceduralnymi mającymi na celu w szczególności zapewnienie bezpieczeństwa, integralności i poufności tych danych.

417 Jedynie bowiem pracownicy i urzędnicy Komisji odpowiedzialni za dochodzenie mogą w razie potrzeby zapoznać się z danymi osobowymi. Otóż urzędnicy i pracownicy Komisji podlegają ścisłym obowiązkom zachowania tajemnicy zawodowej na podstawie art. 339 TFUE i art. 17 rozporządzenia nr 139/2004. Ten ostatni przepis zakazuje pracownikom i urzędnikom Komisji ujawniania uzyskanych informacji lub wykorzystywania ich do celów innych niż te, dla których zostały uzyskane. Ponadto urzędnicy i pracownicy Komisji są związani art. 17 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, który zakazuje im, także po opuszczeniu służby, „bez uzyskania odpowiedniej zgody, ujawnia[nia] informacji, które uzyska[li] w trakcie pełnienia obowiązków, o ile takie informacje nie zostały już podane do publicznej wiadomości lub nie są publicznie dostępne”.

418 Wynika z tego, że nie można uznać, iż zaskarżona decyzja narusza istotę art. 7 Karty.

– *W przedmiocie realizacji celów interesu ogólnego uznawanych przez Unię*

419 Zgodnie z orzecznictwem prawo konkurencji realizuje niezbędny dla funkcjonowania rynku wewnętrznego cel polegający na zagwarantowaniu, że konkurencja na tym rynku nie zostanie zakłócona ze szkodą dla interesu ogólnego, indywidualnych przedsiębiorstw i konsumentów (zob. podobnie i analogicznie wyroki: z dnia 22 marca 2022 r., bpost, C-117/20, EU:C:2022:202, pkt 46 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 22 marca 2022 r., Nordzucker i in., C-151/20, EU:C:2022:203, pkt 51 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 20 czerwca 2018 r., České dráhy/Komisja, T-621/16, niepublikowany, EU:T:2018:367, pkt 105 i przytoczone tam orzecznictwo).

420 W tym kontekście należy zauważyć, że zaskarżona decyzja stanowi przejaw uprawnień przyznanych Komisji w art. 11 rozporządzenia nr 139/2004, których celem jest umożliwienie jej wypełnienia zadania powierzonego jej w traktatach, a mianowicie czuwania nad przestrzeganiem prawa konkurencji na rynku wewnętrznym.

421 Znaczenie interesu ogólnego, który wiąże się ze skutecznym stosowaniem prawa konkurencji, zostało również podkreślone przez ETPC. W szczególności – biorąc pod uwagę negatywny wpływ, jaki naruszenia tego prawa mogą wywierać na konkurencję na rynkach, oraz trudności w ich wykrywaniu i prowadzeniu w ich sprawie dochodzeń – ważne jest, aby organy ochrony konkurencji i inne organy odpowiedzialne za egzekwowanie prawa mogły koordynować swoje wysiłki na rzecz wykrywania i karania takich praktyk antykonkurencyjnych. Egzekwowanie prawa konkurencji ma zasadnicze znaczenie dla zachowania potencjału w zakresie wydajności i uczciwości rynków gospodarczych, a tym samym dla dobrobytu gospodarczego danego kraju (zob. wyrok ETPC z dnia 1 kwietnia 2025 r. w sprawie Ships Waste Oil Collector B.V. i in. przeciwko Niderlandom, CE:ECHR:2025:0401JUD000279916, § 197 i przytoczone tam orzecznictwo).

422 Cel ten stanowi cel interesu ogólnego mogący uzasadniać ingerencję, nawet poważną, w prawo podstawowe ustanowione w art. 7 Karty (zob. podobnie wyrok z dnia 18 czerwca 2015 r., Deutsche Bahn i in./Komisja, C-583/13 P, EU:C:2015:404, pkt 20).

423 W związku z tym zaskarżona decyzja przyczynia się do realizacji celu interesu ogólnego uznawanego przez Unię.

– *W przedmiocie przestrzegania zasady proporcjonalności*

424 Zgodnie z orzecznictwem Trybunału zasada proporcjonalności wymaga, by ograniczenia, które mogą być zwłaszcza nałożone przez akty prawa Unii na prawa i wolności zapisane w Karcie, nie wykraczały poza granice tego, co jest odpowiednie i konieczne do realizacji uzasadnionych celów lub potrzeby ochrony praw i wolności innych osób, przy czym tam, gdzie istnieje możliwość wyboru spośród większej liczby odpowiednich środków, należy stosować te najmniej dotkliwe, a wynikające z tego niedogodności nie mogą być nadmierne w stosunku do zamierzonych celów. Tym samym możliwość uzasadnienia ograniczenia praw gwarantowanych w art. 7 Karty należy oceniać poprzez przeprowadzenie badania wagi ingerencji, jaką stanowi takie ograniczenie, oraz sprawdzenie, czy znaczenie celu interesu ogólnego, któremu służy to ograniczenie, pozostaje w relacji do tej wagi (zob. wyrok z dnia 8 grudnia 2022 r., Orde van Vlaamse Balies i in., C-694/20, EU:C:2022:963, pkt 41 i przytoczone tam orzecznictwo).

– W przedmiocie odpowiedniego charakteru ograniczenia

425 Co się tyczy odpowiedniego charakteru ograniczenia prawa do poszanowania życia prywatnego wynikającego z zaskarżonej decyzji, należy uznać, że w świetle pkt 419–423 powyżej decyzja w sprawie żądania informacji, taka jak zaskarżona decyzja, wydana na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004, stanowi środek odpowiedni do osiągnięcia celu leżącego w interesie ogólnym, jakim jest ochrona skutecznej i niezakłóconej konkurencji na rynku wewnętrznym, ponieważ nakłada ona na zainteresowane spółki obowiązek gromadzenia i przekazania Komisji informacji niezbędnych do ustalenia istnienia praktyk antykonkurencyjnych.

– W przedmiocie koniecznego charakteru ograniczenia

426 Co się tyczy wymogu koniecznego charakteru ograniczenia prawa do poszanowania życia prywatnego, wymóg ten nie jest spełniony, jeżeli zamierzony cel interesu ogólnego można racjonalnie osiągnąć w równie skuteczny sposób za pomocą innych środków, w mniejszym stopniu naruszających prawa podstawowe osób, których dane dotyczą. Natomiast wymóg konieczności jest spełniony, gdy cel rozpatrywanego przetwarzania danych nie może zostać racjonalnie osiągnięty w sposób równie skuteczny za pomocą innych środków, w mniejszym stopniu naruszających prawa podstawowe osób, których dane dotyczą, w szczególności prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego zagwarantowane w art. 7 Karty [zob. podobnie wyrok z dnia 4 października 2024 r., Bezirkshauptmannschaft Landeck (Próba uzyskania wglądu do danych osobowych przechowywanych w telefonie komórkowym), C-548/21, EU:C:2024:830, pkt 87, 88 i przytoczone tam orzecznictwo].

427 W tym kontekście należy przypomnieć, że jest bezsporne, iż wymiana informacji w przedsiębiorstwie lub między przedsiębiorstwami w świecie cyfrowym odbywa się w dużej mierze drogą elektroniczną za pomocą służbowych, a nawet osobistych urządzeń do komunikacji.

428 Otóż uprawnienia dochodzeniowe, którymi dysponuje Komisja w dziedzinie prawa konkurencji, mogłyby zostać pozbawione skuteczności (effet utile), gdyby przedsiębiorstwa mogły uchylić się od obowiązku odpowiedzi na żądanie udzielenia informacji z tego tylko powodu, że niektóre dokumenty zawierają wzmiankę „osobiste” lub „prywatne” lub są przekazywane za pomocą osobistych urządzeń do komunikacji, bez zbadania kwestii, czy dokumenty te w rzeczywistości zawierają informacje związane z działalnością handlową danych przedsiębiorstw.

429 Tak więc w celu zapewnienia skuteczności prawa konkurencji Komisja powinna mieć możliwość zażądania wszelkich informacji, które są jej niezbędne do wykonywania zadań powierzonych jej w rozporządzeniu nr 139/2004, zawartych w służbowych, a nawet osobistych urządzeniach do komunikacji, pod warunkiem że te ostatnie były wykorzystywane do celów służbowych, przy jednoczesnym poszanowaniu prawa do poszanowania życia prywatnego ustanowionego w art. 7 Karty.

430 W związku z tym nałożony na skarżącą w zaskarżonej decyzji obowiązek zebrania i przekazania Komisji wymienionych w tej decyzji dokumentów, a pomocniczo zbieranie danych dotyczących życia prywatnego, które się z tym wiąże, należy uznać za konieczne do realizacji celu interesu ogólnego polegającego na ochronie konkurencji na rynku wewnętrznym, ponieważ cel ten nie może zostać racjonalnie osiągnięty w równie skuteczny sposób za pomocą innych środków w mniejszym stopniu naruszających prawa podstawowe, w szczególności prawo do poszanowania życia prywatnego zagwarantowane w art. 7 Karty.

– W przedmiocie ściśle proporcjonalnego charakteru ograniczenia

431 Ocena ściśle proporcjonalnego charakteru ograniczenia w korzystaniu z prawa podstawowego zagwarantowanego w art. 7 Karty wymaga wyważenia wszystkich istotnych okoliczności danego przypadku. Okoliczności te obejmują w szczególności wagę wprowadzonego w ten sposób ograniczenia w korzystaniu z rozpatrywanych praw podstawowych, która zależy od charakteru i wrażliwości danych, do jakich właściwe organy mogą mieć wgląd, od znaczenia celu interesu ogólnego realizowanego przez to ograniczenie, związku między właścicielem wchodzących w grę dokumentów a danym naruszeniem oraz znaczenia spornych danych dla ustalenia stanu faktycznego [zob. wyrok z dnia 4 października 2024 r., Bezirkshauptmannschaft Landeck (Próba uzyskania wglądu do danych osobowych przechowywanych w telefonie komórkowym), C-548/21, EU:C:2024:830, pkt 89, 90 i przytoczone tam orzecznictwo].

432 W pierwszej kolejności, co się tyczy wagi ingerencji, jak wynika z pkt 396 powyżej, przewidziany w zaskarżonej decyzji obowiązek przekazania Komisji informacji wiąże się z ryzykiem poważnej ingerencji w prawo podstawowe ustanowione w art. 7 Karty.

433 Należy jednak uściślić, że zaskarżona decyzja nie przyznaje Komisji pełnego i niekontrolowanego dostępu do wszystkich danych znajdujących się w osobistych urządzeniach do komunikacji wskazanych osób, a jej celem nie jest stworzenie systemu ciągłego, nieukierunkowanego i systematycznego nadzoru obejmującego zautomatyzowaną ocenę danych osobowych wszystkich pracowników i osób uprawnionych do reprezentowania skarżącej, ani zresztą osób, które zostały wskazane w tej decyzji [zob. podobnie wyroki: z dnia 21 czerwca 2022 r., Ligue des droits humains, C-817/19, EU:C:2022:491, pkt 98–111; z dnia 4 października 2024 r., Bezirkshauptmannschaft Landeck (Próba uzyskania wglądu do danych osobowych przechowywanych w telefonie komórkowym), C-548/21, EU:C:2024:830, pkt 91–95 i przytoczone tam orzecznictwo].

434 Po pierwsze, należy bowiem wyjaśnić, że w ramach dokumentów zebranych na podstawie zaskarżonej decyzji dane dotyczące życia prywatnego pojawiają się raczej sporadycznie przy poszukiwaniu informacji handlowych dotyczących przedsiębiorstwa. W tym kontekście dane te same w sobie nie pozwalają na uzyskanie pełnego obrazu życia prywatnego wskazanej osoby, bez dodatkowego przetwarzania, co w żadnym wypadku nie jest celem dochodzenia.

435 Po drugie, jak wyjaśniono w pkt 8 i 408 powyżej, obowiązek zawarty w zaskarżonej decyzji rozciąga się na wymianę informacji prowadzoną zarówno za pomocą służbowych urządzeń do komunikacji, jak i za pomocą osobistych urządzeń do komunikacji wskazanych osób, takich jak ich osobiste telefony komórkowe, wyłącznie wtedy, gdy zostały one co najmniej raz wykorzystane do celów służbowych. W związku z tym zakres żądania udzielenia informacji okazuje się ograniczony w odniesieniu do obowiązku przekazania dokumentów, o których mowa w pkt III ust. 7 załącznika do zaskarżonej decyzji i pochodzących z osobistych urządzeń do komunikacji, tak aby ograniczyć naruszenie prawa do poszanowania życia prywatnego ustanowionego w art. 7 Karty.

436 Po trzecie, należy zaznaczyć, że w zakresie, w jakim żądanie to ma na celu ustalenie, czy skarżąca wywierała decydujący wpływ na Lagardère – jak wynika to z okoliczności przypomnianych w pkt 10 powyżej – wskazane osoby zostały wybrane albo ze względu na znaczenie pełnionych przez nie funkcji i sprawowanych stanowisk, jakie pełnią w ramach służb skarżącej lub jej głównego akcjonariusza, albo ze względu na ich status osób posiadających legitymacje prasowe. Z tego względu zaskarżona decyzja nie tylko ogranicza się do żądania zebrania odnośnych dokumentów od osób należących do kierownictwa wysokiego szczebla skarżącej, lecz również ściśle reguluje przekazywanie informacji przez osoby posiadające legitymacje prasowe, jak wynika z pkt 353–358 powyżej.

437 W drugiej kolejności, z okoliczności przypomnianych w pkt 419–423 powyżej wynika, że znaczenie, jakie ma cel, jakim jest ochrona skutecznej i niezakłóconej konkurencji na rynku wewnętrznym, może uzasadniać ingerencję, nawet poważną, w prawo do poszanowania prawa podstawowego ustanowionego w art. 7 Karty.

438 W trzeciej kolejności, co się tyczy związku istniejącego między właścicielem omawianych urządzeń do komunikacji a rozpatrywanym naruszeniem, należy zauważyć, że zbieranie danych dotyczących życia prywatnego, oraz dostęp do takich danych, które mogą znajdować się w służbowych urządzeniach do komunikacji oraz osobistych urządzeniach do komunikacji, które

zostały co najmniej raz wykorzystane do celów służbowych, mają co do zasady charakter pomocniczy w ramach poszukiwania informacji o charakterze handlowym mających na celu obciążenie przedsiębiorstwa objętego dochodzeniem. Wynika z tego, że zbieranie i dostęp do danych osobowych, których dotyczy dochodzenie w dziedzinie konkurencji, nie ma co do zasady na celu ustalenia odpowiedzialności w dziedzinie konkurencji osoby fizycznej będącej właścicielem tych danych, lecz jedynie odpowiedzialność osoby prawnej, z którą ta osoba fizyczna pozostaje w stosunku pracy.

439 W czwartej kolejności należy przypomnieć, że istnienie następczej kontroli sądowej stanowi podstawową gwarancję zapewnienia zgodności rozpatrywanego środka z art. 7 Karty (zob. podobnie wyrok z dnia 18 czerwca 2015 r., Deutsche Bahn i in./Komisja, C-583/13 P, EU:C:2015:404, pkt 32 i przytoczone tam orzecznictwo). To zresztą dlatego art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004, na podstawie którego wydano zaskarżoną decyzję, uściśla, że decyzje w sprawie żądania informacji powinny wskazywać prawo poddania decyzji kontroli sądu Unii.

440 W związku z tym, co się tyczy ściśle proporcjonalnego charakteru ograniczeń wprowadzonych w zaskarżonej decyzji w odniesieniu do prawa do poszanowania życia prywatnego, zagwarantowanego w art. 7 Karty, niedogodności związane z wykonaniem zaskarżonej decyzji nie wydają się nieproporcjonalne w stosunku do celu leżącego w interesie ogólnym, jaki przyświeca tej decyzji, i który polega na ochronie konkurencji na rynku wewnętrznym (zob. pkt 419–423 powyżej).

441 Powyższego wniosku nie są w stanie podważyć pozostałe argumenty skarżącej.

442 Po pierwsze, co się tyczy przywołanego przez skarżącą rozróżnienia między pojęciem „danych osobowych” a pojęciem informacji związanych z „życiem prywatnym”, prawdą jest, że zaskarżona decyzja ustanawia gwarancje proceduralne w odniesieniu do wrażliwych danych osobowych zdefiniowanych w art. 9 ust. 1 RODO.

443 Należy jednak podkreślić, że sam fakt, iż gwarancje proceduralne ustanowione w zaskarżonej decyzji odnoszą się wyłącznie do wrażliwych danych osobowych, a nie w sposób ogólny – do danych dotyczących życia prywatnego, nie oznacza sam w sobie, że decyzja ta nie jest zgodna z prawem podstawowym do poszanowania życia prywatnego ustanowionym w art. 7 Karty.

444 Prawo do ochrony danych osobowych wyrażone w art. 8 ust. 1 Karty jest bowiem ściśle związane z prawem do poszanowania życia prywatnego ustanowionym w art. 7 Karty (wyroki: z dnia 9 listopada 2010 r., Volker und Markus Schecke i Eifert, C-92/09 i C-93/09, EU:C:2010:662, pkt 47; z dnia 24 listopada 2011 r. Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito, C-468/10 i C-469/10, EU:C:2011:777, pkt 41).

445 W tym względzie, zgodnie z orzecznictwem Trybunału, poszanowanie życia prywatnego w kontekście przetwarzania danych osobowych, uznane w art. 7 i 8 Karty, odnosi się do wszelkich informacji dotyczących zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osoby fizycznej (wyrok z dnia 9 listopada 2010 r., Volker und Markus Schecke i Eifert, C-92/09 i C-93/09, EU:C:2010:662, pkt 52). A zatem, jeżeli są spełnione określone w RODO warunki zgodnego z prawem przetwarzania danych osobowych, takie przetwarzanie danych osobowych uznaje się również za spełniające wymogi art. 7 i 8 Karty [wyrok z dnia 5 czerwca 2023 r., Komisja/Polska (Niezawisłość i życie prywatne sędziów), C-204/21, EU:C:2023:442, pkt 332].

446 W niniejszej sprawie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. c) RODO skarżąca dokonuje zgodnego z prawem przetwarzania danych osobowych, przekazując Komisji dokumenty zawierające takie dane, które są żądane na podstawie zaskarżonej decyzji.

447 Ponadto, zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. a) rozporządzenia 2018/1725 instytucje Unii mogą zgodnie z prawem przetwarzać dane osobowe, gdy jest to niezbędne do wykonania zadania realizowanego w interesie publicznym lub w ramach sprawowania władzy publicznej powierzonej tym instytucjom.

448 W tym względzie zaskarżona decyzja stanowi przejaw wykonywania uprawnień przyznanych Komisji w rozporządzeniu nr 139/2004, które – jak wskazano w pkt 420 powyżej – przyczynia się do zachowania reguł konkurencji ustanowionych w traktatach, do których przestrzegania przedsiębiorstwa są zobowiązane w sposób wiążący.

449 Ponadto należy przypomnieć, że prawo podstawowe zagwarantowane w art. 7 Karty nie stanowi prerogatywy o charakterze absolutnym, lecz należy je rozważać z uwzględnieniem jego funkcji społecznej (zob. podobnie wyrok z dnia 21 czerwca 2022 r., Ligue des droits humains, C-817/19, EU:C:2022:491, pkt 112 i przytoczone tam orzecznictwo).

450 W niniejszej sprawie, jak wynika z analizy przeprowadzonej w pkt 403–418 i 424–440 powyżej, ograniczenia prawa do poszanowania życia prywatnego, zagwarantowanego w art. 7 Karty, wprowadzone zaskarżoną decyzją, nie naruszają istoty prawa podstawowego i nie są nieproporcjonalne w stosunku do realizowanego przez tę decyzję celu, jakim jest ochrona skutecznej i niezakłóconej konkurencji na rynku wewnętrznym.

451 Tak więc argument skarżącej, zgodnie z którym gwarancje proceduralne przewidziane w zaskarżonej decyzji nie mają zastosowania do wszystkich danych dotyczących życia prywatnego wskazanych osób, lecz wyłącznie do wrażliwych danych osobowych, nie może jako taki podważyć zgodności zaskarżonej decyzji z prawem podstawowym ustanowionym w art. 7 Karty.

452 W każdym wypadku, o ile prawdą jest, że zaskarżona decyzja wymienia jedynie gwarancje dotyczące wrażliwych danych osobowych, o tyle z pkt 23 powyżej wynika również, że Komisja zastosowała gwarancję wirtualnego pokoju danych do danych należących do sfery prywatnej.

453 Oczywiście należy zauważyć, że to rozszerzenie zakresu zastosowania wirtualnego pokoju danych na dokumenty należące do sfery prywatnej nie zostało sformalizowane w drodze decyzji.

454 Jednakże, jak wynika z pkt 472 i 473 poniżej, Komisja dowiodła swojego zaangażowania w ochronę życia prywatnego wskazanych osób, uwzględniając wniosek o wycofanie niektórych dokumentów zawierających informacje dotyczące życia prywatnego, złożony przez skarżącą w dniu 21 stycznia 2025 r.

455 Po drugie, co się tyczy argumentu skarżącej dotyczącego zawartego w pkt III ust. 9 załącznika do zaskarżonej decyzji wymogu dostarczenia w całości dokumentów odpowiadających pkt III ust. 7 tego załącznika, wystarczy przypomnieć, że – jak wynika z pkt 240 powyżej – taki argument nie może dowodzić naruszenia zasady proporcjonalności, ponieważ kontekst danej informacji może ułatwić jej zrozumienie i wyjaśnić jej znaczenie dla dochodzenia.

456 Po trzecie, skarżąca utrzymuje, że Komisji mogłyby zostać przekazane na podstawie zaskarżonej decyzji dokumenty objęte tajemnicą życia prywatnego lub zawierające dane osobowe, które dotyczą „poglądów politycznych” lub „przekonań religijnych” niektórych wskazanych osób. W tym względzie należy zauważyć, podobnie jak uczyniła to Komisja, że niektóre dokumenty zawierające „poglądy polityczne” lub „przekonania religijne” mogą znajdować się wśród dokumentów związanych z działalnością handlową skarżącej i mogą mieć znaczenie dla dochodzenia Komisji, ponieważ dochodzenie to dotyczy częściowo ewentualnego decydującego wpływu wywieranego na publikacje lub podmioty grupy Lagardère w kwestiach politycznych, religijnych lub światopoglądowych. Ponadto skarżąca nie wskazuje alternatywnych lub dodatkowych haseł wyszukiwania, które w mniejszym stopniu mogłyby ujawniać dane dotyczące poglądów politycznych wskazanych osób.

457 Po czwarte, co się tyczy argumentu skarżącej, zgodnie z którym francuskie prawo pracy stoi na przeszkodzie nakazowi wydanemu w zaskarżonej decyzji, należy przede wszystkim przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zasada pierwszeństwa prawa Unii ustanawia prymat tego prawa nad prawem państw członkowskich i nakłada na wszystkie organy tych państw obowiązek zapewnienia pełnej skuteczności różnych norm prawa Unii, a prawo państw członkowskich nie może mieć wpływu na skuteczność przyznaną tym różnym normom w obrębie terytorium tych państw (zob. wyrok z dnia 18 stycznia 2022 r., Thelen Technopark Berlin, C-261/20, EU:C:2022:33, pkt 25 i przytoczone tam orzecznictwo).

458 W niniejszym przypadku należy w każdym razie zauważyć, że skarżąca nie przedstawia konkretnej analizy szczególnych przepisów prawa francuskiego, które zostały jedynie wymienione w przypisach nr 160 i 161 do skargi.

459 Wobec braku dodatkowych wyjaśnień lub dowodów argument skarżącej dotyczący francuskiego prawa pracy należy oddalić jako niespełniający wymogów precyzji określonych w art. 76 lit. d) regulaminu postępowania.

460 Zarzut siódmy należy zatem oddalić.

W przedmiocie dodatkowych dowodów przedstawionych przez skarżącą

W przedmiocie dowodów przedstawionych w dniu 26 lipca 2024 r.

461 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 26 lipca 2024 r. skarżąca, powołując się na art. 85 § 3 regulaminu postępowania, przedstawiła dodatkowe dowody w postaci szeregu pism wymienionych między skarżącą a Komisją, które dotyczyły kwestii, czy i w jakich okolicznościach RSF mogła dysponować pismem w sprawie przedstawienia zarzutów skierowanym do niej w ramach postępowania w sprawie kontroli koncentracji zarejestrowanego przez Komisję pod numerem M.10433 – Vivendi/Lagardère lub zapoznać się z nim.

462 W uwagach z dnia 19 sierpnia 2024 r. Komisja utrzymuje, że dowody przedstawione przez skarżącą są niedopuszczalne, ponieważ przesłanki określone w art. 85 § 3 regulaminu postępowania nie są spełnione ze względu na nieuzasadnione opóźnienie w przedstawieniu tych dowodów, które można przypisać zachowaniu skarżącej. Zdaniem Komisji skarżąca nie wyjaśnia, dlaczego czekała dziesięć miesięcy po złożeniu oświadczenia RSF w dniu 15 czerwca 2023 r., aby spróbować „zrozumieć okoliczności, w jakich RSF mogła dysponować poufnym dokumentem znajdującym się w aktach Komisji lub zapoznać się z nim”, lub zwrócić się do Komisji

o „wszczęcie dochodzenia wewnętrznego”, skoro mogła to uczynić na długo przed pierwszą wymianą pism procesowych. W każdym wypadku Komisja podnosi, że dowody są w sposób oczywisty pozbawione znaczenia dla oceny skargi. Zdaniem Komisji dowody te mają na celu jedynie wykorzystanie dawnego sporu między RSF a skarżącą i w żaden sposób nie potwierdzają argumentacji już przedstawionej przez skarżącą na poparcie jej zarzutów. Przedstawienie tych dowodów jest jedynie kolejnym przejawem strategii skarżącej polegającej na mnożeniu wniosków i kwestii incydentalnych w celu opóźnienia postępów dochodzenia.

463 W tym względzie należy przypomnieć, że art. 85 § 3 regulaminu postępowania stanowi, że „[w] wyjątkowych przypadkach strony główne mogą przedstawiać nowe dowody lub wnioski dowodowe przed zamknięciem ustnego etapu postępowania lub przed podjęciem przez Sąd decyzji o rozstrzygnięciu sprawy z pominięciem ustnego etapu postępowania, o ile opóźnienie w ich złożeniu jest uzasadnione”.

464 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że pisma przedstawione przez skarżącą noszą datę późniejszą niż wniesienie skargi (23 listopada 2023 r.) i repliki (8 kwietnia 2024 r.). Skarżąca nie mogła zatem załączyć tych dowodów ani do repliki, ani tym bardziej do skargi (zob. podobnie wyrok z dnia 13 stycznia 2021 r., Bezouaoui i HB Consultant/Komisja, T-478/18, niepublikowany, EU:T:2021:2, pkt 79 i przytoczone tam orzecznictwo). W tych okolicznościach wspomniane dowody należy zatem uznać za dopuszczalne.

465 Jednakże, jak podkreśla Komisja, dowody te są pozbawione znaczenia dla oceny niniejszej skargi.

466 Należy bowiem przede wszystkim zauważyć, że zdaniem Komisji nie skierowała ona jawnej wersji pisma w sprawie przedstawienia zarzutów w sprawie M.10433 – Vivendi/Lagardère do RSF, która nie została uznana za zainteresowaną osobę trzecią we wspomnianej sprawie, ponieważ nie złożyła takiego wniosku. Wynika z tego, że RSF mogła uzyskać dostęp do tej wersji za pośrednictwem zainteresowanej osoby trzeciej, która nie dopełniła swoich obowiązków dotyczących nieujawniania informacji i której tożsamości Komisja nie była w stanie ustalić.

467 Jednakże zachowania zainteresowanej osoby trzeciej nie można przypisać Komisji.

468 Ponadto, jak podkreśla Komisja, nie jest ona uprawniona do ujawnienia osobie trzeciej tajemnic handlowych, poufnych informacji lub wrażliwych danych osobowych.

469 Artykuł 16 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2023/914 z dnia 20 kwietnia 2023 r. w sprawie wykonania rozporządzenia nr 139/2004 oraz uchylającego rozporządzenie Komisji (WE) nr 802/2004 (Dz.U. 2023, L 119, s. 22) przewiduje bowiem, że „[w] przypadku wydania pisemnego zgłoszenia zastrzeżeń lub uzupełniającego pisemnego zgłoszenia zastrzeżeń Komisja może przesłać osobom trzecim wersję tego zgłoszenia nieopatrzoną klauzulą poufności lub może poinformować je o charakterze i przedmiocie postępowania za pomocą innych odpowiednich środków[; że w] tym celu w ciągu pięciu dni roboczych od otrzymania zgłoszenia zastrzeżeń strony zgłaszające wskazują wszelkie informacje uwzględnione w zastrzeżeniach, które uważają za poufne, zgodnie z art. 18 ust. 3 akapit[y] drugi i trzeci[; że] Komisja przekazuje osobom trzecim wersję zastrzeżeń nieopatrzoną klauzulą poufności do wykorzystania jedynie do celów odnośnego postępowania zgodnie z rozporządzeniem […] nr 139/2004[; że o]soby trzecie akceptują to ograniczenie wykorzystania przed otrzymaniem wersji zastrzeżeń nieopatrzonej klauzulą poufności”.

470 Jednakże w niniejszej sprawie żaden element akt sprawy nie świadczy o jakimkolwiek ujawnieniu przez Komisję poufnych informacji dotyczących skarżącej. Ponadto skarżąca w żaden sposób nie uzasadnia swojego argumentu, zgodnie z którym dostęp RSF do jawnej wersji pisma w sprawie przedstawienia zarzutów w sprawie M.10433 – Vivendi/Lagardère mogło mieć wpływ na zgodność z prawem zaskarżonej decyzji.

471 Wynika z tego, że dowody przedstawione przez skarżącą w dniu 26 lipca 2024 r. nie mają znaczenia dla oceny niniejszej skargi.

W przedmiocie dowodów przedstawionych w dniu 6 lutego 2025 r.

472 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 6 lutego 2025 r. skarżąca, powołując się na art. 85 § 3 regulaminu postępowania, przedstawiła pismo skierowane do Komisji w dniu 21 stycznia 2025 r., w którym zwróciła się do tej instytucji o usunięcie z akt sprawy dokumentów zawierających informacje dotyczące życia prywatnego i włączonych do dokumentów przekazanych we wrześniu i październiku 2024 r. (zwane dalej „wnioskiem o wycofanie"), a także szereg dokumentów objętych wnioskiem o wycofanie.

473 W uwagach z dnia 25 lutego 2025 r. Komisja wyjaśnia, że uwzględniła wniosek o wycofanie, usuwając odnośne dokumenty i potwierdzając to usunięcie wiadomością elektroniczną z dnia 19 lutego 2025 r. Ponadto skarżąca w żaden sposób nie wyjaśniła, które hasła wyszukiwania doprowadziły do przedstawienia tych dokumentów, ani dlaczego dokumenty te wchodziły w zakres zaskarżonej decyzji, skoro sama skarżąca wyjaśniła, że nigdy nie należało ich przedstawiać. Komisja wyjaśnia również, że wszystkie dokumenty i pliki przedstawione przez skarżącą w odpowiedzi na zaskarżoną decyzję pochodzą z urządzeń służbowych i że skarżąca odmówiła utworzenia wirtualnego pokoju danych. Wreszcie Komisja podkreśla, że zgodziła się na wyłączenie z zakresu żądania informacji wymiany informacji należącej do sfery prywatnej, wskazanej przez samą skarżącą.

474 W tym względzie wystarczy stwierdzić, że w zakresie, w jakim z jednej strony skarżąca przyznaje, że dokumenty objęte wnioskiem o wycofanie zostały przekazane Komisji ze względu na błąd techniczny i nigdy nie powinny były zostać włączone do dokumentów przedstawionych przez skarżącą we wrześniu i październiku 2024 r., a z drugiej strony Komisja uwzględniła wniosek o wycofanie, dowody przedstawione przez skarżącą w dniu 6 lutego 2025 r. nie mają już znaczenia dla oceny niniejszej skargi.

Wniosek

475 Ponieważ żaden z zarzutów podniesionych przez skarżącą nie jest zasadny, skargę należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

476 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy – zgodnie z żądaniem Komisji – obciążyć ją jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez

Komisję, w tym kosztami związanymi z postępowaniami w przedmiocie środków tymczasowych zarejestrowanymi pod numerami T-1097/23 R, C-90/24 P(R)-R, C-90/24 P(R), T-1097/23 R-RENV i C-470/24 P(R)-R.

477 Zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania państwa członkowskie i instytucje interweniujące w sprawie pokrywają własne koszty. W związku z tym Rada pokryje własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (dziewiąta izba rozpoznająca sprawy w składzie pięciu sędziów)

orzeka, co następuje:

1) **Skarga zostaje oddalona.**

2) **Vivendi SE pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską, w tym koszty związane z postępowaniami w przedmiocie środków tymczasowych zarejestrowanymi pod numerami T-1097/23 R, C-90/24 P(R)-R, C-90/24 P(R), T-1097/23 R-RENV oraz C-470/24 P(R)-R.**

3) **Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty.**

Truchot Jaeger Schwarcz

Sampol Pucurull Perišin

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 3 czerwca 2026 r.

Podpisy